DENISE ROBINS

Cântecul privighetorii

Traducerea si adaptarea în limba română de ILEANA

DINU

ALCRIS

Capitolul 1

Când Celia coborî la micul dejun, mătuşa ei, miss Cotland, care tocmai terminase omleta, observă că nepoata ei avusese o noapte albă.

Miss Cotland o iubea mult pe Celia şi simţea imediat dacă lucrurile nu mergeau aşa cum ar fi vrut nepoata ei şi îi provocau nemulţumire. Observase cearcănele de sub ochii tinerei. îşi făcea griji pentru că aceasta trecea prin momente grele, era foarte nesigură de sine.

Şi cu toate că miss Cotland nu avea cunoştinţe de psihologie, ştia câte ceva despre complexul de inferioritate. Celia desigur îl avea!

Cu toate acestea, miss Cotland încerca să-şi înţeleagă nepoata, să fie tolerantă şi să nu-i lipsească glumele.

- Bună dimineaţa, draga mea! Ce drăguţă eşti astăzi! îmi place costumul ăsta! E nou?

Celia Frayne roşi şi se privi în oglinda aflată în holul de la intrare, apoi îi răspunse mătuşii:

- Mătuşă Tinny, chiar nu l-ai mai văzut? Nu este nou. Şi nici nu mi se potriveşte; de fapt, este ca mine, nici eu nu mă pot integra nicăieri.

Miss Cotland se întoarse spre maşina de gătit pentru a nu i se putea citi consternarea din priviri. Celia era cam prost dispusă în dimineaţa asta. Biata copilă! Fusese la o petrecere noaptea trecută, unde probabil se întâmplase ceva care o afectase.

- Draga mea, eşti foarte potrivită aici, în apartamentul 1 din Dendham Court, Battersea, pronunţă ea cu emfază adresa la care locuiau. Acest loc fusese închiriat de miss Cotland încă dinainte de război şi chiria nu era nici acum prea mare, dar era destul pentru pensia ei mică. Tot ce avea miss Cotland era o sumă de bani moştenită de la tatăl său, care fusese medic la Londra.

Celia, pe care o adoptase după moartea mamei acesteia, cu paisprezece ani în urmă, îşi câştiga existenţa ca dactilografă într-o companie de asigurări.

Nepoata şi mătuşa se iubeau mult.

Mestecând cu linguriţa în ceai, Celia îşi privi cu afecţiune mătuşa care, la cincizeci de ani era slabă, cam colţuroasă, cu părul grizonant tuns scurt şi cu faţa cam ridată. Era o femeie înaltă, mult prea înaltă. Tocmai de aceea poate i se spusese în glumă Tiny. Numele nu i se potrivea de loc. Dar în cazul mătuşii Tiny, caracterul ei, farmecul personal conta mai mult decât felul în care arăta. Cu toate că nu se remarca fizic prin nimic, era o femeie foarte caldă şi generoasă, ceea o făcea să fie îndrăgită de toată lumea, mai ales de nepoata ei.

în dimineaţa aceasta, Celia se întrebă ce s-ar fi făcut fără mătuşa Tiny.

- Era mai bine dacă nu mă duceam la acea petrecere, zise ea.

- Ah! exclamă mătuşa Tiny. De ce spui asta, iubita mea? Erai atât de drăguţă în rochia ta de tafta!

Celia se înecă şi începu să tuşească. Era cazul să fie cinstită cu mătuşa Tiny. Mătuşa îi lucra rochiile, dar asta nu însemna că erau şi la modă. Le lipsea ceva, nu erau toalete şic; Celia ştia asta.

Nu ducea lipsă de prieteni sau curtezani, dar se pare că aceştia preferau să stea de vorbă cu ea, nu s-o dorească. Nu era o postură prea plăcută pentru o tânără.

Ştia că este inteligentă, putea să fie şi amuzantă dacă voia, dar nu asta era ce voiau bărbaţii de la ea. De obicei, ei preferau femeile sexy, iar Celia nu se putea înscrie în această categorie. Nici măcar nu voia să discute despre sex.

începu să-i povestească mătuşii despre unul din prietenii ei care, după ce dansaseră începuse o discuţie cu o altă fată pe care Celia avusese neşansa s-o audă.

- Ai văzut-o pe cea în galben? Celia Nu Ştiu Cum. Are ochi şi păr frumos, dar ce oribil se îmbracă! Parcă este o babă!

Fără a fi în sprijinul ei, răspunsul tinerei fusese chiar mai dureros pentru ea.

- Eu cred că este extrem de timidă. Locuieşte cu o mătuşă fără pic de farmec aşa că nu are de unde să fie nici ea altfel. Nu este urâtă, dar...

Asta fusese tot ce auzise Celia. Se simţise dintr-o dată foarte afectată şi plecase. N-ar fi vrut să se ducă în dimineaţa asta la birou, sub pretext că nu se simţea bine. îi spuse totul mătuşii dar cu rezerve. Nu voia ca aceasta să se simtă cumva criticată.

Mătuşa Tiny încercă s-o consoleze:

- Nu crede nimic din toate astea; eşti o fată drăguţă şi într-o zi vei cunoaşte un bărbat care te va considera aleasa inimii sale şi cea mai frumoasă femeie din lume. Vei fi totul pentru el; aşa cum eşti şi pentru mine.

Şi miss Cotland chiar credea ce spunea. Era sigură că nepoata sa avea un viitor frumos. Câtă dreptate avusese tânărul acela în privinţa părului Celiei! Era foarte bogat, ondulat, de culoarea aramei. Iar ochii aceia cenuşii erau foarte expresivi. Cine putea spune că nepoata ei nu era o fată frumoasă?

Miss Cotland nu înţelegea de ce nepoata ei nu era curtată aşa cum şi-ar fi dorit, sau măcar apreciată la adevărata valoare.

Dar Celia ştia de ce. Nu fusese nevoie de petrecerea din noaptea trecută ca să i se confirme asta. Părul nu-i era tuns modern, se îmbrăca prost, nu era o persoană plăcută la petreceri.

Doar domnul Flack, a cărui secretară personală era, îi spunea mereu că este perfectă.

O privi tristă pe mătuşa sa. Draga ei mătuşă Tiny insista să-i lucreze rochiile. Ea însăşi se îmbrăca urât, cu fuste lălâi, lungi până la glezne. Nu fusese niciodată cerută în

căsătorie; dar Tiny spunea veselă că nici nu-i păsa. Se obişnuise cu ideea ce este o fată bătrână.

Celiei îi era greu s-o creadă. Ştia că ei nu i-ar fi convenit să rămână fată bătrână.

O bătaie în uşă o făcu pe mătuşa Tiny să se ridice repede în picioare. Se duse să deschidă şi se întoarse cu o scrisoare cu timbre franţuzeşti.

- Uite ce-ţi aduce mătuşa, o scrisoare din străinătate, poate te va bine dispune! exclamă Tiny la întoarcere. Ai vreun prieten în Franţa, iubito?

- Nu, răspunse Celia.

Monaco. Pentru un moment privi plicul, amintindu-şi cum îl văzuse la televizor cu Tiny pe prinţul Rainier şi frumoasa Grace de Monaco. Ce frumuseţe, ce splendoare!

Deschise plicul cu grijă pentru a nu rupe timbrul.

Citi primele cuvinte, roşi, apoi se uită direct la semnătură şi exclamă:

- Mătuşă, este de la tata! Nu pot să cred!

- Dumnezeule, nu poate fi adevărat!

Celia puse scrisoarea pe masă.

- S-o citim împreună.

- Trăieşte, aşadar! exclamă miss Cotland, peste ochelari. Cum te-a descoperit după atâta timp?

- Dumnezeu ştie! exclamă Celia.

îi trecu supărarea, dădu uitării frustrarea şi necazul. Era ca şi cum s-ar fi petrecut un miracol în micul apartament din Battersea.

Celia nu şi-l amintea pe tatăl său. Ieşise din viaţa mamei, implicit şi dintr-a ei, când avea doi ani. îl văzuse

desigur în fotografii; într-una din ziua căsătoriei cu mama ei. Asta fusese cu doi ani înainte de cel de al doilea război mondial. Era un tânăr subţirel cu ochi pătrunzători. Tot ceea ce aflase despre el de la mama era că acest bărbat fusese"prea mult pentru ea".

Biata mama semăna mult cu mine, se gândi Celia; prea timidă şi rezervată. îi era greu să se şi exprime. Nu se înţeleseseră. Dar mama recunoscuse că tatăl Celiei era un bărbat deosebit care va face ceva în viaţă. Era inginer de profesie şi îi plăcea să inventeze lucruri noi. Lucra într-o firmă mare, dar se simţea frustrat, considerând că poate mai mult decât i se cerea.

Le aducea acasă machetele lucrărilor sale.

Apoi, într-o zi dispăruse. Mama Celiei nu-l mai văzuse vreodată. După câţiva ani Mary primise o scrisoare de la Nat Frayne din Chicago prin care acesta îi cerea divorţul. îi spunea fără menajamente că îşi găsise pe altcineva în America şi nu se va mai întoarce la ea.

Desigur că mama îi acordase divorţul. După aceea nu mai avusese nici o legătură cu ciudatul ei soţ, decât pensia pe care acesta i-o plătea regulat prin bancă. Când mama murise nu mai veniseră nici banii. Mătuşa Tiny o adoptase pe Celia.

Ca şi mătuşa ei Celia nu crezuse că-şi va mai vedea vreodată tatăl. Dar iată că acesta trăia, se afla în Franţa.

Miss Cotland începu să citească scrisoarea:

„Dragă Celia,

Sunt un om căruia nu-i plac vorbele mari, de aceea aş vrea să fiu foarte concis. Te-am găsit prin intermediul unei agenţii de detectivi, ştiind că undeva în lume am o fiică.

Mi-a părut rău că te-am părăsit dar aveam de ales între a-mi trăi viaţa unde să mă simt strivit de cămin şi familie sau să trăisc aşa cum voiam. Am avut dreptate sau nu, am făcut-o. Cred că am greşit, poate. O tânără ca tine mă urăşte c-am abandonat-o pe ea şi pe mama ei, dar aveam ceva de oferit lumii şi am cunoscut un american care mi-a dat această ocazie unică. Am plecat cu el în America. Prima mea invenţie care a ieşit pe piaţă mi-a adus un succes inimaginabil. Am devenit bogat peste noapte; am acum fabrici în cele mai mari capitale ale lumii.

în timpul războiului am servit în Franţa dar din cauza bolii de inimă am fost lăsat mai repede la vatră şi am plecat din nou în America unde am pus pe picioare o fabrică de armament. Acum sunt miliardar şi trăiesc la Monte Carlo într-o vilă superbă. Am aflat de moartea mamei tale şi mi s-a spus că sora ei te-a adoptat, aşa că am ştiut că vei fi pe mâini bune. Pe atunci nu aveam doinţa de a te cunoaşte aşa că n-am luat legătura cu tine.

M-am recăsătorit cu o franţuzoaică superbă pe care am iubit-o mult, dar care, din nefericire, a murit la naştere. A fost o lovitură teribilă pentru mine pe care bănuiesc c-am meritat-o. Acum sunt bătrân şi bolnav, iar doctorii îmi spun că nu mai am mult de trăit din cauza inimii.

Cu câtva timp în urmă, m-am trezit tânjind după singura mea fiică. Nu am nici un moştenitor. Sunt înconjurat de prieteni, dar ştii cum sunt amicii... nu poţi să

fii sigur din ce motive te curtează. Aş vrea să las averea mea unei persoane care are dreptul la ea, aşa că te-am descoperit. Ştiu că-ţi câştigi existenţa ca dactilografă.

Mi te pot imagina, dar cred că ai moştenit şi de la mine ceva bun, deşi şi mama ta probabil ţi-a transmis destul de mult, din păcate. Aş vrea să vii la Monaco să locuieşti cu mine la vila Psyche. Dacă te duci la Midland Bank, vei găsi acolo un cont deschis pe numele tău, cu cinci sute de lire. Cumpără-ţi haine, biletul de avion şi vino cât mai repede, nu ştiu cât mai am de trăit.

Vreau să-ţi ofer tot ce nu ţi-am oferit până acum.

Tatăl tău

Nathaniel Frayne."

Exista şi un post scriptum:

„După ce m-am gândit mai bine, cred că voi declara că eşti nepoata mea. Nu-ţi va fi prea greu să-mi spui unchiule Nat, presupun. Am văzut prea multe femei curtate de vânătorii de zestre. Nu vreau să ţi se întâmple şi ţie asta. Mai apoi voi da publicităţii faptul că eşti fiica şi unica mea moştenitoare."

Miss Cotland termină de citit, apoi o privi pe Celia.

- Ai fi crezut? Nat este miliardar! De fapt, promitea mult de pe atunci, dar...

- Şi vrea să mă duc la Monte Carlo! exclamă Celia.

Mătuşa Tiny se ridică. Se vedea că era foarte tulburată.

- N-aş putea fi mai bucuroasă pentru tine, fetiţa mea.

- Nu cred că mă voi duce. Ne-a părăsit pe mine şi pe mama şi-l dispreţuiesc pentru asta. S-a comportat ca un laş.

Miss Cotland zâmbi, observând că fata aceea palidă care se trezise nefericită de dimineaţă se transforma sub ochii ei.

- Nu-l judeca prea aspru, fetiţa mea. Nat a fost întotdeauna un tip curios, pe care nu se putea pune bază. Biata ta mamă era o femeie foarte timidă, fără pic de strălucire, iar el nu suporta oamenii slabi. Noi doi eram chiar prieteni, aş putea spune. L-am înţeles, cu toate că-mi părea rău pentru Mary.

- Eu nu l-aş putea iubi.

- O vei face. Toată lumea îl iubea pe Nat. De fapt, îi semeni mult. Eşti puternică, inteligentă, vei înflori odată ce vei începe o viaţă nouă într-un loc ca Monte Carlo.

- Nu, am auzit aseară adevărul. îl voi dezamăgi, sunt mult prea simplă pentru gusturile lui.

- Nu, eu îl cunosc pe Nat. îţi va insufla încrederea de care ai atâta nevoie. Ai 500 lire în bancă. Cumpără-ţi haine frumoase şi zboară spre Monte Carlo.

- Ce zici de ideea de a spune că sunt nepoata lui?

- Nat a fost un tip deştept întotdeauna. Nu vrea să înceapă să roiască bărbaţii în jurul tău pentru zestre.

-Trebuie să recunosc că n-aş suporta să ştiu că aş fi luată în căsătorie pentru bani.

Celia era uluită, acesta era cuvântul. Din ceruri căzuse această scrisoare de la Monte Carlo!

într-un fel o speriase dar o şi emoţionase puţin pentru că-i deschidea multe posibilităţi. Nu era de acord cu ce făcuse tatăl ei în trecut, dar după cum spunea mătuşa nici nu trebuia judecat prea aspru. Iar dacă el voia să compenseze lipsa din viaţa ei de până acum, de ce să nu-l lase s-o facă? Nici nu trebuia să-şi refuze şansa care i se oferea.

O privi cu o strângere de inimă pe Tiny.

- Dar cum să te las singură, mătuşă?

Miss Cotland se întoarse spre chiuvetă de unde făcu un gest de nepăsare. Pentru nimic în lume nu voia ca nepoata ei să-i vadă lacrimile, să înţeleagă că se temea să rămână singură. îşi iubea nepoata ca pe propriul ei copil. Trecuseră împreună şi prin bine şi prin rău. Faptul că avea pentru cine să gătească, să lucreze, fusese o binecuvântare pentru ea. Seara abia o aştepta să se întoarcă.

- Eu nu-ţi voi simţi prea mult lipsa, draga mea. Acum sunt liberă să-mi găsesc un bărbat şi să fac marele pas, zise ea. Tu apucă-te şi scrie-i tatălui tău.

Capitolul 2

- Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, sir?

Nat Frayne se rezemă de spătarul scauunului privind grămada de scrisori aflată în faţa sa pe birou, apoi luă o havană din cutia de pe birou.

- Nu, cred că asta a fost totul pentru astăzi, dragul meu.

- în acest caz, voi pleca imediat, domnule, mă va duce o maşină la Nisa la ora patru.

Nat Frayne rămase trăgând din havană, fără a mai spune ceva. Era conştient că nu trebuia să fumeze. Nu avea voie nici să bea alcool sau să mănânce din belşug, cum obişnuia. îşi simţea biata inimă obosită pompând prea tare, dar refuza s-o ia în serios. La naiba cu doctorii care-i preziceau o moarte subită şi foarte apropiată!

Fiica sa urma să vină chiar de ziua lui, dar nici măcar nu ştia semnificaţia acestei zile.

Se uită la secretarul său care aranja actele înainte de plecare; era un tip de treabă, inteligent şi muncitor. Fusese asistentul său personal în ultimii cinci ani. Tatăl lui, Ted Moore, inginer, lucrase cu Nat cu mult timp în urmă. Când Ted şi soţia acestuia muriseră într-un accident aviatic iar fiul lor rămăsese singur pe lume Nat îi oferise ospitalitatea sa. Geoff absolvise Oxfordul, unde-şi luase masterul în economie, fiindu-i de mare folos lui Nat. Dar în mod ciudat, acesta era pasionat de literatură şi de muzică, pe care Nat nu le înţelegea.

Când Nat se stabilise în vila de pe Riviera începuse să colecţioneze tablouri şi alte obiecte de artă. Apoi, deschisese un lanţ de magazine de antichităţi la Nisa. Şi ca de obicei, tot ce atingea Nat se transforma în aur. Frayne et Cien era acum un concern înfloritor; avea filiale la Paris, Londra, New York.

Puterea şi banii fuseseră atuurile lui Nat Frayne, dar acum avea nevoie de altceva, parcă. Se simţise împlinit când se căsătorise cu biata Marie Therese, dar o pierduse la nici un an după aceea.

Fără să ştie cum, abia aştepta să-şi vadă fiica. Oare cum arăta? Nici măcar o fotografie a ei nu avea!

Când murise Marie Therese, aflase ce este suferinţa, pentru că o iubise mult. Iar acum era un bătrân trist şi obosit. Nu-i mai rămăsese decât Celia pe lume.

- Este o vreme foarte frumoasă, zise Geoff. Nepoata dumneavoastră va avea un zbor plăcut.

Nat clipi de câteva ori. Nepoata sa! Desigur, aşa voia să fie cunoscută Celia.

- Bine, Geoff, zise Nat, porneşte spre aeroport.

Geoff nu era întotdeauna un admirator al lui Nat. Tânărul era un iubitor al tuturor animalelor, pe care uneori Nat nu le agrea.

Cu toate acestea, îi era loial şefului său ştiind cât de singur se simţea acesta de la moartea soţiei. De aceea, el fu puţin surprins când auzi că Nat avea o nepoată în Anglia şi că aceasta urma să sosească. Geoff spera să fie o tânără de calitate, un om bun care să se ocupe puţin de Nat şi nu vreo aventurieră care abia aştepta să se bucure de soarele

sudului. Geoff vedea mereu astfel de tinere care-şi pierdeau vremea pe plajă expunându-se cam dezbrăcate la soare, cu aperitive şi băuturi răcoritoare, pierzându-şi vremea şi banii la cazinouri.

Geoff se uită la ceas. Avionul lui miss Frayne trebuia să aterizeze într-o oră. Avea timp să facă duş şi să se schimbe înainte de a pleca spre aeroport. Fusese invitat la petrecerea organizată de Nat în cinstea nepoatei sale. Geoff nu se bucura de astfel de petreceri formale, care constituiau o pierdere de timp. Ar fi preferat o seară liniştită alături de câinii săi.

Geoff ocupa un apartament la parterul unei case din Monte Carlo, unde era îngrijit de madame Pavette, o bătrână care iubea ca şi el animalele.

Era un tânăr cu suflet bun, cu simţul umorului, dar dacă-i displăcea cineva acela era Philippe Clermont, mâna dreaptă a lui Nat şi sfătuitorul său în domeniul artelor. Acesta îl însoţea pe Nat când făcea achiziţii importante, fiind nepotul ultimului duce de Froganard, care-şi risipise averea cu mult timp înainte de moarte. Astfel că Philippe nu moştenise nimic decât bunul gust al fostului duce.

Nici chiar Geoff, care nu-l suporta, recunoştea că acesta avea fler şi alegea întotdeauna obiectele potrivite. Femeile îl adorau, dar Geoff nu-l plăcea şi nici nu avea încredere în el. Erau temperamente foarte diferite. Philippe era un francez încântător.

De multe ori, Geoff se întreba dacă Nat ştia ceva despre viaţa lui Philippe. De exemplu, acesta avea un unchi bătrân şi orb care trăia aproape ca un sălbatic în munţii

din regiunea Grasse, pe care-l ignora cu desăvârşire. Nu ştia nici măcar că Philippe era răspunzător de moartea unei tinere sârboaice pe care o lăsase însărcinată.

Geoff ajunsese la concluzia că în cei patru ani petrecuţi la vila Psyche nu-i fusese greu să ajungă un cinic. Pentru Philippe nu conta un om cu inima distrusă.

Apoi mai era contesa Nadine de Sachelles care urma să vină la cină în seara aceasta. Era o văduvă tânără şi frumoasă al cărui soţ care avea de două ori vârsta ei, murise cu doi ani în urmă. Tatăl Nadinei era unul din prietenii lui Nat de pe Riviera.

Nadine era considerată personna grata la Villa Psyche şi nimeni nu ştia cât de des îl vizita pe Nat...

Philippe o iubea la nebunie. Geoff refuza să se numere printre admiratorii ei.

I se părea o femeie periculoasă. Era minunat s-o priveşti dar te oripila prin lăcomia ei. Dar Nat o admira. Era ciudat cum Nat, un bărbat integru, nu ştia să-şi aleagă prietenii. Defunctul conte de Sachelles fusese prietenul lui Nat, un cartofor înrăit. Pentru Geoff, Nadine era o altă tânără frumoasă care zbura ca fluturii de noapte vizând bogăţia lui Nat, dar nu-l neglija nici pe Philippe. Lui Nat nu i-ar fi plăcut dacă ar fi aflat acest lucru, dar nu era problema lui să-l facă să afle.

Aşadar Geoff fusese invitat la petrecerea de bun venit a nepoatei lui Nat deşi nu-i făcea plăcere nici măcar s-o cunoască.

O jumătate de oră mai târziu, Geoff gonea spre aeroport. Avionul care o aducea pe Celia sosise la timp.

Tânăra îl privise un pic cam ciudat când o întâmpinase în acel aeroport; de fapt, se întreba dacă şi-ar recunoaşte tatăl acum după atâta timp.

îşi dorise ca Nat s-o întâmpine, dar nu se întâmplase aşa.

La scrisoarea prin care-i comunica data sosirii el îi răspunsese cu o telegramă:

„Foarte bine. Abia aştept să te cunosc.
Unchiul Nat."

Celia făcuse o grimasă la semnătura unchiului Nat, iar Tiny pufnise în râs.

- Aşa este. îşi va juca foarte bine rolul, vei vedea.

Dar Celia, care scrută persoanele aflate în aeroport, nu văzu pe nimeni care să-i amintească vreun pic de tatăl său. Era prima oară când punea piciorul pe pământ francez; zborul fusese plăcut şi nu se întreba decât dacă-şi alesese haine potrivite pentru că aici era foarte cald.

Atunci îl văzu pe tânărul acela cam slab, puţin deşirat, cu părul castaniu, ochi albaştri, şi chip frumos, bronzat, care venea spre ea. Nu era chiar atrăgător, decise ea imediat, pentru că avea trăsături cam neregulate, gura prea mare dar în general părea plăcut, aşa cum ar zice mătuşa Tiny. Era îmbrăcat într-un costum subţire de vară, modern.

El îi spuse:

- Sunteţi miss Frayne?
- Da, răspunse Celia pe nerăsuflate.

Figura lui se mai destinse.

- Mă temeam c-am întârziat! Sunt Geoff More, asistentul unchiului dumitale.

Celia înţelese.

- Bagaj aveţi?

Ea arătă spre cele două valize aflate la picioare. Geoffrey le privi surprins. Se gândi că era neobişnuit pentru o tânără să vină doar cu două valize. Dar această tânără nu era ce se putea numi o femeie modernă. Avea o figură mică inocentă, constată Geoff răsuflând uşurat că nu semăna cu vreuna din multele care-şi pierdeau vremea la plajă. Purta o rochie cu imprimeuri, jachetă asortată, pălărie, arăta ca o tânără de rând, nicidecum ca nepoata lui Nat. Era şi foarte timidă. Ea se aplecă în acelaşi timp cu el să ia una din valize şi capetele lor se ciocniră.

- O, îmi pare atât de rău! exclamă Geoff, te-am lovit?

- A fost vina mea, zise Celia la fel de roşie ca el.

Apoi se priviră în ochi. Celia se simţi penibil ca de obicei, iar Geoff remarcă ochii ei verzi foarte frumoşi, că era timidă şi retrasă exact genul pentru care avea înţelegere. Se simţi atras de ea.

Biata de ea, îşi spuse Geoff, este genul de inadaptabilă... deşi n-aş spune tocmai imatură. Nat, oricum, va fi impresionat...

O conduse imediat la maşină.

Celia murmură văzând Cadillacul:

- Este maşina...unchiului meu?

- Una din ele... o lămuri Geoff.

- Cred că este foarte bogat, oftă Celia rezemându-se de pernele maşinii.

- Aşa este, încuviinţă Geoff.

- îngrozitor! exclamă Celia, zâmbind, iar Geoff observă că avea un zâmbet sincer, neafectat, cu farmec.

- Crezi că nu este bine să fii bogat?

- Eu n-am fost niciodată bogată, aşa că nu ştiu.

- Este valabil şi pentru mine.

- Eu sunt o biată dactilografă, se confesă ea.

Lui Geoff îi plăcu simplitatea ei.

- Şi eu muncesc pentru a-mi câştiga existenţa. Dar unchiul tău a muncit mult să ajungă unde este.

- Nu-l prea cunosc şi mai ales nu ştiu amănunte din viaţa lui. A plecat din Anglia când aveam trei ani.

- Asta înseamnă că viaţa la vila Psyche va fi plină de inedit pentru tine, miss Frayne.

- Mărturisesc că mă cam sperie, se confesă ea în continuare.

Geoff se gândi: te va speria şi mai tare după ce vei cina cu
Nadine de Sachelles şi Philippe Clermont. O să ţi se pară veniţi de pe altă planetă. Tu, o biată dactilografă de la Londra! Nu este cinstit, te vei simţi ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Celia privea mută de uimire peisajul pe care-l traversau. Nu văzuse în viaţa ei palmieri atât de frumoşi, vile atât de elegante. Privirea îi fu atrasă de albastrul neobişnuit al mării, de hotelurile de pe plajă, de faimosul cazinou.

Nu se putea abţine şi exclama la tot pasul:

- O, câtă frumuseţe, câtă verdeaţă!

- Sunt plante agăţătoare ornamentale, îi explică Geoff, puţin cam surprins de ignoranţa ei, dorindu-şi însă să se poată bucura ca şi ea de acest peisaj anost pentru el. Se săturase de strălucirea Coastei de Azur. Totul este foarte artificial aici, dar înainte de se termina vacanţa, te voi duce pe dealuri să vezi adevăratul sud. Măslinii, câmpurile de garoafe, plantaţiile de lămâi. îşi vor plăcea mai mult decât aceste orhidee de seră de pe coastă.

Celia abia îl auzea. Era fascinată de ceea ce vedea. Când ajunseră în capitala principatului Monaco, nu-i venea să creadă ce vedea. Văzu palatul prinţului Rainier, grădinile splendide ale Casinoului, apoi Cadillacul o luă pe un drum care şerpuia până când ajunseră la vila Psyche.

Celia era uluită de atâta frumuseţe, de liniştea şi pacea care domnea acolo. în mijloc se afla o statuie, o nimfă care dăduse numele ei locului.

Geoff se uita fascinat la chipul vrăjit al fetei. Biata de ea, nici nu ştie pe ce lume se află, se gândi el.

Geoff o lăsă pe mâna unei servitoare.

- Annette, te rog s-o conduci pe domnişoara la biroul unchiului ei, spuse el.

- O, dar tu unde te duci? îl întrebă Celia clipind repede.

- Trebuie să plec acum, dar ne vom vedea diseară la petrecere, o lămuri el.

Celia se uită lung după el; fusese amabil şi atent cu ea. îl plăcuse. Dar acum se ducea să-l cunoască pe cel pe care nu ştia dacă-l va iubi sau urî.

Imediat ce-l văzu, realiză că Tiny avusese dreptate şi că îl va iubi, aşa cum făcea toată lumea.

în biblioteca sa, Nat Frayne aştepta să-i fie prezentată fiica; avea în faţă un pahar cu suc de lămâie cu gheaţă dar şi o ţigară pe jumătate fumată. O puse deoparte când îşi văzu fiica.

Era îmbrăcat într-un costum de vară subţire şi purta sandale.

Celia îl privi câteva clipe, incapabilă să scoată o vorbă. I se păru mai bătrân decât s-ar fi aşteptat. Cu toate acestea avea ochi încă tineri, atrăgători.

Deodată ea izbucni:

- Bine te-am găsit! Eu sunt ... Celia!

Nat o privi dezamăgit. Putea aprecia o persoană dintr-o singură privire. Se mândrea cu asta. Trebuia să se aştepte ca fiica lui să fie o tânără foarte simplă. Arăta de şaisprezce ani nu de douăzeci şi unu. Semăna cu mama ei, se gândi el cu dezamăgire. Mary nu se maturizase şi tocmai de asta îl plictisea.

Era o fată drăguţă în general, dar de ce naiba cheltuise cele cinci sute de lire pe această rochie penibilă sau pălăria asta de duzină? Dar de ce trebuia să poarte pălărie? Avea părul foarte frumos.

Nat întinse mâinile spre ea.

- Bine ai venit, îi ură el nu foarte încântat.

Celia simţi ceva ciudat de parcă ar fi vrut să recupereze toţi anii în care crescuse fără tată. Nat îi scoase încet pălăria şi-o aruncă pe podea- unde-i era de fapt, locul. îşi trecu degetele prin părul ei de culoarea aramei. Aşa era

mai bine. Simţindu-i lacrimile pe obraji, Nat fu impresionat, cum nu mai fusese de la moartea soţiei sale.

- Bine ai venit, draga mea, simte-te în largul tău.

- Şi mie îmi pare bine c-am venit, zise ea, căutând batista să-şi şteargă lacrimile.

Imediat Nat îşi reveni. Nu suporta plângăcioşii; realiză apoi c-o impresionase pe biata fată, aşa că o duse să se aşeze pe un scaun de piele de pe terasă.

Nat îşi puse ochelarii de soare. Celia rămase privind cerul mediteranean, clipind des şi încercând să-şi amintească unde-i pusese Tiny ochelarii de soare. Pierdea întotdeauna astfel de lucruri. Nu voia ca tatăl ei să înţeleagă cumva ce viaţă grea dusese.

Sperase să se apropie de tatăl ei, dar tot ce făcu acesta fu să-şi mai aprindă o havană şi să rostească două trei vorbe despre trecut... Apoi, zise:

- Dar să nu mai răscolim trecutul, să privim înainte. Cred că m-ai considerat întotdeauna vinovat. S-o lăsăm aşa.

- Am crezut că ai avut partea ta de nemulţumire, îngăimă Celia.

- Am respectat fiecare contract încheiat, mai puţin pe cel de căsătorie, zise el trist. Dar dacă aş fi rămas cu mama ta mi-aş fi pierdut minţile şi n-aş fi făcut nimic în viaţă. Spunând aceste cuvinte Nat realiză că fata lui era cam speriată. Nu ştia nimic despre viaţă şi probabil c-o lăsase pe Tiny să-i aleagă hainele. Dar asta nu era o problemă, îi va schimba toată garderoba. Nadine se va ocupa de ea. Discutase deja cu ea iar Nadine care ducea

mereu lipsă de bani acceptase imediat. Adesea doamnele din înalta societate care scăpătaseră acceptau câte un cec bine asortat pentru a prezenta la curte o debutantă. îi promisese nişte smaralde valoroase Nadinei dacă îi rezolva problemele legate de nepoata sa.

- Draga mea Celia, zise el cu voce tare, în seara asta ne vom întâlni cu unele dintre cele mai frumoase şi elegante femei din Monte Carlo. Urmează-le exemplul. Una din ele te ve duce peste tot, te va învăţa să mergi, să vorbeşti, vei învăţa franceza, vei face totul pentru a deveni moştenitoarea mea.

Brusc indignată, Celia protestă:

- Deocamdată nu am nevoie de alte rochii; am cumpărat o mulţime cu Tiny. Am cheltuit o sută de lire pe ele, nu este de-ajuns?

Nat se ridică, vădit enervat.

- Trebuie să renunţi la acest mod de a gândi, draga mea. Banii nu sunt o problemă. Vei fi una dintre cele mai bogate tinere din Franţa.

Celia îşi privea tatăl dezamăgită.

- Totul este prea nou pentru mine, mi se pare încă o poveste.

- Unde eu sunt personajul cel rău. Acum însă trebuie să-ţi găsesc şi un prinţ fermecat, dar asta este altă poveste. Nimeni nu trebuie să ştie că eşti fiica mea. Vreau să mă asigur că te vei căsători din dragoste şi nu pentru banii mei.

- Desigur, nu voi spune nimic nimănui... unchiule Nat, zise ea, apoi adăugă după o clipă: poate nici nu voi vrea să trăiesc aici, ci mă voi întoarce la Londra. Poate că am propriul meu drum în viaţă.

Nat privi acel chip tânăr îmbujorat şi observă că fata lui avea ochi foarte frumoşi.

- Bravo, ai ceva şi din mine, după cât văd. Mă bucură să constat asta. Atât te rog, să păstrezi secretul. Va veni şi ziua în care toată lumea va afla că eşti fiica mea, iar până atunci, zise el, biata mea inimă trebuie să bată în continuare.

- O, aşa trebuie să fie, exclamă Celia, care simţi atunci că voia să-l iubească pe acest tată recent descoperit.

- Acum, zise Nat, du-te în camera ta, fă duş şi odihneşte-te. Ti-ai adus vreo rochie elegantă?

- Da, una foarte frumoasă! exclamă Celia entuziasmată.

„Dacă a fost aleasă de mătuşa ta îmi imaginez cum arată"...
mormăi Nat, pentru el.

- Te aştept aici când eşti gata, îi zâmbi el.

Servitoarea, care veni s-o conducă, o privi ciudat dar nu comentă. Celia observă scările de marmură albă; nu mai văzuse aşa ceva în viaţa ei. De cum ajunse în camera sa, despachetă şi începu să-i scrie lui Tiny.

„Camera mea este fantastică. Seamănă cu a unei stele de cinema, cu panel alb şi draperii bleu, covoare albe. Din

balcon, pot vedea panorama Monte Carloului, chiar şi marea. Este foarte cald aici comparat cu Londra. Se pare că unchiul Nat, cum vrea să-i spun, s-a gândit la toate, chiar şi la flacoanele cu parfum din baie. Peste tot sunt vaze cu garoafe care par să crească pretutindeni precum margaretele la noi. O, cât aş fi vrut să fii cu mine, mătuşă! Sunt cam confuză, nu mă simt în largul meu. Măreţia acestui loc mă cam înspăimântă... "

Dar fiindu-i prea dragă mătuşa Tiny, nu adăugă că lui Nat nu-i plăcuse ce-şi cumpărase. Ba chiar călcase, din greşeală, spusese el, pe pălărioara ei cea albă, dar o liniştise spunându-i că-şi va primi hainele de acum direct de la Paris prin intermediul unei contese, o amică a lui.

Va avea mult de învăţat de la aceasta. Cât despre petrecerea pe care Nat organizase în onoarea ei... Celia era mai mult decât emoţionată.

Făcu duş fiindu-i foarte cald, apoi privi îndeaproape rochiile cele noi pe care le cumpărase cu Tiny: una din catifea roz, cealaltă din dantelă de culoarea cafelei. Se decise pentru cea de a doua la care va purta pantofii de satin negru. Apoi se gândi că fiind la Monte Carlo era bine să se machieze puţin. îşi cumpărase un fard de ochi şi nişte ruj roz, ca şi un fond de ten recomandat de o tânără de la un magazin de cosmetice unde fusese cu Tiny. îi luă ceva timp să se machieze iar când se privi la sfârşit i se păru că s-a machiat cam strident. Se tunsese la Londra înainte de plecare dar părul ei obişnuia să-şi afle propria sa linie aşa încât acum arăta ca al unei şcolăriţe.

Coborî destul de mulţumită de cum arăta cu poşeta de seară din satin, cu un diamant artificial, pe care Tiny o considerase ceva extravagant.

Vila părea părăsită. Era ora şapte. Se întrebă la ce oră cinau cei de aici. Simţi un dor nebun de casă de Tiny, care probabil mânca singură. Oftând, Celia decise să facă o plimbare ca să ia puţin aer proaspăt înainte de celebra cină pentru care avea emoţii. Dar tocmai când deschise uşa de la intrare un tânăr fu cât pe ce s-o dărâme. Se scuză imediat şi-i făcu loc să treacă. Era un bărbat foarte atrăgător cu părul pieptănat cu cărare după moda timpului, cu minunaţi ochi negri migdalaţi, un chip fascinant. Se scuză din nou, în franceză de data asta.

Celia spuse:

- Vă rog să nu vă mai scuzaţi, nu s-a întâmplat nimic...

Philippe Clermont o privi puţin dezorientat. Avusese o zi ciudată şi grea căci pierduse avionul care trebuia să-l aducă de la Paris. Cine era şi fata asta? Nu văzuse niciodată o rochie atât de urâtă! Cât despre machiajul ei...apoi realiză imediat că trebuia să fie nepoata bătrânului Frayne.

- Sunteţi miss Frayne? o întrebă el.

- Da.

Philippe se înclină în faţa ei.

- Mă bucur să vă cunosc! Aş vrea să mă prezint, sunt Philippe Clermont. Lucrez pentru unchiul dumneaoastră.

- A, da, zise Celia, de parcă ar fi ştiut despre cine era vorba.

- Sper că veţi petrece o vacanţă minunată, zise el politicos. Au revoir, mademoiselle, ne întâlnim la petrecere.

El îi luă mâna, şi i-o sărută în manieră franţuzească afectată.

Celiei nu i se întâmplase până acum să-i bată inima ca la salutul acestui tânăr. Nu-şi putea scoate din minte ochii aceia migdalaţi. Philippe era bărbatul căruia îi plăcea să flateze orice femeie, indiferent dacă era tânără, bătrână, urâtă sau frumoasă.

- Pe diseară, mai zise el, apoi plecă.

Ce cuceritor! exclamă Celia şi speră că va fi aşezată seara la masă lângă el.

Cum ajunse în biroul lui Nat Frayne, Philippe o sună pe contesa de Sachelles.

- M-am întors, ma chere. Abia aştept să te văd diseară! Da, am cunoscut-o chiar acum. Este o ciudăţenie! Nu, nu este chiar urâtă are un chip drăgălaş, dar este foarte urât îmbrăcată şi machiată. Alături de tine va părea o raţă pe lângă o lebădă.

Nadine începu să râdă. Îi plăceau complimentele. Philippe era îndrăgostit de ea; petrecuseră clipe de neuitat împreună despre care Nat nu aflse. Dar Philippe nu avea bani, exact ceea ce-i trebuia Nadinei. Păcat, pentru că se potriveau foarte bine. Dar contele, defunctul ei soţ, o lăsase fără bani.

- Da, vine şi Geoffrey. Şi ăsta mă irită. Nu fi prea atentă cu el ca să mă faci gelos. Pe curând, mon ange.

Philippe ieşi pe terasă şi se uită spre grădină, care părea acum la apus, cuprinsă de vrajă. O văzu pe Celia care se plimba singură. Gemu de iritare că i se rezervase rolul de a o amuza pe nepoata lui Nat. Poate Nadine va face ceva transformând-o, deşi se îndoia.

Philippe nu visa decât să ajungă bogat; numai un bărbat cu bani o putea avea pe Nadine.

Fata aceea micuţă de statură, îmbrăcată penibil, dispăru din vedere. Ridicând din umerii săi largi, Philippe intră înapoi în birou. Uită de Celia Frayne şi începu să se întrebe cum va arăta Nadine în seara asta. Nu-şi făcea probleme din cauza asistentului lui Nat, era un tip insignifiant.

Ochii lui migdalaţi se deschiseră şi mai mult când trecu pe lângă o oglindă veneţiană din hol. Zâmbi arătându-şi dantura splendidă. Avea de gând să flirteze cu Nadine în seara asta chiar sub nasul lui Geoffrey. Va acorda oarecare atenţie şi nepoatei insipide a lui Nat.

Porni în elegantul său Mercedes înapoi spre mare, unde avea un apartament. Urma o oră de somn după care se întorcea la vila Psyche. Avusese o zi grea la Paris unde achiziţionase o sculptură pe care i-o ceruse Nat.

Pentru Celia, petrecerea constitui o adevărată tortură. Işi dori cu ardoare să nu mai fie atât de timidă, să îndrăznească să-şi spună părerea. Abia aştepta să discute, să glumească, aşa cum făceau cei din jur, dar i se părea ceva imposibil.

Fusese aşezată, aşa cum sperase, lângă încântătorul Philippe. Acesta arăta foarte bine, îmbrăcat într-o jachetă

albă, iar atunci când Celia îi punea vreo întrebare se întoarcea spre ea fascinând-o cu ochii lui frumoşi. Dar până şi pentru Celia era evident că el nu avea ochi decât pentru frumoasa Nadine, căreia îi spuneau toţi contesa. Nadine era o făptură plină de eleganţă, cu ochi expresivi de culoarea mierii, mâini cu degete foarte lungi, îmbrăcată foarte simplu dar extrem de elegant. Trupul ei părea perfect în acea rochie neagră de şifon. Celia îşi pusese cercei, colier brăţări şi o floare mare pe umăr. Nadine de Sachelle purta doar cercei foarte mari şi o brăţară.

Celia se hotărî să înveţe arta eleganţei de la Nadine. Realiză cu această ocazie cât de insipidă era rochia cumpărată la sfatul mătuşii. Mai observase, atunci când îşi cunoscuse tatăl, că acesta o privise din cap până în picioare cu un ochi critic şi păruse dezamăgit, desigur din cauza rochiei ei. Apoi, îi amintise că trebuia să-şi cumpere toalete noi.

Geoffrey More o privea de la capătul opus al mesei, observând că era foarte timidă şi supusă.

„Biata de ea, se gândi el, Nadine şi Nat o vor călca imediat în picioare"

Işi dori să fi fost aşezat lângă ea. Ar fi putut discuta cu ea, s-o ajute puţin cu câteva sfaturi. Şi el fusese foarte timid, dar cu anii reuşise să-şi învingă timiditatea. Acum se simţea bine în imperiul lui Nat.

Dar Celia...se lupta într-un mod patetic să dea răspunsurile cuvenite. Desigur, el remarcă întrebarea pusă de contesă tocmai pentru a o pune într-o situaţie dificilă:

- Nu ţi se par delicioase aceste scampi? Bucătarul unchiului tău este cel mai bun din Franţa.

Celia răspunsese cu francheţe.

- Este pentru prima oară că mănânc aşa ceva.

Nadine se mirase.

Geofrey observă cum aceasta ridicase intrigată din umeri. Apoi, Celia vru să dovească propriile-i gusturi la mâncare şi spuse:

- Tot ardeiul iute este regele condimentelor!

Se lăsă tăcere.

Nadine se întoarse spre Nat, intrigată:

- Ce este acest ardei iute, Nat?

- Nu mai ştiu, de mult n-am mâncat aşa ceva, zise Nat aruncându-i fiicei sale o privire ucigătoare. El nu avea capacitatea de a înţelege fiinţele care voiau cu tot dinadinsul să se facă de râs. Schimbă imediat subiectul pentru a o opri pe Celia. Aceasta fu imediat ignorată.

Ea se gândi cu amărăciune că ar fi trebuit să fie foarte fericită în seara asta şi totuşi...

Se simţea pierdută în acel salon care i se părea uriaş cu ferestrele deschise spre terasă. Masa era foarte mare, din marmură neagră, cu garnitură delicată de porţelan şi sticlă veneţiană. în cele două candelabre ardeau lumânări negre. Mâncarea era ceva ce ea nu mai gustase vreodată, adusă la masă de doi servitori în livrea albă. Se afla în Monte Carlo unde stelele păreau mai mari decât în alte părţi. Atmosfera era deosebit de romantică. Şi dacă ne gândim că într-o zi toate urmau să-i aparţină, trebuia să fie foarte fericită.

Cu toate acestea, spre sfârşitul mesei era mai nefericită ca oricând. Realizase că făcuse cam multe gafe şi probabil era văzută cu ochi răi de aceşti miliardari. Philippe nu-i acordase nici o atenţie. Iar când Geoff More vru să-i spună ceva drăguţ pe terasă ea nici nu-l aprecie.

în această atmosferă, realiză că-i lipsea cel mai important lucru; vitalitatea contesei. Nu putea simţi ca acesta că este atrăgătoare, că este centrul petrecerii.

Philippe îi strecură Nadinei:

- Mi se pare lamentabilă această nepoată...

Contesa zâmbi înţelegător.

- Este recuperabilă. Odată ce voi începe să mă ocup de ea se va transforma; are potenţial şi un chip drăguţ.

Philippe ridică din umeri.

- Mi se pare plictisitor să-i fac conversaţie; mi-aş dori să se ocupe doar Geoff de problema asta.

Nat i se adresă lui Philippe:

- Te rog, du-te în biroul meu şi adu-mi cutia cu havane. Cafeaua se va servi pe terasă, adu-mi cutia acolo.

Philippe porni spre biroul lui Nat.

După ce luă cutia cu havane, observă că acel sertar cu actele personale ale lui Nat era deschis, lucru neobişnuit.

Philippe era o persoană lipsită de scrupule. El trase sertarul şi aruncă repede o privire în interior. Observă acolo o scrisoare cu o adresă din Anglia. Pe scrisoare era scris; strict personal. Curiozitatea era unul din defectele lui Philippe, aşa că nu putu să ignore ceea ce era marcat cu strict secret. Primul paragraf pe care-l citi fu de ajuns să se lămurească.

Dumnezeule! exclamă el.

Şi pentru că i se păru că aude paşi, împinse sertarul la loc aşa cum îl găsise. Porni spre terasă cu cutia de havane a şefului său, îmbujorat şi asta se vedea chiar dacă pielea lui era măslinie. Inima îi bătea foarte repede.

Philippe rămase cu ochii aţintiţi asupra Celiei, pe care Geoff o făcuse să râdă. Apoi, ea se întoarse spre Philippe, care-i zâmbi curtenitor.

- Oricât de prietenos ar fi Geoff, nu vă poate monopoliza atenţia, domnişoară, spuse el, aşezându-se lângă Celia.

Celia fu surprinsă când Philippe se aşeză lângă ea şi începu să-i vorbească. Nu putea să nu se simtă flatată de atenţia unui bărbat atât de atrăgător. Studiindu-l ea îşi spuse că acesta nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani, era doar puţin mai mare decât Geoffrey.

Geoffrey era genul clasic al englezului cu părul castaniu deschis, cu ochi albaştri, şi o sănătate perfectă. Celiei, căreia îi plăcea să studieze oamenii, i se păruse de la început că era genul de om pe care te poţi baza. Nu era de mirare că tatăl ei îl angajase ca asistent personal. Dar Philippe, ei bine Philippe, Dumnezeule, era cu totul altceva, era scânteietor ca o şampanie bună, cu ochii lui migdalaţi, de culoarea alunei, cu felul lui de a fi de a atrage atenţia, de a vorbi. Mâinile lui o fascinaseră în mod special. Erau foarte fine, cu degete subţiri, cu manichiură. Era fascinată de el. Iar dacă mai devreme el avusese ochi numai pentru contesă, iată că acum atenţia lui îi era adresată în exclusivitate.

Philippe reuşi s-o scoată din cochilie; o întrebase despre viaţa pe care o duce la Londra, despre mătuşa Tiny. Observă că putea fi foarte simpatic dacă voia.

Philippe nu era îndrăgostit doar de Nadine, ci mai avea multe alte amoruri secrete. Erau femei pe care le curta doar de dragul de a o face; avea prietene actriţe, dansatoare, modele, secretare chiar. Aceste tinere se bucurau din plin de satisfacţiile pe care ţi le oferă viaţa pe aceste meleaguri. Plaja, înotul, schiul nautic; orele pe care le petreceau la cafea la măsuţele mici de sub umbrelele dungate, sau în minunate grădini. Dansau cu obrazul lipit de al bărbaţilor pe muzică sud americană, sau twist, la care Philippe era expert.

Philippe muncea şi el destul de mult dar îi făcea plăcere să călătorească prin toată Europa pentru a găsi antichităţi pentru magazinele lui Nat.

Obişnuia să spună că descoperirea acestor frumuseţi semăna cu descoperirea femeilor cu adevărat frumoase, care erau tot nişte comori pe care le admira, iar mai apoi se descotorosea de ele. Nu era tipul de bărbat credincios, iar pasiunea pentru Nadine dura de cam mult timp.

Celia era diferită, desigur, era o noutate, din multe puncte de vedere. Era simplă, nesofisticată, îi lipsea experienţa. Lui Philippe nu-i venea să creadă că până acum Celia nu făcuse decât mici excursii cu mătuşa Tiny, sau fusese la câteva petreceri cu prietene de familie. El o întrebă cu oarecare reticenţă dacă are vreun prieten la Londra. Celia roşise până în vârful urechilor.

- Nici vorbă de aşa ceva!

Până ce termină interogatoriul, Philippe ajunse să aibă o atitudine afectuoasă faţă de „la petite" cum o numea. Biata de ea! Era o virgină care aştepta să fie cultivată. Avea un aer proaspăt şi dulce. Picioarele îi erau foarte frumoase, decise artistul numit Philippe.

Nadine avusese dreptate să afirme că micuţa domnişoară Frayne putea fi transformată din mica răţuşcă urâtă într-o lebădă.

Iar el simţi dintr-o dată nevoia să contribuie şi el la educarea micuţei Celia. După câteva săptămâni în compania lui va începe să înveţe despre viaţă. Poate va considera că trebuie să-mi fie recunoscătoare, se gândi Philippe. O, dacă bătrânul Nat ar şti că el a citit secretul din sertarul mereu închis...

Oricum, Nat nu va trebui să afle niciodată. Iar el, Philippe, nu va sufla nimănui o vorbă, indiferent cât de mult ar vrea să-i destăinuie secretul Nadinei. Ea afla multe de la el, dar nu şi asta. Probabil că şi Geoffrey ar putea afla, Geoffrey pe care îl detesta din toată fiinţa. Era evident că Nat nu voia să ştie nimeni că aceasta era fiica lui.

Philippe zâmbi, privind profilul delicat al Celiei. Ce joc murdar juca Nat prezentând-o lumii drept nepoata sa? Probabil c-o făcea pentru ca fiica lui să fie scutită de a fi luată de nevastă doar pentru bani.

„îl voi ajuta pe unchiul Nat să-şi păstreze secretul," se gândi Philippe cu un zâmbet perfid.

Nadine de Sachelles, care stătea lângă Geoff, îşi juca propriile-i cărţi în seara asta. Era obişnuită să fie curtată de

bărbaţi. Numai acest tânăr englez părea insensibil la farmecele ei. Lucrul acesta o scotea din sărite. Philippe îl considera un individ şters, care nu se remarca prin nimic, dar Nadine nu credea în spusele lui. Geoff avea personalitate şi sub aparenţa unui caracter liniştit probabil zăcea un vulcan.

Îi plăcea că Geoff era foarte înalt, cu umerii largi, cu mâini mari. Era un tip inteligent, iar Nat subliniase acest lucru de multe ori. De fapt, Nat remarcase că acest tânăr se cam irosea alături de el cu toate că nu avea intenţia să renunţe la serviciile lui. Geoff se ocupa de partea financiară a afacerilor lui Nat, nu era doar asistent personal.

Cum reuşea oare acest tânăr, se întreba Nadine, să fie atât de detaşat? Era foarte atent cu ea dar niciodată nu-i arătase prin cel mai mic gest că o place. Geoff o lăsase să înţeleagă că-l plictisesc petrecerile şi că nu avea intenţia de a merge cu ei la Cazinou după ce se retrăgea Nat.

- Nu mergi nici dacă ţi-aş cere eu? îl întrebă Nadine, cu tot farmecul de care era capabilă.

Geoffrey se uitase lung în ochii frumoşi ai contesei şi o refuzase pentru a doua oară.

- Trebuie să ajung destul de repede acasă, câinele meu s-a îmbolnăvit.

- Oh, la, la! exclamă Nadine, cu un aer disperat. Tu şi câinii
tăi!

- Sunt nişte creaturi foarte inteligente şi apropiate, spusese Geoff zâmbindu-i, ceea ce pentru el era un efort.

- Englezii sunt pasionaţi de animale cu riscul de a deveni nişte imbecili.

- Nu este vorba despre imbecilitate, aşa cum ţi se pare, contesă. Sunt fiinţe care-ţi întorc sentimentele.

- Cum aşa?

- Te iubesc necondiţionat, din instinct. Nu aşteaptă nimic în schimb.

- Parcă ai vorbi despre femei, observă Nadine. Geoffrey îi zâmbi cu cinism.

- N-am întâlnit nici o femeie care să fie astfel, contesă.

Ea insistă.

- O femeie îndrăgostită poate să-ţi ofere foarte mult, poate fi iubitoare, loială, fără să aştepte nimic în schimb.

- Arată-mi femeia asta şi o voi cere de nevastă imediat.

Nadine strânse din buze pentru a nu îndrăzni să se identifice cu acea femeie. Acest bărbat era aparte, dar o incita în foarte mare măsură. De ce naiba îşi pierdea vremea cu animalele?

Geoff, după cum îi mai povestise, avea un fel de sanatoriu pentru câinii bolnavi, abandonaţi de vreun stăpân nemilos. Uneori îl prindea dimineaţa veghind un animal bolnav.

Ce bine ar fi dacă Geoff şi-ar orienta căldura inimii şi tandreţea faţă de ea, se gândi Nadine. Se uită furioasă la Philippe Clermont de la care beneficiase de câteva momente plăcute şi de la care se aştepta la multe în viitor. Philippe îi putea stârni şi pasiune. Dar acest tânăr englez

pe care nu-l cunoştea, o intriga. Poate pentru că era intangibil. O pufni râsul gândindu-se că ar putea sfârşi îndrăgostită de acest puşti fără bani, pe care-l interesau animalele şi nu dragostea.

Geoff începu să discute cu Nat programul zilei care urma. Nat îi spuse să trimită Cadillacul să le ducă pe Nadine şi pe Celia la cumpărături.

Nat îşi privi lung fiica, angajată într-o conversaţie cu Philippe.

- Numai un francez poate face să vorbească o fată care abia deschide gura, observă el.

- Aşa se pare, sir.

- Tu ai schimbat vreo vorbă cu ea de la aeroport?

- Da, a fost destul de vorbăreaţă, zise Geoff.

Nat reflectă:

- Nu pot decât să sper că această iniţiativă de a o aduce pe fiica mea şi a lui Mary aici va avea succes.

Era plăcut surprins de atenţia pe care i-o acorda Philippe fiicei sale.

Deodată, Celia se întoarse spre el.

- Monsieur Clermont spune că mă va duce să învăţ schiul nautic, unchiule Nat.

Ambii bărbaţi o priviră uimiţi pentru că aşa cum era acum entuziasmată, Celia, cu ochi ei mari, cu pupilele dilatate era foarte frumoasă Era animată de o bucurie interioară, plină deodată de o vitalitate pe care el n-ar fi sperat-o.

- Ştii să înoţi? o întrebă Nat.

- Da, am câştigat campionatul şcolar, zise ea cu mândrie. înotul este pasiunea mea.

Nadine, care auzise răspunsul ei, se simţi puţin ameţită pentru că nu-i plăcea defel înotul. îi plăcea să privească de pe mal la trupurile frumos bronzate de bărbaţi, la asta se limitau legăturile ei cu apa.

- Văd că mi-ai semănat în privinţa asta, zise Nat, dar apoi se corectă imediat. După aceea se gândi că şi o nepoată puea fi considerată moştenitoarea averii lui pentru că el nu avea copii.

Geoff continua s-o privească pe Celia cu ochii lui mari blajini. Ce făptură frumoasă şi plină de farmec mai ales când îl privea cu ochii săi mari şi se entuziasma din cine ştie ce motiv... Era o femeie delicată deşi cu un trup frumos, o talie mică, picioare lungi şi glezne subţiri. într-un costum de baie ar arăta perfect, se gândi Geoff.

Cu toate acestea, el voia să se ducă acasă. Madame Pavette, biata de ea, îngrijise până acum acel pui de câine găsit înfometat şi însetat pe străzi. Trebuia să-o lase să se odihnească.

Geoff cheltuia foarte mult pentru câinii abandonaţi, cărora se străduia să le găsească stăpâni noi şi până atunci îi îngrijea el.

Philippe îşi spuse că nu trebuia să lase să se vadă că este foarte interesat de Celia, aşa că se ridică exersându-şi farmecele asupra Nadinei.

Celia avu o strângere de inimă constatând că Philippe era orientat din nou asupra Nadinei. îl considera fascinant. Şi Geoff era un tânăr plăcut şi nu-i trebui mult pentru a afla

că este pasionat de animale. Şi ea era iubitoare de animale.

- Eu şi mătuşa Tiny, cu care am locuit, aveam un câine numit Russel, care a murit de pneumonie cu trei luni în urmă. Nu-i plăcea să se plimbe decât în parcul Battersea, dar aceste parcuri publice sunt un pericol pentru animale. N-am putut să-l înlocuiesc pe Russel. Aveţi şi pisici abandonate, domnule More?

- Te rog să-mi spui, Geoff, ca toată lumea. Nu, nu am şi pisici pentru că ar fi foarte dificil, nu se înţeleg. Dacă n-aş avea-o pe madame Pavette să mă ajute, nu ştiu cum m-aş descurca.

- Când găseşti timp şi pentru câini? Unchiul Nat mi-a spus că ai foarte mult de lucru.

- Mă trezesc dimineaţa foarte devreme şi dedic câteva ore amicilor necuvântători, iar după lucru, când lumea îşi face siesta, eu mă întorc la ei, apoi vin din nou aici.

- Aş putea să te ajut cât stau pe aici, şi eu iubesc animalele.

- Ar fi foarte bine, începu Geoff, dar...

- Chiar vreau s-o fac! insistă Celia.

- înseamnă că eşti o fiinţă deosebită! constată Geoff privind-o cu mai mult interes. Aş vrea să te invit să vezi mica mea menajerie, dar nu te-aş putea ruga să mă ajuţi cu munca de acolo.

- Dar o voi face! exclamă Celia, nu vreau să-mi pierd vremea aiurea. Monte Carlo este numit terenul de joacă al bogaţilor, nu? Eu, slavă Domnului, nu sunt!

Philippe îi auzi cuvintele şi zâmbi pe ascuns.

Nat Frayne se ridică.

- Nu vreau să vă stric petrecerea, dar mă retrag.

Ceilalţi bărbaţi se ridicară şi ei. Geoff se îndreptă spre el, observând că era mai obosit ca altă dată.

- Mai pot face ceva, sir?

- Supraveghează petrecerea, atât.

- Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mă duc acasă.

- Tot pentru amicii tăi patrupezi? zâmbi Nat.

- Exact, am mai primit unul.

- Bine, du-te atunci, ne vedem mâine. Cred că nici nepoata mea nu va sta prea mult în prima ei seară aici.

- Nu chiar, îmi este teribil de somn, zise Celia, care ascultase convorbirea celor doi.

- Noapte bună, draga mea, zise Nat.

- Aş vrea să te însoţesc, zise Celia.

- Mademoiselle nu vrea să meargă la cazinou cu noi? începu Philippe.

- Pentru Dumnezeu, nu te-ai săturat de ea? murmură Nadine.

Philippe nu mai zise nimic. Se despărţiră, iar Celia intră cu Nat în casă.

- Te simţi bine? îl întrebă ea văzând că urca scările cam greu.

- Nu am nimic, o minţi el. Nu voia ca fiica sa să vadă că era pe moarte.

Ajunsă în dreptul camerei sale Celia ridică timid obrazul, spre a fi sărutată. Nat o privi lung, realizând că nu-i

plăcuse cum venise îmbrăcată, mai ales că-i amintea mult de mama ei şi de acea parte a vieţii lui.

Dar ce vină avea această biată copilă? O lăsase cu speritoarea aceea bătrână, Tiny. Oricum, Celia avusese mai mult succes decât s-ar fi aşteptat în seara asta.

O sărută cu afecţiune şi o bătu uşor pe umăr.

- Chiar mă bucur că te-am chemat aici, draga mea.

Celia îl sărută şi ea cu afecţiune.

- Mulţumesc pentru tot. Sper că nu te-am făcut de râs, unchiule Nat.

- Nu, sigur că nu. Mai ai multe de învăţat, dar o vei face cu timpul.

- Monsieur Clermont este încântător, adăugă ea.

Nat zâmbi ca un vulpoi bătrân.

- Da, este, şi mie îmi place.

- Şi Geoffrey.

- Da, seamănă mult cu tatăl său, care mi-a fost bun prieten.

- A fost o seară minunată, adăugă Celia.

- Vor mai fi multe ca asta. Nadine se va ocupa mâine de toaletele tale.

Celia încuviinţă. Nu apucase să-i spună nimic despre Nadine a cărei eleganţă o uimise. îşi sărută din nou tatăl şi intră în camera ei unde-i mai scrise mătuşii descriindu-i seara, încheind cu cuvintele; o mătuşă, totul este un vis...

Ar fi putu să-i scrie mai mult despre Philippe Clermont, dar n-o făcu, pentru că nu voia ca mătuşa să creadă cine ştie ce.

Capitolul 3

Călătoria la Cannes a fost o experienţă inedită pentru Celia. Unchiul Nat îi dăduse Nadinei un cec cu valoare foarte mare, cu care, răţuşca cea urâtă putea fi transformată într-o lebădă. La început, Celia nu se putea obişnui cu extravaganţele impuse de Nadine, mai ales când vedea şi preţurile.

Contesa era expertă în cheltuirea banilor altuia şi nu trecu mult până ce o făcu şi pe Celia să gândească la fel ca ea. Dimineaţa ar fi fost o revelaţie, dacă n-ar fi fost însoţită de Nadine.

Cu toate acestea, Nadine nu se putea spune că nu era o companie plăcută, iar informaţiile ei erau preţioase pentru fata crescută cu bani foarte puţini la Battersea. Nadine era o femeie de lume, obişnuită cu înalta societate, iar Celia nu putea să nu-i invidieze felul de a aprecia veşmintele, saloanele de modă. Celia se simţea ca o marionetă în mâinile Nadinei, care o punea să se îmbrace şi să se dezbrace de zeci de ori.

Nadine făcea toate astea aparent cu plăcere, dar Celia observă că avea şi o doză de maliţiozitate. Nu putea să-şi ascundă dispreţul pentru ignoranţa Celiei.

Una sau două renumite case de modă îşi expuseră vizitatoarelor vilei Psyche ultimele lor creaţii. Celia se confruntă cu designeri ale căror nume le auzise doar ocazional: Balmain, Baleciaga, Ricci, Lanvin. Frumoasele modele defilau prin faţa lor îmbrăcate în colecţiile de

sezon, care o uluiau. Voia cu disperare să înveţe cum să se îmbrace pentru a nu mai fi considerată ignorantă şi lipsită de bun gust. într-un fel, voia să fie ca Nadine, care argumenta mereu cu creatorii şi făcea mereu comentarii:

- Nu este culoarea potrivită pentru mademoiselle.... nu poate purta aşa ceva...tenul ei cere altă culoare...

Când ieşiră din casa de modă, Celia o întrebă intrigată:

- De ce nu puteam purta acea rochie bleu cu cordonul auriu?

- Pentru că nu ţi se potrivea.

- De ce nu?

- Imediat ce vei începe să înţelegi, vei vedea singură că acel ciclamen ţi se potriveşte, pentru că îţi dădea culoare, viaţă...

- Dar eu n-am mai purtat până acum roz, obiectă Celia.

- Draga mea, nu era roz ci ciclamen, o întrerupse Nadine privind-o pe jumătate cu dispreţ, trebuie să urmăreşti linia modei, să încerci noile culori, nu să te limitezi la ce ai mai purtat.

- Am crezut că este mai bine să port ce mi se potriveşte, să nu încerc nuanţe noi, zise Celia cu tristeţe. Lui Tiny îi displăceau culorile tari.

Dar Nadine o învăţă că ei îi lipsea un singur lucru: nu ştia să fie elegantă.

- Nu ţi-a plăcut rochia de culoarea cafelei pe care am îmbrăcat-o aseară? întrebă Celia.

- Draga mea, răspunse Nadine, nu vreau să te jignesc, dar unchiul tău m-a rugat să te ajut să-ţi formezi bunul gust în materie de îmbrăcăminte. De aceea, trebuie să fiu

foarte cinstită cu tine. Dantela aceea era tot ce poate fi mai urât. Te îmbătrânea. Trebuie să îmbraci rochii care să-ţi pună în valoare personalitatea, să-ţi aducă multă culoare. Apoi, i se confesă Celiei că natura trebuia ajutată cu mijloacele moderne ale modei. Ii recomandă să -şi tundă şi să-şi vopsească adecvat părul, pentru a mări contrastul dintre ten şi culoarea ochilor. Era absolut necesar ca părul ei să capete o tentă roşiatică. Iar pielea ei părea cam uscată. Trebuia să se expună la soare, să capete o tentă aurie, apoi să meargă la cosmetică la Antoine, stilistul la care ea mergea cu regularitate.

Celia se trezi cu recomandări care contraveneau celor făcute de mătuşa Tiny. Privindu-se în oglindă observă curând că se transformase complet; nu mai era nepoata mătuşii Tiny, ci creaţia Nadinei.

In salonul următor achiziţionară o rochie de cocteil. Evitară bleul pe care l-ar fi cumpărat Celia şi se opriră la un albastru închis foarte decoltat în faţă şi spate. Contesa mai adăugă şi două şiraguri de perle naturale, apoi făcu un pas înapoi şi începu să exclame:

- Etonnante!... ravissante....

Văzând preţul, Celia încercă să nu comenteze pentru că suma era fantastică.

Dar rochia de seară de la Dior, aleasă tot de Nadine, o lăsă fără cuvinte. Costa o avere, o sută cincizeci de lire. Preţul i se păru exorbitant, mai ales că era o rochie albă, simplă, din satin, care avea pe corsaj cusute pietre de acvamarin care străluceau la fiecare mişcare, iar fusta se oprea sub genunchi. Nadine mai ceru şi o blană de vulpe

de Islanda, apoi se declară satisfăcută şi începu să tragă dintr-o ţigară rusească, după moda vremii. Contesa nu se plictisea niciodată dacă vorbea despre îmbrăcăminte şi modă.

Pe la sfârşitul zilei, Nadine începu să invidieze tinereţea şi inocenţa Celiei, prospeţimea acesteia, lucruri pe care ea le pierduse de mult.

Nici unul din bărbaţii pe care-i cunoscuse cu o seară în urmă nu mai veniră la masa de prânz. Philippe şi Geoffrey erau plecaţi cu treburi, iar masa fu servită la umbra unui copac bătrân, unde era umbră şi răcoare. Nat nu se trezise încă, probabil nici nu se simţea prea bine.

Avură o oră pentru odihnă, după care, Celia fu din nou la dispoziţia contesei, conform dorinţelor tatălui său. Ceea ce achiziţionă acum cu Nadine făcu să pară o colecţie de vechituri garderoba cumpărată cu mătuşa Tiny. Nadine îi sugeră să le dea uneia dintre servitoare, care avea rude mai sărace. Acest lucru o deranjă pe Celia, care continua să considere că persoanele de teapa contesei şi a prietenilor acesteia de la Ritz sunt nişte snoabe care cheltuiesc prea mult pentru înfăţişarea lor.

Desigur, Nadine achiziţionă încălţăminte cu sau fără toc, lenjerie de mătase

- Dar pentru ce am nevoie de atâtea haine? exclamă Celia la sfârşitul zilei, epuizată şi enervată.

Contesa o privi cu milă.

- Pentru ce-i trebuie unei tinere haine frumoase? Mă faci să râd! Să le facă geloase pe celelalte femei, să atragă atenţia bărbaţilor

- Eu nu simt nevoia de a stârni gelozia nimănui, zise Celia roşind şi nici nu vreau să atrag vreun bărbat anume.

- Mon Dieu! Mă uimeşti, Celia. Toate femeile vor să atragă bărbaţii, indiferent cât le costă asta, iar un bărbat adevărat recunoaşte valoarea, acolo unde apare.

- Bănuiesc că un bărbat ca domnul Clermont...

Nadine începu să râdă.

- Oh la la, cam aşa ceva. Philippe este primul care ar face-o.

La ora ceaiului, Nat îşi privi surprins fiica.

- Unde ai fost?

- Mi-am dat toată silinţa, răspunse Nadine în locul ei, cu acel râs metalic care-i displăcea teribil lui Geoff More. O privi şi el pe Celia, şi, ca şi tatăl ei, fu surprins de schimbare.

La sugestia Nadinei, Celia îmbrăcase pantaloni strânşi pe picior, un turcoaz foarte viu cu o bluză asortată, care-i punea în evidenţă trupul zvelt, subţire. Părul îi era coafat stil Antoine. Nadine alesese stilul egiptean, pieptănat spre spate, ochii ei cenuşii fuseseră subliniaţi cu dermatograf şi genele bine conturate cu rimel. Rujul era roz deschis, care se potrivea cu fondul de ten achiziţionat din Londra, care o punea în valoare de parcă ar fi fost bronzată cu adevărat.

La naiba! se gândi Nat, fata asta a mea este o frumuseţe! Sunt chiar mândru de ea. Voi dubla cecul Nadinei. Femeia asta are bun-gust, chiar dacă este o năpârcă.

- Bravo, Celia, bravo, Nadine, zise el cu voce tare.

Celia îl privi uimită.

- Mă bucur că-ţi place cum arăt.

- Mademoiselle, ce schimbare fantastică! exclamă Philippe Clermont.

Nadine făcu o grimasă. începuse să se întrebe ce scop avusese transformarea asta. Oare pentru ca toţi bărbaţii să se îndrăgostească de nepoata lui Nat? Voia s-o mărite? Ce zestre îi dădea? Se decise să vorbească.

- Capul sus, Celia, trage umerii înapoi, nu-i lăsa să atârne.

Celia roşi, lăsând ca spiritul familiei Frayne să iasă la suprafaţă.

- Madame la Comtesse, nu pot învăţa totul dintr-o dată.

- Ce accent! se strâmbă contesa.

Geoffrey asculta şi urmărea totul cu atenţie.

Deodată, Celia observă că el era singurul care n-o lăudase. Era intrigată.

- Ţi se pare că nu arăt bine? Iţi citesc dezaprobarea din priviri.

- Din contră, arăţi foarte bine şi consider că doamna contesă are o elevă foarte receptivă.

- Cu toate acestea, după cum mă priveşti, am impresia că nu-ţi place schimbarea.

- De parcă ar conta părerea mea, murmură Geoff.

- Poate nu-ţi place fondul de ten, insistă Celia.

Geoff era destul de stânjenit.

- Nu ştiu prea multe despre toate astea, dar şi înainte erai foarte drăguţă. Nu ştiu de ce o fată ca tine trebuie să se machieze, ai un ten foarte frumos. A, da, ai intrat în

lumea Nadinei. Nu mă pricep la problemele astea, mărturisesc încă o dată.

Celia îl ascultă cu atenţie. Era o fiinţă foarte directă ea însăşi, naivă, încântătoare, după părerea lui. Deodată, realiză că ar fi păcat dacă Nat ar transforma-o într-o creatură fără creier, precum contesa.

- Sunt de acord cu tine, dar unchiul meu se pare că mă vrea aşa cum este Nadine; trebuie să-i fac pe plac.

- Desigur. Rezultatul este uluitor.

- Ca şi când câinilor tăi nu le-ar păsa dacă folosesc rujul sezonului sau sunt nerujată.

El râse cu ea.

- Bănuiesc că nu te îmbraci pentru câinii mei.

- Poate voi veni să-i văd. Când mă vei duce la ei, Geoff?

- Oricând, dar te rog să nu îmbraci ceva pretenţios, pentru că vor sări la tine să-şi exprime dragostea şi îţi imaginezi ce se va întâmpla...

- Bine, o să îmbrac o rochie mai veche de bumbac.

Hotărâră ca Celia să meargă în vizită într-o dimineaţă în care Nat va termina mai devreme redactarea corespondenţei. A doua zi, avea programate doar două întâlniri; cu croitorul care-i va lucra o rochie de seară din acel material fucsia pe care Nadine îl alesese fiind culoarea sezonului, apoi mergeau la un magazin de blănuri. Celia se gândi cu o strângere de inimă la capa din blană de veveriţă pentru care mătuşa Tiny economise atâta timp...

Nat insistase ca nepoata sa să aibă o jachetă de zibelină pentru serile răcoroase şi o haină de vulpe islandeză care i se potrivise atât de bine.

Seara, la cină, Celia îi spuse tatălui său:

- Simt că nu este bine să cheltuieşti atât de mult cu mine.

- Cu cine altcineva să cheltuiesc, draga mea? Nu-ţi face probleme în privinţa banilor.

- Uit câte odată că sunt fiica unui miliardar.

- Este explicabil, doar ai trăit atâta timp doar cu zgârcita aia de mătuşă.

Celia se simţi jignită.

- Te rog, nu-i spune aşa. Este o femeie foarte generoasă, dar n-am avut niciodată prea mulţi bani.

Nat începu să râdă. îi plăcuse reacţia fetei.

- N-am vrut să te jignesc în vreun fel, draga mea, dar aşa sunt eu, am limba cam ascuţită.

Cei doi cinau singuri. Celia se bucura de această intimitate pentru că astfel avea ocazia să-şi cunoască tatăl, să afle câte ceva despre el. Ea observase că Nat părea foarte obosit, iar servitoarea ei îi confirmase asta în timp ce-i pregătea baia. Pentru Celia, tatăl ei nu era o fiinţă apropiată, dar totuşi îi era tată. Nu putea să creadă că viaţa îi era în pericol. De aceea, îi spuse:

- Cred că este păcat că nu te poţi bucura de viaţă, unchiule Nat.

El o privi printre gene cu cinism, după cum i se păru ei, dar şi cu o urmă de tandreţe. Pe naiba, Nadine îşi făcuse

treaba foarte bine! Fiica lui arăta extraordinar în rochia albastră, mai avea nevoie de nişte cercei adecvaţi. îi va spune lui Philippe să-i aleagă unii de la Van Hoffman. Acvamarinul i s-ar potrivi, montat în aur alb, desigur, un set cu brăţară. Cât trăise Mary el nu-şi permisese să-i cumpere aşa ceva. Nat se gândi cu oarecare regret la prima sa soţie.

- Nu ţi se pare ciudat să-mi spui, unchiule?

- M-am obişnuit, răspunse Celia. De fapt, nu ţi-am spus niciodată altfel.

- Este adevărat. Cât despre mine, eu trebuie să-mi refac sănătatea mai întâi, Celia.

Ea observase că Nat nu prea mâncase, dar sorbise îndeajuns din vinul Coteaux du Layon, vinul său preferat. Oricum, fusese mulţumit de schimbarea produsă în felul de a arăta al fiicei sale.

- Poate că este greu de crezut, dar viaţa asta îţi cam joacă feste. Tu eşti foarte tânără. Nu ai deloc experienţă de viaţă, ceea ce mă cam sperie, sunt atâtea capcane în care poţi cădea.

- Pot să-mi port de grijă, tată.

- Nu mă îndoiesc. Oricum, ai grijă să nu fii dezamăgită. Nu este bine să ai încredere în oameni.

- Dar mie mi se pare îngrozitor să trăieşti fără să crezi în cei care-ţi sunt alături.

- Eşti, aşadar, de acord cu legea engleză care spune că trebuie să porneşti de la prezumţia de nevinovăţie!

- Da, cred că la început trebuie să acorzi încredere oricui.

El ridică din umeri.

- Fără îndoială, trebuie să ne trăim viaţa aşa cum considerăm, dar mă tem pentru tine.

- Vrei să spui c-ar trebui să suspectez pe toată lumea?

Nat începu să râdă.

- Draga mea, poate mă vei suspecta de egoism. Ei bine, ai avea dreptate. Sunt cel mai mare egoist şi multe altele din lume. Dar am trimis după tine pentru că am vrut să te bucuri de succesul şi de banii mei, dar mai ales pentru a-mi linişti conştiinţa pentru că te-am neglijt până acum, pe tine şi pe mama ta. Deşi aş fi un ipocrit dacă aş spune c-am regretat vreodată c-am plecat de lângă voi.

- Aş fi vrut să nu spui asta, oftă Celia. Văd că vrei cu orice preţ să mă faci să cred că eşti un om rău.

- Foarte bine, draga mea. în acest caz, începe prin a crede că sunt aşa, apoi vei afla că sunt un tip de treabă, totuşi. Vei avea o surpriză plăcută.

- Eşti amuzant! spuse Celia, simţind oarecare simpatie faţă de el. începu să înţeleagă de ce biata ei mamă îl iubise atât de mult; era un bărbat irezistibil.

- Să nu mai pierdem vremea cu trecutul, draga mea, mai bine să ne gândim la viitor, în speranţa că-l vom mai apuca împreună. Sper că nu va mai trebui să pretindem că suntem unchi şi nepoată multă vreme. Dar vezi încă o dată că sunt foarte suspicios. Mi-e teamă că va veni vreun individ care să pună ochii pe banii mei ca şi pe frumoasa mea fiică.

- Nu prea sună a compliment. Nu sunt teribil de atrăgătoare, dar...

- Prostii, o întrerupse el. Nu suport falsa modestie. Cred că nu eşti conştientă de potenţialul tău, mai precis nu ştii să-l exploatezi. Dacă ai vedea cât de frumoasă eşti acum, ai înţelege că mulţi bărbaţi se vor îndrăgosti de tine. Numai că aş vrea să mă asigur că se vor îndrăgosti de tine şi nu de banii tăi. Vezi tu, pe mama ta n-am iubit-o, dar pe cea de a doua soţie, Marie Therese, am adorat-o, şi n-am mai fost acelaşi de când am pierdut-o. Aş vrea să fii fericită cum am fost eu cu ea.

- îmi pare rău c-ai pierdut-o.

- Să nu mai vorbim despre ea. Mi se pare că Philippe te cam place. Cred că Nadine nu va primi asta prea bine.

Celia roşi.

- Sunt sigură că nu este adevărat.

- Mă bucur că nu eşti chiar atât de supusă cum am crezut. încep să văd că mi-ai moştenit spiritul.

- Nici nu ştiu ce să spun, zise ea.

- Dacă mâine mă voi simţi mai bine te voi duce la unul din saloanele în care am expus comorile mele. Tocmai am primit nişte jilţuri Louis XIV şi un vas Ming cu o culoare superbă. Te voi învăţa câte ceva despre antichităţi.

- Simt că am venit la şcoală; am atâtea de învăţat! constată Celia.

- Mda, Nadine este foarte bună pentru ce ai tu nevoie, zise Nat râzând.

Ce ştia fiica lui despre viaţă şi societate? Nimic. Ce o aştepta dacă n-ar fi chemat-o la el? Poate s-ar fi măritat fiind o fată drăguţă şi ar fi trăit într-unul din cartierele de

blocuri care distrug orice... Probabil şi-ar fi făcut luna de miere în vreun camping... ar fi dus oricum o existenţă cenuşie ar fi făcut o droaie de copii apoi s-ar fi pensionat.

Ce viaţă diferită dusese el! Şi acum simţea emoţiile jocurilor, apoi banii cheltuiţi pe amante? Poate că acum era pe moarte dar trăise la maximum în viaţa sa. Şi pentru asta este viaţa pentru a fi trăită.

îşi privi din nou frumoasa fiică pe care trebuia s-o înveţe să trăiască din plin, să ia totul de la viaţă. Era o făptură extrem de pură şi el ştia prea bine că nu aşa erau tinerele de vârsta ei. Cine putea spune că Tiny nu avusese dreptate crescând-o astfel?

Cu Mary, mama ei, se certase adesea, pentru că-l învinuia că nu are scrupule. Acum, când avea viaţa în spate şi puţin timp rămas, Nat nu mai era sigur dacă avusese dreptate.

Făcuse tot ceea ce Mary şi sora ei nu şi-ar fi permis niciodată. Fusese un om de cuvânt; doar cu Mary nu şi-l respectase, pentru c-o părăsise. Ii fusese credincios Mariei Therese iar acum voia să aibă grijă de fiica sa. La rându-i, ea putea să-i dea ceea ce nu putea să-i dea nimeni altcineva, nici măcar Nadine.

- Celia, zise el încet luându-i mâna în palmele sale. Crezi în Dumnezeu?

- Sigur că da, zise ea aproape şocată.

- In rai, în iad? In ceea ce te-au învăţat la şcoală?

- Sigur că da, repetă ea fără ezitare.

- Majoritatea oamenilor nu cred. Uită-te la cei care trăiesc în comunism.

- Dar trebuie să vedem şi ce efecte a avut asupra lor lipsa de credinţă. Există răul, diavolul pe care nu-l poţi birui decât cu credinţă. Fără ea, nici un popor nu poate prospera. Ai văzut ce s-a întâmplat naziştilor în timpul războiului? Ţara le-a fost distrusă şi divizată.

- Vor fi puternici din nou.

- Poate pentru că în Germania s-au redeschis bisericile, argumentă ea.

- Ai mare încredere în convingerile tale, după cum văd.

- Nu sunt sigură decât de existenţa Domnului şi de ceea ce va fi mai apoi, zise ea roşind.

- Aş vrea să fiu cu tine, Celia! Dar mă întreb dacă primul bărbat care se va îndrăgosti de tine va reuşi să te înţeleagă şi să te aprecieze. Iar acum, sărută-mă şi spune-mi noapte bună, aş vrea să mă retrag în camera mea.

Capitolul 4

După vreo două săptămâni, într-o dimineaţă frumoasă, Celia se duse să viziteze adăpostul înfiinţat de Geoff pentru câini, acasă la madame Pavette. îl găsi pe Geoff diferit de cum îl ştia. Nu mai era asistentul lui Nat, corect îmbrăcat cu cravată şi multă multă seriozitate. Micuţa doamnă Pavette era îmbrăcată în negru, cu toate că trecuseră vreo zece ani de când îi murise soţul. O conduse pe Celia spre grădină vorbind foarte repede în franceză încât Celia nu prea înţelese ce-i spunea. Din felul în care reacţiona femeia înţelese totuşi că se aflau într-o situaţie de criză. Grădina avea puţine flori era ocupată cu un adăpost din lemn ridicat chiar de Geoff cu ajutorul fratelui doamnei Pavette.

De la acest adăpost pornea o sârmă care ducea sub un copac bătrân. Celia văzu trei câini, care deşi aveau diferite probleme de sănătate, păreau mulţumiţi de viaţa lor în acest loc. Unul, un Collie, avea lăbuţa bandajată. Un cocher Spaniel avea ambele picioare în atele, dar dădu bucuros din coadă când Celia i se adresă. Labradorului părea să-i meargă bine, după cum spuse doamna Pavette. La adăpost sosise un câine nou.

Geoffrey, îmbrăcat doar într-un şort, era aplecat asupra unei mese pe care se zăcea inconştient un terrier. Celia îi şterse fruntea.

- Chiar ai venit să-mi dai o mână de ajutor?

- Sigur că da, răspunse ea. Simţi mirosul puternic de cloroform.

- Cred că acest micuţ are unul din picioarele din spate rupte. Te-aş ruga să-mi dai câteva obiecte pe care ţi le voi cere.

- Desigur, sunt gata să te ajut.

- Şi rochia?

- Am venit aşa cum mi-ai spus cu o rochie de bumbac.

- Cere-i un şorţ doamnei Pavette.

- Nu am nevoie, rochia asta se poate spăla foarte uşor. Să începem.

El o privi plin de gratitudine şi începu să-i dea instrucţiuni. Celia îl privi uimită neştiind cât de priceput era. îi dădu instrumentele, antisepticul şi vata. El îi explică ce fel de bandaj îi trebuie şi-i spuse şi unde să-l găsească. Totul era într-o ordine perfectă aşa că ea nu întâmpină nici o problemă.

- Am lucrat câţiva ani cu un veterinar, un francez minunat, pe care poate-l vei cunoaşte într-o zi. Consideră că tot ce fac eu este o pornire nebunească, dar îmi dă sfaturi dacă întâmpin probleme. Acest căţeluş a fost accidentat chiar în faţa mea de o blondă care conducea nebuneşte. Dar acum să-l ducem la adăpost unde-i vom pune paie curate şi vom da drumul la ventilator.

Celia îl privi înduioşată. Mâinile lui mari, puternice ştiau să fie foarte tandre. Pasiunea lui pentru animale o făcu să-l simtă foarte aproape.

- I-am spus Solo, pentru că pare un câine căruia îi place solitudinea. Acum trebuie să găsesc un nume şi acestui ultim căţeluş primit astăzi.

- Aş vrea să-i spui Gigi, şi să mă consideri naşa ei pentru că-i voi plăti hrana şi vitaminele precum şi tratamentul. Dar spune-mi, stăpânii vin să-i caute vreodată?

- Foarte rar.

- Sunt sigură că Gigi va avea nevoie de multă afecţiune şi dacă nu o revendică stăpânii o voi lua eu acasă.

- Nu cred că Nat va aprecia o astfel de jăvruţă, zise Geoff în barbă.

- Dacă-l voi ruga eu o va face.

Geoff o privi lung. Celia nu mai era fata aceea timidă uşor speriată de acum două săptămâni. Şi în plus se dovedea şi o parteneră de nădejde. îi plăcea mult.

- Cum merg cumpărăturile? o întrebă el.

Ea făcu o grimasă.

- M-am schimbat foarte mult, încât mătuşa n-o să mă recunoască. Sunt deja produsul bunului gust al doamnei contese.

Geoff spuse tot printre dinţi.

- N-o lăsa să te schimbe în întregime.

- Mi-ai mai spus asta. Sună ca un vechi cântec al mătuşii Tiny: rămâi aşa dulce cum eşti, nu lăsa pe nimeni să te schimbe... Eu nu sunt o dulce, dar era nevoie de o schimbare după părerea Nadinei şi a unchiului Nat. Iar acum trebuie să plec. Am şi uitat c-am venit cu maşina unchiului şi poate are nevoie de ea.

- Cred că este prima oară când madame Pavette a văzut un astfel de vehicul în faţa curţii.

- Te rog să mă scuzi doamnei Pavette că n-am avut timp să-mi iau rămas-bun, iar noi ne vedem mai târziu.

Pe drumul spre vila Psyche, Celia se gândi la Geoff, spunându-şi că era un om foarte bun; dar curând, gândurile îi zburară spre Philippe Clermont. Se înfioră amintindu-şi acei ochi strălucitori, de formă migdalei, care o făceau să simtă ce nu mai simţise vreodată. Apoi îşi aminti buzele lui când îi sărutase mâna. Aceşti doi bărbaţi erau foarte diferiţi, se gândi ea. Fiecare era atrăgător în felul său; unchiul Nat se înconjurase de oameni plăcuţi. Dar francezul făcea să pălească oricare alt companion.

Află cu dezamăgire că va lua masa singură. Monsieur avusese o noapte grea şi dormea mai mult. Seara era programată o altă petrecere în cinstea unui cunoscător de artă şi al soţiei sale, alţi doi italieni care se ocupau cu aceleaşi lucruri, Philippe şi inevitabila contesă.

Celia nu ardea de nerăbdare s-o revadă pe Nadine, dar pe Philippe...

După masă se duse la plajă unde răsfoi o carte îşi refăcu manichiura şi începu să se gândească la ce va îmbrăca seara. Simţi că Nadine îşi pusese amprenta asupra ei pentru că plănuia deja cum va arăta seara.

In timp ce-i scrise mătuşii Tiny se simţi destul de confuză. Nu mai era acea ingenuă de acum două săptămâni, dar nici o sofisticată. Ii făcuse plăcere să-l ajute pe Geoff cu animalele lui dar şi să flirteze cu Philippe.

Dar Anette, servitoarea, îi aduse o scrisoare de la mătuşa Tiny care o făcu să se simtă vinovată. Ii simţea lipsa mult.

„Cred c-ai fost prea veselă şi fericită ca să-ţi mai aminteşti de fosta ta viaţă. Oricum, sunt convinsă c-ai avut mult succes cu rochia de culoarea cafelei, cea de dantelă. Sper că până voi veni la tine în vizită voi putea să-ţi cumpăr ceva la fel de frumos..."

Aceste două rânduri o puseră pe gânduri. Ştia acum că acea rochie de dantelă fusese îngrozitoare. Nimănui nu-i plăcuse. Ar fi fost teribil dacă mătuşa ar fi ales ceva asemenător, iar ea nu ar putea îmbrăca acel lucru. De aceea, se grăbi să-i scrie să-i spună cu mult tact că avea prea multe toalete acum.

Se gândi însă la Geoff, care-i spusese să nu se schimbe.

Dar seara, când îl întâmpină pe Philippe într-una din toaletele achiziţionate cu Nadine uită ce spusese Geoff şi ce-i scrisese mătuşa Tiny. Era radioasă, simbolul atracţiei feminine, simţea că trezeşte dorinţe şi nu se uita decât în ochii francezului care-i şopti:

- Mademoiselle Celia, sunteţi încântătoare....

Rochia neagră de crep, cu mâneci scurte de dantelă i se potrivea perfect. Deja tenul ei căpătase un bronz uşor, iar cosmeticienele o învăţaseră să-şi mărească ochii cu ajutorul dermatografului.

- Ochii tăi par mai verzi în seara asta, remarcă Philippe. Sunt conştient de frumuseţea ta.

Celia simţi că inima îi face probleme, privindu-l fascinată.

Nadine îi supraveghea cu gelozie evidentă. Nici măcar cecul oferit de Nat n-o putea consola că pierduse atenţia lui Philippe. De aceea îi şopti:

- Te faci de râs, dragul meu, încercând să suceşti capul nepoatei lui Nat.

- Ia-o mai uşor, Nadine, îi răspunse el cu un zâmbet.

- Insist să-mi spui la ce-ţi poate servi această nepoată săracă a lui Nat?

- Draga mea, dar ai reuşit s-o faci să arate formidabil.

- Cred că am făcut o prostie, constată contesa.

- De unde acest interes faţă de mine, ma cherie? întotdeauna ţi-a plăcut să joci rolul intangibilei. Oare faptul că acesta tânără simplă mi-a atras atenţia te face geloasă?

- Toţi bărbaţii sunteţi la fel, uşor de păcălit. Această Celia nu este nici timidă, nici nesofisticată. Nu văd de ce îţi pierzi vremea cu ea.

Philippe o privi lung, pentru că nu ştia secretul pe care-l aflase el, dar şi frumuseţea şi prospeţimea fetei nu-l lăsau rece.

Nici cu Nadine nu avea de gând să meargă mai departe pentru că-şi pierduse cam mult timp cu ea.

- Tu ştii ce simt pentru tine, draga mea. Nu trebuie să-ţi faci probleme, Celia nu te eclipsează.

Vorbele lui îi restabiliră încrederea şi se gândi imediat la Geoff More.

Viaţa este o imensă tablă de şah, îşi spuse ea, toţi suntem mai mult sau mai puţin nişte pioni. De fapt,

contesa pe Geoff îl dorea acum cu toată perversitatea ei de femeie matură.

Petrecerea se desfăşură pe terasa vilei lui Nat într-un cadru feeric unde oaspeţii se aşezară la o masă de marmură, luminată de candelabre care ardeau ca torţele în noapte. în centru atenţiei se afla însă vaza Ming cu trandafiri albi.

„Cum s-a schimbat viaţa mea în ultimele săptămâni, dar Geoff nu trebuie să fie îngrijorat că mă voi schimba, se gândi
Celia. Voi fi doar fericită; dar cine ştie dacă am fost la fel de fericită, poate chiar mai mult, la masa mătuşii, mâncând ochiuri prăjite sau fasole la cuptor."

Acum i se servea cordon bleu cu inimi de salată, cu maioneză din cupe de cristal, vechi de peste o sută de ani, care aparţinuseră cândva unui prinţ italian.

Nu uita ziua când tatăl ei o dusese la Cannes pentru a-i arăta magazinele sale cu comori, cum le spunea el. Nu va dura mult şi va fi capabilă să deosebească o cană Waterford de una Chippendale. Salonul de expunere era aranjat cu foarte mult bun-gust. Antichităţile erau expuse pe fondul unor draperii de catifea neagră sau albă cu candelabre venite chiar de la Versailles.

Celiei îi plăcu o cutie din aur pentru bijuterii, încrustată cu pietre preţioase. Tatăl ei o deschise şi din ea ţâşni o privighetoare care începu să-şi lanseze trilurile.

Nat fu încântat că fiica lui se îndrăgostise de această cutie şi insistă să i-o dăruiască.

- Este un Faberge, cel mai mare producător de astfel de nimicuri, care a lucrat foarte mult pentru marină.

- Ce păcat că astăzi totul este plastic sau făcut pe bandă rulantă! exclamă Celia.

- Nici nu vreau să aud cuvântul plastic. Ştiu că lumea are tendinţa de a-l folosi mult, dar să laşi să moară antichităţile nevalorificate este o crimă.

- Cred că aceste piese sunt valoroase mai ales pentru raritatea lor.

Privindu-şi fiica Nat realiză că greşise impunându-i să i se adreseze cu apelativul „ unchiule". Era atât de ataşat de ea! Aveau acelaşi mod de a gândi.

Nadine, aflată de partea cealaltă a mesei, o privea cu invidie pe Celia, care radia de frumuseţe şi tinereţe. îşi dori ca Nat să n-o fi adus aici. Până şi Ornelli, cel care-i făcuse curte la Roma îi şopti:

- Nepoata lui Nat este angelică.

- Dacă ai auzi-o vorbind, ai constata că este o ignorantă, strecură Nadine printre dinţi.

- Adevărat? întrebă italianul conştient de gelozia Nadinei.

Nadine, care se săturase de complimentele adresate Celiei,
se aplecă spre ea.

- Signor Ortelli este pasionat de Londra, ma cherie. Se întreabă ce crezi despre restaurantul Emperor.

- N-am fost niciodată acolo, răspunse Celia cu sinceritate.

- Dar Mirabelle? o întrebă italianul.

- Nici acolo n-am fost.

- în acest caz, unde i-ai recomanda domnului să cineze? îşi continuă Nadine campania maliţioasă, ştiind perfect de bine din ce mediu social modest provenea Celia.

Nadine nu voia să-l supere pe Nat, dar observase că acesta era antrenat într-o discuţie cu Manie Anders, blonda apetisantă, soţia unui dintre invitaţi, aşa c-o putea necăji fără probleme pe Celia, amuzându-se la felul în care roşise aceasta.

- Nu ştiu ce să spun, Nadine, eu n-am fost în nici unul dintre localurile elegante ale Londrei. Mătuşa nu-şi putea permite să mă ducă.

- Biata de tine! exclamă Nadine cu falsă simpatie.

Deodată, Celia realiză care era planul franţuzoaicei şi simţi
pentru ea cel mai profund dispreţ. Ar fi vrut să se poată apăra singură, nu pentru a-l impresiona pe italian, ci pentru a face faţă situaţiei.

- Nu înţeleg de ce mă compătimeşti! exclamă ea. Cred că te poţi simţi la fel de bine şi într-o cafenea din Battersea dacă eşti cu persoana iubită!

Ceilalţi oaspeţi opriră discuţia un moment privind-o pe Celia. Nat părea şi el intrigat.

- Ce se întâmplă? Cui îi plac cafenelele ieftine?

- Mie, unchiule Nat, răspunse Celia. Atâta timp cât sunt cu persoana iubită. Poate fi la fel de bine ca la Mirabelle sau la Emperor.

- Bine zis, replică signor Ortelli, care nu-şi lua ochii de la Celia. O găsea adorabilă şi şi-ar fi dorit ca soţia să nu-i fie atât de aproape. Nadine ridică din umeri simţind că îşi vărsase veninul degeaba.

Nat zise:

- Eşti o fire romantică, nu?

Americanca o sprijini pe Celia:

- Sunt de acord cu miss Frayne. Cele mai bune mâncăruri le-am mâncat cu primul meu prieten într-o autoservire.

- Da, este foarte important cu cine te afli în acel loc, nu locul în sine, o susţinu şi soţul ei.

Philippe interveni tot în favoarea Celiei:

- Şi eu simt la fel!

Celia se simţi dintr-o dată mai bine. Cu toate acestea, simţi o strângere de inimă privind-o pe Nadine şi realizând că avea în ea un adversar redutabil şi nu acea prietenă pe care tatăl ei i-o alesese pentru a o educa.

Celia era o tânără inteligentă. O urmărise adesea pe contesă şi observase că aceasta făcea toate eforturile pentru a fi centrul atenţiei atât cu Philippe, cât şi cu Geoff. Geoff nu reacţiona la farmecele ei. Cât despre Philippe... nu era la fel de sigură.

De fapt, într-o seară, înainte de culcare, pe când se plimba prin grădină sub lumina lunii îi observase pe cei doi îmbrăţişaţi. Işi aminti că acest lucru o tulburase. Inţelesese atunci că aceştia se cunoşteau de multă vreme şi avuseseră o aventură.

Dar Philippe devenise idealul ei de bărbat, figura romantică din visurile ei. Nu voia să-l împartă cu contesa şi nici să intre în vreo competiţie. Chiar dacă-l găsea irezistibil, nu voia să ajungă în situaţii de acest gen.

Mai apoi, după ce se asigură că Nadine era antrenată în discuţie cu signor Ortelli, Philippe o invită pe Celia departe de terasa unde lumea vorbea şi fuma. Ii spusese că în ultima sa vizită în Italia descoperise o altă statuie de marmură, asemănătoare nimfei din faţa bazinului cu apă din grădină. Abia fusese instalată şi era sigur că Celia ar fi fost dornică s-o vadă. Celia, emoţionată de invitaţie îl urmă spre locul în care se afla cea mai nouă achiziţie a lui Nat. Statuia fusese aşezată într-un cadru natural, în faţa unei fântâni care arunca stropi de apă asupra ei. Statueta era îngenuncheată, cu faţa spre cascadă, iar razele lunii îi luminau faţa. Celia scăpă un suspin văzând-o.

- Este minunată!

- Am adus-o de lângă Florenţa, dar avea un braţ rupt. Nat o comandase pentru un client dar s-a îndrăgostit realmente de ea văzând-o şi mi-a spus s-o restaurez. Cred că-ţi seamănă mult.

- Este absurd, zise Celia, eu nu văd nici o asemănare. Are trăsături clasice.

Philippe o privi printre gene.

- în seara asta, îmbrăcată în alb îi semeni foarte mult; şi sunteţi îmbrăcate în acelaşi stil.

- Al meu se presupune că este egiptean, nu roman!

- A fost scoasă la suprafaţă cu un grup de statui printre care ar fi putut fi şi o sclavă egipteană.

- Cred că vrei să râzi de mine. De altfel, am observat că multă lume are tendinţa asta.

- Eu nu râd de tine, Celia, te admir din toată inima. Fără să-şi dea seama, simţi că ar putea iubi-o pe această englezoaică pentru ceea ce era ea şi nu pentru că era o moştenitoare foarte bogată.

Celia simţi că inima îi bate ca niciodată.

- N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

El o prinse de braţ.

- Să mai rămânem câteva clipe, să admirăm această capodoperă. Este precum Taj Mahal mai frumoasă la lumina lunii.

Celia rămase, dar se strădui să nu se lase furată de vorbele lui. Se mândrise întotdeauna cu faptul că putea să nu-şi piardă capul. Dar acest Philippe Clermont era un seducător irezistibil, iar cadrul mirific; apa curgea peste nimfa îngenuncheată, crinii îşi revărsau parfumul, iar dinspre vilă răzbătea o muzică încântătoare. Era un flamenco urmat de cântecul privighetorii. Totul era fermecător pentru Celia.

- Cât eşti de frumoasă, Celia, murmuă Philippe, te simt ca pe un vin foarte greu..

- Philippe, zise ea... nu trebuie...

- Ba da, Celia, trebuie să te sărut, la asta am visat toată seara. Celia, adorata mea...

Celia ezită o clipă, temându-se de reacţia lui înflăcărată. Cu toate acestea, îşi dorise să audă aceste cuvinte. Dar îi spuse:

- Sunt o femeie practică. Şi nu pot să nu-ţi spun că aseară te-am văzut sărutând-o pe contesă.

Philippe se înfurie că nu păstrase discreţia necesară. De fapt, o sărutase de atâtea ori pe Nadine... era o femeie atrăgătoare, dar era ca un trandafir care-şi desfăcuse deja bobocul, spre deosebire de această Celia care abia îmbobocea.

- Micuţa mea Celia, trebuie să dai uitării acel incident. N-a însemnat nimic pentru mine. A fost un sărut de rămas-bun; nu pot nega că a existat un mic flirt cu Nadine, dar s-a terminat. Cu tine am intenţii foarte serioase şi-mi scot orice altă femeie din minte.

- Mă cunoşti doar de două săptămâni.

- Este de-ajuns pentru a mă îndrăgosti de tine. Tu ce simţi?

- Şi tu îmi placi, Philippe, dar totul s-a petrecut prea repede şi sunt cam confuză.

- Nu fi confuză, ci iubeşte-mă, doar. Eu sunt pierdut, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine, zise el sărutând-o cu patimă.

Apoi se opri, pentru că ea se retrăsese speriată. Ochii ei erau foarte mari şi respira greu. Scutură din cap.

- Nu trebuie să se întâmple asta, Philippe, ne comportăm cam necontrolat.

- Este nebunia dragostei, draga mea. Ai mai iubit vreodată, mica mea Celia?

- Nu.
- Şi te temi?
- Cred că da, admise ea.
- Nu trebuie să te temi, iubirea nu te poate face decât fericită.

Ea începu să râdă, lucru care pe Philippe îl descumpăni. Ce
temperament aveau englezii ăştia! Nu era obişnuit ca o femeie să râdă în timp ce el îi făcea declaraţii înfocate. Sau poate că era doar o biată fată lipsită de experienţă. Va avea de luptat cu ea va trebui s-o înveţe multe.

Philippe deschise tabachera şi scoase o ţigară, apoi îi zâmbi Celiei ai cărei obraji ardeau ca focul.

- Iartă-mă, Celia, mi-am pierdut raţiunea.

Celia se simţi mai bine. Şi ea şi-ar fi pierdut-o dacă el ar fi continuat s-o sărute. Simţise cum este să fii purtat pe aripile pasiunii. Era sigură că se îndrăgostise de Philippe. Dar nu degeaba era fiica lui Nat; moştenise de la el prudenţa, bunul- simţ şi mai ales avea un temperament englezesc care nu-i permitea să se lase dusă de val. Fusese nepregătită pentru pasiunea lui vulcanică şi declaraţia de dragoste.

- Nu trebuie să-mi ceri iertare, ne-am pierdut capetele.

„Dumnezeule, se gândi el. Câtă inocenţă! Poate că am greşit gândind că toate fetele indiferent de pe ce continent îşi pierd inocenţa foarte devreme". Celia va constitui o provocare pentru el. Iar Philippe Clermont n-a dat greş cu nici o femeie. Nici Celia nu va face excepţie.

Îi luă mâna şi i-o sărută.

- Cherie, a fost un moment încântător. Erai atât de fermecătoare lângă acea nimfă cu care ţi-am spus că semeni, încât n-am mai realizat ce fac. Iartă-mă. Te iubesc, nu uita vorbele mele.

- Nu le voi uita niciodată, exclamă ea, pentru că şi eu te iubesc, dar mai trebuie să aştept.

- Sigur că da; până vei fi sigură de sentimentele tale. Aminteşte-ţi însă, iubita mea Celia, că între noi a fost dragoste la prima vedere. De cum te-am văzut, mi-ai furat inima.

- Nu cred. Arătam îngrozitor la prima noastră întâlnire.

- Nici nu ştiu cum erai îmbrăcată, minţi el, cu toate că-şi amintea prea bine acea rochie oribilă de care râsese cu Nadine. Ştiu doar că de când eşti aici Nadine te-a ajutat să devii cea mai frumoasă tânără din sudul Franţei.

- Nu te cred, dar îmi place să te aud spunându-mi asta.

- Iubita mea, aş vrea să ţinem dragostea noastră secretă până ce te hotărăşti. Apoi vom spune tuturor, iar eu voi cere mâna ta unchiului tău, dacă mă vei vrea, Celia.

Ea trase aer în piept.

Nu se gândise la căsătorie nici nu visase că acest tânăr fermecător va vrea să se căsătorească mai ales cu ea! Era uluită, luată prin surprindere, deoarece nu mai primise vreodată o cerere în căsătorie. Sărutul lui Philippe o transportase într-o lume în care nu sperase să ajungă vreodată.

- O, îţi mulţumesc pentru înţelegere, zise ea. Nu vom spune nimic nimănui.

Celia se gândi că va trebui să-şi pună ordine în gânduri şi mai ales să-i scrie mătuşii Tiny. Philippe nu poate să vrea să se însoare cu mine... nici nu mă cunoaşte...

Se întoarseră spre vilă în cântecul privighetorii. Philippe redevenise bărbatul jovial pe care-l cunoscuse de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Nu vreau să spunem nimănui despre dragostea noastră până ce nu eşti sigură de ea, vom fi doar buni prieteni până atunci.

- îi voi scrie mătuşii, care-mi este foarte apropiată.

- Chiar trebuie?

- Desigur, nu-i ascund nimic mătuşii Tiny.

- Şi ea-i va scrie lui Nat?

- Nu, va ţine totul secret, Philippe.

- Dar nu mă ţine prea mult în aşteptare, iubita mea, abia aştept să spun lumii întregi de dragostea noastră.

Celia simţi o dorinţă nebună de a se arunca în braţele lui, dar reuşi să şi-o înăbuşe. Era prea curând. Trebuia să fie sigură...nu voia să se mărite cu el sau cu alt bărbat decât dacă simţea că este cel destinat...

- Philippe, dragul meu te iubesc, fii sigur de asta.

El o sărută cu sinceritate. Era o fată atât de drăguţă şi mai ales avea o latură practică foarte bine dezvoltată cu care ameninţa să-l înfrângă. Va trebui să aibă multă răbdare cu ea.

- Foarte bine, iubito, sunt de acord. Iar când vin la unchiul tău, adică zilnic, ne vom vedea şi ne vom cunoaşte mai bine. Voi aştepta hotărârea ta...

- Nu vreau ca Nadine să afle...

El zâmbi şi fu de acord cu ea. Şi pentru el era important ca Nadine să nu afle.

- Dar voi fi foarte gelos pe tine de acum, îi spuse Philippe.

- Nu trebuie, Philippe, nu este alt bărbat în viaţa mea, nici n-a fost.

- Dar se poate ivi...

Celia roşi flatată dar scutură din cap.

- N-am mai fost nici...

- Nici măcar Geoffrey More?

- Geoff? Dumnezeule, nu! Este cel mai bun om cu animalele lui îl plac foarte mult, dar...

Mi se pare cam insipid.

- Nu este aşa, şi el are multe calităţi.

Philippe ridică din umeri. Avusese gânduri maliţioase în privinţa asistentului personal al lui Nat simţind că nici acesta nu-l prea place. Se cam evitau, de fapt. Iar pe când era îndrăgostit de Nadine, aceasta nu ascunsese că-l plăcea pe Geoff.

- Desigur, te înţeleg şi ţie-ţi plac animalele, dar nu te mai duce singură acasă la Geoff.

- De ce nu? întrebă ea cu candoare.

- Pentru că, iubita mea, voi fi gelos pe orice bărbat care se va uita la tine.

Celia se îngrijoră.

- Sincer, Geoff este o persoană foarte drăguţă...

- Dar nu insensibilă la farmecele tale...

- Nu este aşa, insistă ea.

- Poate că nu lasă să se vadă încă, îngerul meu, dar Nadine ţi-ar putea spune... o, dar nu contează.

Dar el ştia prea bine că vorbele lui nu vor fi uitate prea uşor. Celia şi le va aminti şi poate asta o va face să nu mai meargă des la acel adăpost pentru animale. Nu că Philippe s-ar fi temut de Geoff. Era evident că ea nu-l vedea ca pe un bărbat atrăgător ci doar ca pe un prieten, dar Philippe voia să se asigure că prietenia aceasta nu se transformă în ceva mai mult.

Capitolul 5

- Draga mea, ştii prea bine că vreau să cunosc o persoană înainte de a spune ce cred despre ea. Aş vrea să-l cunosc pe acest domn Clermont.

Miss Cotland sosise doar de o oră la vila Psyche şi stătea de vorbă cu nepoata sa, aşezată într-un scaun Ludovic XVI, cu un aer destul de forţat. Nu era adepta lucrurilor fragile, prefera scaunele ei vechi de acasă reparate de zeci de ori, în care se simţea bine. Tiny recunoscu bunul gust şi opulenţa casei în care se afla acum nepoata sa, dar toate acestea nu erau punctul ei sensibil. Ea prefera un pat comod cu o noptieră pe măsură şi un dulap; acestea îi erau de-ajuns.

Dar ea observă că nepoata sa era fermecată de noua ei cameră, de cerul limpede şi de gloria Monte Carlo-ului. Mai vedea şi că fata era îndrăgostită de acest francez fascinant.

Miss Cotland îl cunoscuse deja pe Philippe. El o condusese pe Celia la aeroport pentru a-şi primi mătuşa.

Tot de dragul nepoatei sale acceptase miss Cotland invitaţia fostului său cumnat, de a locui timp de două săptămâni în vila sa. Tiny nu-l avea la inimă pentru ce-i făcuse bietei Mary. Şi presimţea că dacă acesta pretindea ca Celia să i se adreseze cu „ unchiul Nat" nu va duce la nimic bun. Dar nu spuse nimic. Cu toate acestea, era

sigură de un singur lucru: nu va lăsa să se întâmple nimic rău Celiei.

Cele două avuseseră o revedere foarte călduroasă la aeroport, deşi fuseseră despărţite doar două luni. Când Celia o privise lung pe Tiny şi o întrebase:

- Mătuşă, crezi că m-am schimbat?

Aceasta răspunsese:

- Deloc. Nu puteai fi mai ....

Şi chiar aşa era. Aceasta fată va fi întotdeauna lumina ochilor ei. Dar observând-o mai bine Tiny desluşi ceva: cu Celia se petrecuse într-adevăr o schimbare. Aceasta era, desigur, legată de acel francez chipeş, înalt, bine făcut, care o însoţea pe Celia. Era prea fermecător pentru a fi pe placul mătuşii Tiny. Ea nu suporta bărbaţii prea manieraţi, prea afabili, prea flatanţi. Miss Cotland nu se lăsă impresionată de faptul că Philippe îi sărută mâna.

Tiny evaluă situaţia dintr-o privire. Parcă Celia petrecuse cam mult timp cu acest tânăr atrăgător, cam prea atrăgător pentru gustul ei. Se vedea că ieşiseră cam mult împreună pentru că aveau multe amintiri comune, dar oare acest bărbat era chiar îndrăgostit de Celia? Aceasta era întrebarea care începu s-o chinuie pe miss Cotland. Nu putea fi sigură de nimic şi nici nu voia să greşească. Dacă acest bărbat era chiar îndrăgostit de nepoata ei?

Celia îi scrisese că Philippe nu ştia adevărul despre relaţia dintre ea şi Nat. Aşa că n-o curta pentru bani. Dar de ce se întrebă bătrâna miss Cotland, un astfel de bărbat

„de lume" care putea avea orice femeie s-ar îndrăgosti de micuţa ei Celia? Ei, vom vedea, oricum, decise ea.

Acum îi părea bine că venise la Monte Carlo pentru a veghea asupra nepoatei sale. Aceasta nu putea vorbi despre nimeni şi nimic fără a-l menţiona pe Philippe.

Celia arăta minunat, deşi Tiny nu se obişnuise cu această pieptănătură aşa cum o mai văzuse o dată pe prinţesa Margaret înainte de călătoria în Jamaica. O maturiza prea mult. Şi acel rimel...poate că aşa era modă pe aici, îşi spuse ea.

Celia îi întrerupse gândurile:

- O să-l adori pe Philippe când îl vei cunoaşte mai bine. Are mare succes la femei.

- Sunt sigură de asta, mormăi mătuşa Tiny.

- M-aş putea mărita chiar mâine cu el, dacă aş vrea, zise Celia, dar prefer să aştept până când Philippe va fi sigur că eu sunt aleasa inimii sale. Ştiu că nu sunt prima femeie din viaţa lui, dar va trebui să fiu ultima. După cum ţi-am scris , mătuşă, există o femeie, contesa Nadine, care mă urăşte deşi în faţă suntem destul de apropiate.

Mătuşa Tiny zâmbi nepoatei sale, realizând că aceasta începuse să se maturizeze să capete experienţă. Nu mai era inocenta care plecase cu două luni în urmă.

- Cine este contesa asta?

- O femeie frumoasă, dar foarte prefăcută, cu care unchiul Nat cred că are un fel de înţelegere.

- Da, este stilul lui şi cred că lumea asta a miliardarilor este plină de astfel de capcane, draga mea.

- Contesa este văduvă, soţul ei a fost prietenul tatălui meu. Nat este foarte bolnav acum, abia mai coboară la cină.

- îmi pare rău pentru el; dar mai vorbeşte-mi despre contesă.

- Nu-mi place deloc şi sunt sigură că nu va fi nici pe gustul tău. Este frumoasă şi ei îi datorez schimbarea fizică, dar sunt anumite lucruri la ea pe care nu le suport. Ştiu că a avut o relaţie cu Philippe.

- Mă aşteptam la asta, mormăi mătuşa Tiny.

- Dar Philippe a dat-o uitării.

- Şi contesa este geloasă pe tine...

- Şi face mereu aluzii la faptul că este cam uşuratic şi ar fi bine să caut pe altcineva.

- Poate că ştie adevărul...

- Dar Philippe îmi spune să n-o iau în seamă, continuă Celia, iar eu nu simt că i l-am luat. Se cunosc de mult timp. Dacă ar fi vrut să se însoare cu ea, ar fi făcut-o.

- Apropo, altcineva nu te mai curtează?

- O, sute, mătuşă!

- Arăţi foarte bine pentru a trage privirile tuturor bărbaţilor, ceea ce-mi aminteşte de micul meu dar. Ti-am cumpărat o rochiţă de bumbac.

Celia trase aer în piept disperată. Ceea ce voise să evite! Se temea de rochiile cumpărate de mătuşa Tiny! Dar va trebui s-o poarte măcar o dată, iar Nadine va declara că este oribilă

- Cine este acel tânăr drăguţ pe care mi l-ai prezentat în hol? Nu i-am reţinut numele.

- Geoffrey More. Este asistentul personal al unchiului Nat.

- Mi-a plăcut mult, pare un om de încredere.

- Da, aşa este confirmă Celia şi începu să-i povestească despre adăpostul construit de Geoff pentru animalele străzii.

- Vă vedeţi des?

- Zilnic, mătuşă. Vine în fiecare zi aici.

Mătuşa Tiny se gândi la tânărul înalt bronzat, puternic, cu ochii albaştri pe care-l cunoscuse la sosire. Avea o voce plăcută, privirea directă şi strângerea de mână a unui om care ştie ce vrea. Era genul ei şi şi-ar fi dorit ca şi Celia să gândească la fel. Dar nu era atât de stilat şi versat ca acel francez care nu-i plăcea deloc.

- Va trebui să mă duci să văd şi eu adăpostul construit de Geoff, zise Tiny, iar Celia îşi muşcă buzele, pentru că nu-i putea mărturisi mătuşii că avea dificultăţi în menţinerea unei relaţii de prietenie cu Geoff. îl plăcea mult şi-l aprecia. Dar Philippe încerca mereu să-i scoată din minte această prietenie; părea stupid de gelos deşi ea îi dăduse toate asigurările că nu era cazul să simtă aşa. Nu avea decât sentimente platonice pentru Geoff. Şi el o plăcea.

Dar din noaptea în care Philippe o prinsese în braţe şi o sărutase, Celia trăise ca pe creasta unui val care părea s-o ducă într-o mare imensă în care nu mai era atât de sigură de sine. în ultimele zile nu mai vorbise mult cu Geoff care fusese plecat cu afacerile lui Nat.

De fiecare dată când se întâlnea cu Philippe, reuşeau să fure câte o oră în care să stea de vorbă, să se sărute.

Sărutările lui n-o mai speriau acum iar ea începuse să-i răspundă cu tandreţe, reuşind totuşi să nu-şi piardă capul.

Şi Philippe părea la fel de pregătit să lase să treacă aceasta perioadă de verificare a sentimentelor până când puteau să se prezinte în faţa lui Nat şi să-i spună că se iubesc şi vor să se căsătorească.

Fizic şi mental el îi domina viaţa. Când era cu el era fericită când Philippe pleca se simţea pierdută. Şi desigur atmosfera legată de iubirea lor era stimulantă şi incitantă, dar pe ea acest lucru o consuma nervos şi o slăbea văzând cu ochii. Chiar şi tatăl ei observase acest lucru şi-i atrăsese atenţia să nu ţină dietă.

Ea ar fi vrut să-i vorbească despre Philippe şi dragostea lor, dar ori de câte ori voia să dea totul în vileag Phillippe se opunea. Nu spusese nimănui despre dragostea lor în afară de mătuşa Tiny.

Uneori simţea nevoia să-i facă confidenţe lui Geoff, care părea un om de încredere, dar gelozia lui Philippe o ţinea departe de casa doamnei Pavette pe care ar fi vizitat-o mai des dacă Philippe n-ar fi oprit-o. Nu o dată, ea îi spusese:

- Te înşeli, Philippe, iubitule. Geoffrey nu-mi face curte, nu trebuie să fii gelos.

El se mai relaxase şi-i spusese să facă exact ceea ce dorea, numai să fie fericită.

Celia îl iertase şi crezuse că l-a convins în privinţa lui Geoff; de fapt, se simţea flatată. Probabil că Philippe o iubea foarte mult dacă nu voia nici măcar s-o lase să-l ajute pe Geoff cu adăpostul. Fiecare avea câte un defect şi probabil gelozia era defectul lui Philippe. Va încerca să nu mai dea atenţie geloziei lui.

Se mai dusese câteodată să viziteze adăpostul lui Geoff. Intr-o zi acesta o invitase să înoate împreună. Celia ar fi acceptat bucuroasă dar n-a îndrăznit din cauza geloziei lui Philippe. Bâlbâise o scuză, iar Geoff îi spusese privind-o lung:

- Nu te voi mai invita de acum, nu vreau să fiu penibil.

- O, te rog să nu te simţi astfel, se bâlbi Celia. Doar că...

- Am insistat cam mult, îi spuse Geoff râzând. De fapt de ce ai vrea să înoţi cu mine? Ai deja un sportiv adecvat în persoana domnului Clermont.

Ea roşise, incapabilă să articuleze un răspuns. Deodată, Geoff îi pusese o mână pe umăr:

- Scuză-mă Celia, nu aveam dreptul să fac această afirmaţie. Eşti liberă să-ţi alegi companionul. îmi cer scuze, dar te consider o fată minunată şi aş vrea să fiu mai mult cu tine, decât momentele în care intru şi ies din biroul unchiului tău, sau vii tu aici, ceea ce se întâmplă foarte rar.

Vorbele lui îi dăduseră de gândit, pentru că citise ceva în ochii lui, tandreţe şi poate dorinţă? Se simţise cumplit că-l dezamăgise. El schimbase subiectul imediat şi-i vorbise despre câinii care începuseră să-şi revină şi felul în care le va găsi un stăpân.

Celia îşi ţinuse promisiunea de a deveni naşa câinelui numit Gigi şi-i adusese daruri amuzante; o lesă nouă, jucării şi un coş special de care Geoff se arătă foarte încântat. Dar nu-şi reînnoise oferta de a-l lua pe câine la vila tatălui său. Fiind foarte îndrăgostită de Philippe făcea doar ce voia acesta şi nu era indicat să apară cu unul din câinii lui Geoff. Se simţea foarte prost faţă de Geoff şi începu să se gândească mai serios la el. Oare era chiar

atât de afectat că nu înotase cu el? De ce-l menţionase pe Philippe? Ştia că este îndrăgostită de el?

Cu toate acestea nici nu-i trecea prin minte că Geoff ar putea fi îndrăgostit de ea. Dar nu-i ieşeau din minte vorbele lui: „eşti minunată şi aş fi vrut să te văd mai des."

Acum se temea să mai dea ochii cu el, dar când acest lucru nu mai putu fi evitat Geoff se comportă la fel de prietenos politicos şi egal.

Celia răsuflă uşurată. Cu toate acestea, nu putea să uite cuvintele sau privirea lui.

în seara aceea, pentru prima oară de la sosirea la Monte Carlo, tatăl ei nu coborî la masă. îi trimise un mesaj adus de Geoff. Ea se afla pe terasă cu mătuşa Tiny. Philippe tocmai apăruse cu Nadine. Miss Cotland se comporta mai liber ca niciodată dând peste cap un Dubonnet şi admirând splendoarea vilei Psyche.

Tiny Cotland era îmbrăcată cu o fustă lungă neagră şi bluză neagră de dantelă. Părul ei grizonant era pieptănat cu grijă, iar faţa ei cam mare şi lată era bine pudrată cu o pudră mult prea deschisă la culoare. îşi vopsise cu creionul sprâncenele cam rare iar rezultatul era grotesc.

Pentru Celia, ea era tot draga ei mătuşă Tiny, pe care o iubea. Fusese forţată să îmbrace rochia de bumbac adusă de mătuşa Tiny de un albastru deschis, cu flori, care o readusese la starea de dinainte de intervenţia Nadinei într-un nimeni, o tânără fără stil fără clasă.

Cu toate acestea, Celia purta rochia cu mult curaj şi o sfida pe contesă ştiind că astfel îi face o mare plăcere mătuşii.

Deodată, se trezi spunând:

- Nu ţi se pare încântătoare rochia, Nadine? Mi-a adus-o mătuşa.

- Este încântătoare, zise Nadine privind-o pe Tiny. Apoi se scutură ca de frisoane. Ce femeie înaltă şi urâtă! Iar Nat fusese căsătorit cu sora ei! Cum o fi arătat fosta lui soţie?

Atunci apăru Geoff cu biletul lui Nat:

„ îmi pare rău, draga mea, nu mă simt bine şi nu vin la masă. Transmite-i salutările mele lui Tiny, o voi vedea mâine."

- Oh, sunt atât de dezamăgită!

- Şeful nu s-a simţit bine toată ziua, zise Geoff.

- Dar ce are? întrebă Tiny Cotland.

Geoff o privi grav.

- Aş vrea să ştiu, miss Cotland. Are probleme cu inima, dar trăia şi muncea...

- Aşa a făcut întotdeauna Nat Frayne, zise miss Cotland, amintindu-şi de momentele în care Nat intra şi ieşea mereu din casă de parcă nu şi-ar fi găsit locul niciodată acolo. Era mereu în grabă pe punctul de a face o nouă descoperire, de a inventa ceva, cheltuind mereu banii pe ceva ce nu trebuia.

Biata Mary, cu copil mic, cu bani puţini, lupta cu greutăţile vieţii, pentru că Nat cheltuia şi ultimul ban pe ceva găsit într-un magazin de antichităţi. Susţinea că acel obiect valora dublu şi că-l va vinde cu profit într-o zi. Uneori reuşea alteori nu.

Numai în America găsise oportunitatea de a-şi satisface dorinţa de afaceri pe picior mare. Tiny nu ştiuse toată

povestea lui Nat o aflase de la Celia. Fusese o poveste fascinantă care dovedise neşansă în dragoste şi căsătorie. Iar acum când îşi regăsise în sfârşit, fiica, era oare prea târziu?

Tiny nu putea să creadă că Nat Frayne era pe moarte.

Celia nu se bucură de cina luată în seara aceea pentru că nu-şi dorea decât ca mătuşa şi tatăl ei să redevină prieteni. Nu suporta să vadă locul lui Nat gol, la masă.

Geoffrey era mai tăcut ca de obicei, iar Nadine nu părea nici ea prea veselă. Doar Philippe întreţinea conversaţia, încercând să se facă plăcut mătuşii Tiny, care-l privea circumspectă prin ochelarii ei cu rame groase. Philippe era sigur de sine, sigur de capacitatea sa de a păcăli orice femeie tânără sau bătrână. De fiecare dată, el îi răspundea cu acelaşi zâmbet. La sfârşitul cinei, Tiny nu mai ştia ce să creadă; dacă acel tânăr frumos chiar o plăcea sau juca un joc foarte abil.

îl urmărea cu atenţie. Părea îndrăgostit de Celia, iar ea ştia totul despre sentimentele Celiei; cu toate acestea ceva nu era în regulă.

Ar fi fost mult mai îngrijorată dacă ar fi ştiut ce este în mintea lui Philippe. Acesta o privea uşor amuzat. Cu faţa pudrată ca o stafie şi sprâncenele desenate grotesc, era un spectru al groazei, dar trebuia tolerată pentru că era mătuşa Celiei şi avea mare influenţă asupra ei. Abia suporta s-o vadă îmbrăcată cu rochia înflorată adusă de mătuşă.

Tiny i se adresă contesei:

- Nepoata mea mi-a vorbit mult de dumneavoastră, madame. A spus că sunteţi foarte pricepută la rochii, adăugă ea într-o franceză execrabilă.

- Madame la Contesse vorbeşte o engleză fluentă, mătuşă, interveni Celia sesizând privirea plină de oroare a Nadinei.

- Foarte bine, zise Tiny Cotland. Ce zici contesă, de alegerea mea?

- Dumneavoastră i-aţi cumpărat-o? întrebă Nadine.

Geoffrey, aflat la capătul opus al mesei asculta conversaţia cu
mare interes. Simţea că între cele două se instaurase deja o stare de animozitate. De aceea consideră că era cazul să intervină.

- Cred că este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o în vara asta, miss Cotland. I se potriveşte perfect Celiei.

Philippe exclamă:

- Ei poftim!

- Bine, zise miss Cotland fixând-o pe Nadine; n-am auzit încă opinia contesei. Sunteţi considerată o expertă de către nepoata mea.

Nadine căzuse în plasa lui Tiny. Era o femeie prea educată pentru a se manifesta grosolan, dar instinctul ei profesional, opiniile ei de expert erau acum solicitate.

- Nu-mi plac prea mult rochiile de bumbac, miss, de fapt, nu le port niciodată mai ales seara.

- A, am aflat ceva nou! exclamă Tiny.

- Este o problemă de gusturi, preciză Nadine.

- Eu nu văd nici un fel de bun-gust personal în moda dumneavoastră, preciză mătuşa Tiny. Femeile sunt ca o turmă de oi, care-şi urmează designerii ca o turmă.

Celia izbucni în râs, iar Geoffrey zise:

- Sunt de acord cu remarca mătuşii Tiny. Sunt gata să declanşez o campanie pentru individualizarea îmbrăcăminţii femeilor. Toate poartă acelaşi fel de rochii şi coafuri încât ţi-e greu să le deosebeşti.

- Ai lovit exact în punctul cel mai dureros, zise Tiny satisfăcută.

Nadine se simţi provocată. Nu-i plăcea deloc această miss Cotland în care, ca şi Philippe, simţea un duşman.

- Fiecare cu gusturile sale, conchise ea cu un zâmbet acru, dar majoritatea femeilor bine îmbrăcate din lume preferă să se alăture creatorilor de modă fără a-şi pierde desigur individualitatea.

- Poate că poartă alte poşete, bijuterii sau pantofi, dar şi acestea sunt cam aceleaşi, insistă miss Cotland. Ca şi oile, repet.

- Nu era la fel şi pe vremea dumitale? i-o reteză contesa.

- Când eram de vârsta dumitale, contesă, nu mă interesa moda, purtam uniformă pentru că eram în război.

- A, desigur, zise Nadine cu un aer plictisit. Iar uniforma nu-ţi poate da o notă personală.

- Desigur, zise mătuşa Tiny, dar dacă mergem mult mai departe pe vremea mamei mele, în epoca edwardiană nu găseai două femei care să semene ca îmbrăcăminte. Marile doamne purtau rochii croite special pentru ele, iar figurile lor erau aşa cum le lăsase Dumnezeu, pe când

astăzi nici nu mai ştii cu cine vorbeşti, atât de mascate sunt femeile.

Nadine păru că se amuză.

- Am învăţat-o câte ceva despre creme pe draga mea Celia, săpunul şi apa sunt de domeniul trecutului, miss Cotland. Iar felul în care arată nepoata dumitale s-a îmbunătăţit mult, desigur excepţie face în seara asta.

- De ce spui asta, contesă?

- Să mai bem puţin suc de portocale, interveni Celia.

- Madame, crezi că nepoata mea nu arată bine în seara asta din cauza rochiei? insistă Tiny.

Nadine era prinsă la mijloc. Teribilă femeie această englezoaică! îl privi disperată pe Philippe. Acesta părea că se amuză oarecum de starea dificilă în care se afla contesa, dar nici nu voia să intervină pentru a n-o supăra pe Celia sau pe Tiny.

- Eu nu voi face nici un comentariu în privinţa rochiei pentru că nu mă pricep. Este plăcută, asta pot să spun. Iar acum permite-ţi-mi să vă invit la cazinou.

- Nu-mi plac cazinourile tinere, i-o reteză Tiny. Nu joc.

- Nici nu trebuie s-o faceţi, cred că vă amuză doar vederea unei săli de joc.

- Bine să mergem, interveni Celia. După masă voi spune şoferului să ne ducă.

în timp ce se îndreptau spre salonul unde se servea masa Celia îi şopti lui Geoff;

- Ai văzut scânteile dintre Nadine şi mătuşa Tiny?

„O, Dumnezeule, se gândi el, ce bine ar fi fost ca micuţa Celia să nu vina la vila Psyche, mai ales în viaţa lui. Era îndrăgostit de ea. Celia era întruchiparea a tot ce visase el

de la o femeie. Şi pentru c-o iubea mult pe Celia, simţea că trebuie să fie de partea mătuşii Tiny. La naiba cu machiajele, cu rochiile sofisticate! Dacă o privea pe Celia nemachiată, cu părul în bătaia brizei, în acea rochie simplă de bumbac, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Dar el nu avea dreptul s-o iubească.

De aceea, se îndepărtă de ea fără un cuvânt. Trebuia să anunţe şoferul să vină cu maşina după cină. Pe când deschidea uşa ,observă cum Philippe Clermont îi luă o clipă mâna în palmele sale Celiei apoi o duse la buze cu un gest curtenitor. Geoff închise repede uşa şi-şi şterse fruntea cu batista. Numai dacă ar fi fost alt bărbat nu acest Clermont pe care-l dispreţuia din tot sufletul! Acest Philippe Clermont un bine cunoscut vânător de zestre. Nepoata lui Nat nu avea bani acum, dar poate lucrurile se schimbau, de ce ar fi lăsat Clermont să-i scape această şansă?

Se decise să nu-i însoţească la cazinou. Avea un nou pacient acasă şi trebuia să se ducă imediat la el. Şi oricum, nu suporta să-l vadă pe Clermont făcându-i ochi dulci Celiei.

Dar după ce vorbi cu şoferul şi puse jos receptorul, valetul lui Nat dădu buzna în camera în care se aflau:

- Domnule, vă rog veniţi repede! L-am găsit pe Monsieur întins pe podea.

- Pe podea? repetă Geoff.

- Da, cred că este mort.

- Dumnezeule! exclamă Geoff.

Din hol se auzea glasul vesel al Celiei.

Capitolul 6

Celia nu fusese nicicând mai fericită ca acum, când o avea alături pe mătuşa Tiny. înţelepciunea, forţa, judecata sănătoasă ale acestei femei îi erau de mare folos acum. Deodată realiză că îl iubea şi pe Nat, pe care avea să-l piardă curând. Orice ar fi făcut în trecut, îl iubea şi nu voia să-l piardă.

Mica adunare de la cină începu să se disperseze. Vila se cufundă dintr-o dată în linişte, servitorii începură să meargă pe vârfuri.

Contesa trimise foarte discret după o maşină care s-o ducă acasă pentru că distracţia serii, dacă existase, se spulberase. Ar fi putut apela la Philippe s-o conducă, dar acesta nu voia să-l părăsească pe Nat în momentele grele prin care trecea.

Geoffrey telefonase imediat doctorului, care la rândul său sună la Paris după specialistul în tromboze. Profesorul Latour Germain avea să închirieze un avion pentru a se deplasa cât mai repede.

Celia nu făcea nici un efort să ascundă ce simţea pentru Philippe. Stătea cu el pe terasă încordată, ţinându-i palma în mâinile ei mici.

- Nu pot crede că unchiul Nat este în stare gravă, continua să spună.

- Trebuie să fii curajoasă, draga mea, o încuraja Philippe, Nat a mai avut crize.

- Dacă este acelaşi Nat pe care l-am cunoscut pe vremuri nu va ceda aşa uşor, îl secondă miss Cotland.

Şi ea era îngrijorată, nu din dragoste pentru cel care nenorocise viaţa surorii ei şi nici pentru că acesta era pe moarte pentru că totul pe acest pământ are un sfârşit. Nu îl invidia pe bietul Nat că trebuia să moară aşa. Dar era conştientă că acesta se purtase frumos cu Celia şi că între ei se născuse afecţiune. Ar fi fost tragic să se termine atât de repede.

Celia oftă adânc şi i se adresă lui Tiny.

- Crezi că are şanse de supravieţuire?

- Nu ştiu ce boală are, draga mea, dar acel tânăr care-mi place foarte mult, Geoff, mi-a spus c-a mai avut astfel de atacuri şi a fost salvat. S-ar putea să treacă şi peste acesta.

Sosi şi profesorul şi examină pacientul.

Nat era într-o stare foarte critică, dar acum inima îi bătea cu mai multă forţă în urma unei injecţii şi mai putea trăi câteva zile. Dar nu prea mult, după părerea acestuia.

- Este conştient? întrebă Celia.

- A fost câteva clipe şi a rostit numele Celia.

Celia roşi, fără a putea rosti vreun cuvânt.

Profesorul continuă:

- Nu trebuie deranjat acum, dar mai apoi te poţi duce la el, nu-i va face rău.

- Sigur că mă voi duce, zise Celia.

Geoffrey care era şi el prezent observă că Philippe îi luase mâna în palmele sale pentru a o încuraja. Intoarse privirea ca să nu mai asiste la această demonstraţie de

dragoste pentru că n-o mai suporta. Nicicând nu fusese mai afectat ca acum când îşi văzuse şeful zăcând pe jos. Geoff îi era foarte devotat lui Nat. Gândul că acesta putea muri în orice clipă îl îngrozea. Iar faptul că-i vedea pe cei doi exprimându-şi deschis sentimentele îl aducea aproape de disperare.

Nu mai putea face nimic. Il conduse pe profesor la hotelul unde urma să fie cazat, în timp ce celălalt medic rămase alături de Nat.

Pe la miezul nopţii Celia o conduse pe mătua Tiny în camera sa.

- Este foarte dureros, mătuşă, cred că de data asta nu va mai depăşi momentul.

- Da, se pare că trebuie să ne pregătim pentru ce este mai rău, încuviinţă Tiny.

Celia o privi cu ochii în lacrimi.

- Mătuşă, cred că a reieşit foarte clar că eu şi Philipe ne iubim.

- Mda, se vedea cu ochiul liber, zise Tiny.

- Mătuşă, nu eşti de acord cu iubirea noastră?

Tiny îşi muşcă buzele. Nu avea puterea să-i spună în această noapte grea adevărul, că se simţea legată de acest Clermont. Tiny îl suspecta, împotriva farmecului lui afişat, că încearcă să-i sucească doar pentru bani capul Celiei.

- O, mătuşă, îl iubesc mult! zise Celia din nou ştergându-şi lacrimile.

Eşti doar o copiliţă, se gândi Tiny. Dragostea pentru acest fluture uşuratic nu-ţi va aduce decât necazuri.

- Nu-ţi mai face probleme acum, o încurajă ea; lucrurile se vor rezolva cumva. Calmează-te şi du-te la culcare, draga mea.

Celia oftă.

- Mă doare sufletul că nu voi mai apuca să-i spun tatei de Philippe; aş fi vrut să ştie.

- Nu pierde speranţa, şi-ar putea reveni.

Şi Tiny se rugă sincer pentru asta. Voia să afle opinia lui Nat în privinţa posibilei căsătorii a fiicei sale cu Philippe Clermont. Nat era un bărbat cu capul pe umeri şi putea să-i dea fiicei sale un sfat bun. De fapt, el fusese cel care ceruse ca fiica sa să i se adreseze cu „ unchiul Nat". Ar fi într-adevăr rău, îşi spuse ea, dacă Nat ar muri fără să ştie ce se întâmpla.

La vila Psyche fu o noapte tensionată. Lumina nu se stinse nici o clipă în camera lui Nat, vegheat de un medic şi o asistentă.

La cererea Celiei, Philippe nu se duse acasă, ci îşi petrecu noaptea în vilă.

Miss Cotland, deşi obosită nu închise un ochi, îngrijorată din cauza nepoatei sale.

Nat Frayne se agăţă cu disperare de viaţă, aşa cum nu renunţase la nimic de valoare din viaţa sa. Era un om obosit şi dezamăgit, dar acum avea un motiv pentru care să trăiască; îşi regăsise fiica. Nu voia s-o părăsească tocmai acum când o regăsise. Iar pentru el moartea era un fel de înfrângere şi lui nu-i plăcea să fie înfrânt.

Toată casa se bucură a doua zi că Nat supravieţuise acestui atac. Mintea sa triumfase asupra trupului slăbit,

pentru moment. Inima lui se încăpăţânase să bată. Nu mai avea dureri şi putea vorbi cu claritate când profesorul veni să-l vadă dimineaţa.

- Cât timp mai am, profesore? îl întrebă el.

Latour Guermin, care-i lua pulsul, se uită la tânăra asistentă care îl veghea apoi îi zâmbi miliardarului. Acesta era un luptător şi pulsul i se simţea ca atare. Dar erau şi alte probleme care făceau cazul lui să fie unul fără speranţă.

- Ei, profesore? Vreau adevărul. Nu este nevoie să-mi arunci minciunile voastre ale doctorilor, sunt capabil să primesc adevărul oricât de dur ar fi.

- Domnule Frayne, voi fi sincer cu dumneata. Nu-ţi pot spune că prodigioasa dumitale viaţă este de domeniul trecutului, dar acesta este adevărul.

Nat închise ochii. Se aşteptase la această sentinţă care nu-l sperie. O primi ca şi pe celelate lovituri din viaţa sa cu seninătate.

- Cât?

- Aseară ţi-aş fi spus că este o chestiune de ore, dar acum dimineaţă pulsul îţi este satisfăcător. Dar sunt alte simptome care mă fac să cred că este doar o revenire de moment.

- Aş mai putea trăi încă o zi?

- Da, este posibil.

- Bine; în acest caz, spune-i asistentei să ne lase singuri. Vreau să-ţi spun ceva. Şi vreau să-mi fie adusă fiica.

- Fiica? repetă profesorul uimit.

- Da, Celia, despre care spuneam că-mi este nepoată. Este fiica mea.

- Este o tânără foarte frumoasă.

- Mai multe persoane din casa asta vor fi surprinse când vor afla; o vor face prin intermediul testamentului meu. I-am lăsat ei totul. Fata asta are ceva ce eu n-am avut niciodată şi pentru care am invidiat-o.

- Ce, dragul meu?

- Credinţă. O credinţă sinceră profundă. Crede în Dumnezeu şi toate cele legate de aceste poveşti care au captat atenţia a milioane de fraieri.

Profesorul ridică din sprâncene.

- Poate fiica dumitale are dreptate, monsieur.

- A, eşti un bun creştin ceea ce nu se poate spune despre mine, sunt agnostic.

- Fiecare trăieşte şi moare conform credinţei sale.

Profesorul trimise asistenta s-o caute pe Celia care, după
câteva clipe, se afla al căpătâiul tatălui ei. îi luă mâna uscăţivă şi subţire care semăna mult cu mâna ei. Da, îi semăna în multe privinţe. Şi se bucura cu toată fiinţa ei că putea să-i vorbească din nou, că tatăl ei nu murise.

- îmi pare rău că te-am speriat, începu el.

- Te rog să n-o mai faci niciodată.

- Nu pot promite, numai că data viitoare va fi şi ultima.

- Te rog, nu spune asta!

- Draga mea copilă, trebuie să te obişnuişeti cu gândul că pot muri în orice clipă. Nu-ţi face probleme, abia aştept să ajung în lumea de apoi.

- Nu este ceva cu care să poţi glumi.

- Bine, n-o să discutăm în contradictoriu pe teme religioase acum. Mă simt mai bine de când te am aproape, draga mea fiică.

- Şi eu mă simt mai bine alături de tine, tată drag.

- Draga mea, mă simt foarte bine când îmi spui astfel. Cu timpul, va afla toată lumea, pentru că ţi-am lăsat toată averea mea.

Celia simţi că lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

- Este bine să ai bani, dar tu eşti mai important, tată.

Nat oftă. Mai existase o femeie în viaţa lui care considera că el este mai important decât banii... soţia pe care o pierduse în mod tragic, iubita lui Marie Therese. Marie avea acelaşi farmec, poate aceeaşi naivitate şi ca şi Celia era foarte credincioasă.

Ce frumoasă era fiica lui în dimineaţa asta, îmbrăcată cu o bluză de mătase fără mâneci! Avea o pieptănătură frumoasă, ochii cenuşii de culoarea fumului privindu-l pe sub gene grele. Era încântătoare, se gândi Nat, regretând din tot sufletul c-o neglijase atâta vreme.

Nu avusese foarte multe scrupule în viaţă; dar cu moartea va încerca să se poarte altfel, s-o ţină cât mai departe.

Celia privi încăperea în care se afla tatăl său cu gândul că ştia foarte puţin despre gusturile acestuia. Era pentru prima oară în dormitorul tatălui ei unde era frumos şi multă răcoare. Ştia doar că Nat adora frumosul. Îi era desigur greu să lase în urmă tot frumosul pe care-l adunase şi crease.

- O, tată, nu-mi place să-ţi spun „unchiule Nat", eşti tatăl meu şi te iubesc atât de mult!

El văzu cum buzele fetei lui începură să tremure, iar inima lui dădu semne bătând mai repede.

- Celia, iubita mea, te rog, fără lacrimi. O să te simţi mai fericită după ce tatăl tău se va stinge, dar nu este încă momentul, draga mea. Inima mea bate încă. Mai putem încă să glumim pe seama ei.

- O, desigur, zise ea cu inima strânsă. Deodată, se decise să-i vorbească despre Philippe. Tată, ai vrut să ştii bărbatul cu care mă voi căsători. Vreau să afli acum cine este şi să-mi spui ce crezi despre el.

Nat o privi curios.

- Te-ai şi îndrăgostit, fetiţa mea.

- Da, tată.

- Nu pot intra în această competiţie decât doi bărbaţi, Philippe şi Geoff.

- Nu este Geoff, zise ea cu inima strânsă.

- A, da, trebuie să fie Philippe, el are cheia către inimile tuturor femeilor, chicoti Nat.

Celia roşi.

- Nu eşti de acord cu relaţia noastră?

- Cât de departe aţi ajuns?

Genele ei fluturară nervos.

- Ne-am mărturisit dragostea. A fost de fapt dragoste la prima vedere. Ce crezi, tată?

- Sunt ataşat de tânărul Philippe care a făcut câteva afaceri bune în ultimii doi ani. Şi este rudă cu fosta mea soţie Marie.

- Să înţeleg că eşti de acord?

Se lăsă tăcere. Nat se simţea foarte slăbit şi mintea sa nu lucra prea bine în dimineaţa asta. Ar fi vrut să ştie răspunsul corect la întrebarea dragei sale fiice. Nu că n-ar fi avut încredere în Philippe deşi acesta nu dusese niciodată lipsa unei companii feminine, ştia şi de relaţia lui cu Nadine... Era un francez tipic, cam neserios în dragoste. Cu toate acestea putea deveni un soţ bun, de ce nu?

Avea experienţă în afacerile pe care le derula Nat şi i-ar fi putut continua munca având grijă de micuţa lui Celia. Philippe nu avea de unde să ştie adevărul, aşa că o voia pe Celia doar pentru ea.

- Tată, insistă Celia, dă-ne binecuvântarea.

- Dacă asta te face fericită, draga mea, v-o dau.

Celia îşi sărută tatăl cu entuziasm.

- O, dragul meu tată, sunt atât de fericită! Vreau să ţi-l aduc pe Philippe să-i vorbeşti. Asta dacă te simţi mai bine.

- Puţin mai trziu, draga mea, toate la timpul lor. Aş vrea s-o văd mai întâi pe mătuşa ta.

Celia se îndreptă spre uşă, dar Nat o chemă înapoi.

- Celia nu mă deranjează că te logodeşti imediat cu el, dar n-aş vrea să-i spui nimic despre relaţia dintre noi, până când...

- Cum spui tu, tată. Dar nu vreau să te mai gândeşti la boala ta.

- Numai timpul va decide asta.

Celia ezită o clipă văzând că Nat închisese ochii, apoi îl întrebă:

- Nici lui Philippe nu-i pot spune măcar?

- Deocamdată, nu.
- Bine, tată, se supuse Celia.

Se duse s-o aducă pe mătuşa Tiny. Nu se mai gândea decât la Philippe în entuziasmul ei tineresc îndrăgostită nebuneşte de el. Nu se mai confruntase până acum cu moartea cuiva apropiat ei. Şi de aceea nu putea crede că tatăl ei era pe moarte.

Celia simţea că pluteşte, pentru că obţinuse binecuvântarea tatălui ei de a se căsători cu Philippe. O găsi pe Tiny şi o trimise în camera lui Nat, apoi se duse după Philippe.

El se afla în biroul lui Nat, discutând cu Geoff în faţa unor catastife mari. Aceşti doi bărbaţi se întâlneau şi discutau fără animozităţi doar când era vorba de afacerile lui Nat. In clipa în care o văzu pe Celia strălucind de fericire, Geoff se întrebă ce se întâmplase, pentru că ar fi trebuit să reacţioneze altfel, doar îi murea cineva drag. Sau nu realiza gravitatea situaţiei? Celia îi zâmbi fericită spunându-i:

- Geoff, aş putea discuta câteva clipe singură cu Philippe?

Geoff îngheţă.

- Desigur, zise el, apoi părăsi imediat încăperea.

Philippe o privi surprins.

- Draga mea, nu eşti deloc afectată?

- Sigur că sunt, dar asta nu mai contează. O, Philippe, iubitule! Se aruncă în braţele lui.

- Ce s-a întâmplat, iubito?

- I-am spus despre noi.

- Cui? Lui Nat?

- Da, i-am spus că ne iubim şi este de acord cu dragostea noastră. Şi-a dat consimţământul!

Philippe Clermont nu-şi ascunse uimirea.

- Mon Dieu! Este adevărat?

- Acum trebuie doar să ne rugăm să se simtă bine, să sperăm că boala lui a fost o alarmă falsă şi că ne vom putea logodi curând.

Nu se aşteptase ca victoria să apară atât de repede. Crezuse că va avea de aşteptat până când Celia va obţine acordul lui Nat. Sau poate acest ultim atac al lui Nat grăbise lucrurile?

- Celia, îngerul meu! Asta este cea mai bună veste!

- Nu va mai trebui să ne ascundem de lume, vom spune tuturor că ne iubim! Chiar şi Nadinei care sper că nu se va supăra prea tare pentru că am observat că te iubeşte.

El nu-i răspunse. Nu-i păsa ce va spune restul lumii, doar în privinţa Nadinei avea unele reţineri. Ea era singura care-l putea suspecta că grăbeşte logodna cu fiica lui Nat. Era bine că se puteau logodi înainte ca lumea să afle adevărata relaţie dintre Celia şi Nat.

în timpul acesta, Celia se gândea că fericirea ar fi fost deplină dacă ar fi putut să-i spună tot adevărul. Oricum era fericită că Philippe se căsătorea cu ea deşi ştia că nu are nimic.

***

Miss Cotland se aşează lângă bărbatul pe moarte pe care îl privi cu un amestec de milă şi curiozitate.

El îi frânsese inima bietei Mary, sora ei, care fusese frumoasa dar şi prostuţa familiei. Tiny o protejase şi avusese grijă de ea ca şi de fiica ei. Trecuse multă vreme de când Nat o părăsise pe Mary, iar acum moartea îşi întinsese braţul necruţător şi spre el. Nat era un om pe moarte. îşi aminti cum se certaseră în trecut zâmbetul lui diabolic şi dispreţuitor. Cu toate acestea îşi respectaseră convingerile şi inteligenţa.

- Bine ai venit, Tiny, o primi Nat. în alte condiţii, n-aş fi fost prea fericit să te revăd, dar lucrurile s-au schimbat. Suntem prea bătrâni să ne mai urâm.

- Nici vorbă! îl contrazise ea. Niciodată un om nu este prea bătrân ca să urască sau să iubească. Nu mai că nu mai are energia necesară.

- Da, asta este festa pe care ţi-o joacă trecerea timpului.

- Uite ce este Nat eşti bolnav şi n-are rost să discutăm în contradictoriu.

El închise ochii şi respiră adânc. Figura ca de cal a lui Tiny, total lipsită de feminitate îi trezi multe amintiri, dintr-o viaţă atât de îndepărtată.

- A trecut mult timp de când ne-am despărţit. Şi tu ai făcut un om extraordinar din fiica mea.

- Mă bucur că-ţi place.

- Sunt nebun după ea dar se pare că soarta nu mă lasă să mă bucur de ea. Aş fi vrut să fiu mai mult timp cu ea; este o fată pe cinste.

- Iar eu am observat că în scurtul timp în care a stat cu tine a evoluat.

- în bine, sper.

- Dar este aceeaşi copilă dulce cu toate că acea contesă, cum îi spuneţi voi, a influenţat-o destul, probabil la cererea ta, pentru a o transforma conform cerinţelor noii vieţi pe care o va duce.

- Să înţeleg că nu-ţi place frumoasa Nadine?

- Poţi s-o păstrezi, este o femeie fără conţinut, pe care o destest din toată inima.

- Dar de Clermont ce crezi?

- Pe el îl vrei pentru fiica ta?

- Asta înseamnă că ştii...

- Ştiu că Celia îl iubeşte.

- Acum vor să se căsătorească.

- Şi tu ce vrei?

- Nu ştiu, Tiny, viaţa asta este un joc. Celia este prea tânără şi inocentă şi n-aş vrea s-o las să greşească, dar pare îndrăgostită profund de Philippe, mi-a cerut chiar consimţământul.

- Şi i l-ai dat?

- Da, pentru că vreau să fie fericită.

- Nu am nimic cu acest bărbat şi nu-l cunosc dar pot să spun ce-am simţit la suprafaţă. Este atrăgător dar nu-mi place caracterul lui. Nu mi-am format o părere, totuşi.

- Este un bărbat inteligent, foarte bun în ceea ce face.

- Eu îl percep ca pe un play-boy care nu are cum s-o facă fericită pe Celia. Nu este soţul potrivit pentru o fată cu idealuri.

- Nu ştiu, zise Nat. Marie Therese îl plăcea. Acum mintea mea nu mai lucrează corect, pentru că sunt îndopat cu multe medicamente, dar ce pot să spun este că niciodată n-am avut vreo problemă cu Philippe, al cărui tată mi-a fost prieten. Celia a intrat într-o familie bună dacă se mărită cu el. Eu o ador ca pe fiica mea, dar ca şi alţii, ea trebuie să înveţe să-şi poarte propriile-i bătălii să facă propriile-i greşeli ca şi noi ceilalţi.

- Eu n-am chef s-o las să se confrunte cu dureri personale dacă i le pot preveni. Şi este cam devreme pentru căsătorie, nu se cunosc decât de trei - patru săptămâni.

- Nu ştiu ce să spun, Tiny. După cum ţi-am spus dragostea şi căsătoria ţin doar de noroc. Celia ar putea fi norocoasă, dar dacă Philippe nu va fi bărbatul potrivit pentru ea ce pot face? Sunt doar un bătrân pe moarte, prea obosit pentru a mai face ceva. Trebuie să veghezi asupra ei după ce mă voi duce. Intre timp, să-i lăsăm să se logodească, să vedem ce iese.

- Mie îmi place mai mult tânărul celălalt, care nu are nici nume de aristocrat, nici bani, Geoffrey More.

- Este un om foarte bun, dar între el şi Celia nu există sentimente.

- Poate că Celia nu-l iubeşte, dar în ochii lui am citit că nu-i este indiferentă.

Nat închise ochii din nou, iar respiraţia lui păru că se înrăutăţeşte.

- Philippe are un singur atu, în ochii mei, murmură el. Nu ştie că iubita lui este fiica mea, că are bani.

- Bine, Nat, zise Tiny văzând că acesta abia mai respira. Celia va fi lăsată să facă aşa cum vrea iar dacă va greşi va trebui să suporte consecinţele; eu îi voi fi desigur, alături. Apoi Tiny adăugă cu glas scăzut: Nat, pot face ceva pentru tine?

- Să ai grijă de fiica mea... mai apucă el să zică, apoi chipul lui căpătă o paloare neobişnuită.

Alarmată, Tiny strigă asistenta.

- Cheamă repede doctorul! Unde este oxigenul?

Când sosi medicul era prea târziu, Nat murise.

Nat Frayne acel bărbat inteligent puternic şi prosper dar fără credinţă trecuse foarte repede graniţa spre moarte. Bietul Nat, se gândi Tiny şi fără să vrea ochii i se împăienjeniră. Ieşi repede din încăpere să-i dea vestea Celiei.

Aceasta rămase uluită; nu se aşteptase ca sfârşitul tatălui ei să vină atât de repede. Se simţi foarte puternic afectată cu toate că-şi cunoscuse recent tatăl. De fapt, mult timp îl considerase duşman, mai ales în copilărie.

- Dumnezeule! exclamă ea. Apoi îşi aminti de Philippe şi se însenină. Slavă Domnului că-l am pe el!

- Mda, bombăni Tiny. Se va ocupa de afaceri în locul tatălui tău. îl ai şi pe Geoff, care ar fi mai indicat...

- Slavă Domnului că-l am pe Philippe! repetă Celia.

Tiny încercă să se abţină, să mai spună ceva.

- Philippe este plecat la magazinele tatei, nu ştiu cum va reacţiona când va afla. Dar Geoff unde este?

- Spunea că pleacă nu ştiu unde, a fost chemat pentru un câine rănit.

- O, mătuşă, viaţa este atât de frumoasă! De ce oamenii şi animalele nu pot trăi cât vor?

- Draga mea, trebuie să afli că am avut o discuţie apropiată cu Nat înainte de a muri.

- Mă bucur, mătuşă. Ţi-a spus de mine şi de Philippe? Era mulţumit?

- înclina spre o logodnă prelungită, o informă Tiny.

Celia privi din nou la batista plină de lacrimi pe care o ţinea
în mână. Simţea tot mai mult nevoia să-i aparţină lui Philippe acum când tatăl ei murise. Dar pentru că urma înmormântarea acestuia nu avea timp pentru fericire personală.

Oricum, în faţă i se deschidea un viitor fericit. Bietul ei tată dorea să fie fericită şi va fi; nu pentru că era bogată ci pentru că avea iubirea lui Philippe.

- Ar fi mai bine să-l sun pe Geoff să vină imediat să ia legătura cu avocaţii tatei să facă aranjamentele necesare. L-am sunat şi pe Philippe dar a plecat de la magazin.

Geoff veni imediat când auzi vestea că Nat a murit. Dar numai după ce porni spre vila Psyche îşi aminti vorbele Celiei „ tata a murit". Ce voise să spună? Poate că se exprimase greşit.

O găsi în biroul lui Nat. Stătea cu faţa îngropată în mâini.

- Celia!

Ea se întoarse. Geoff văzu că-i curgeau lacrimi pe obraz şi fu uimit că era atât de afectată de moartea unchiului ei.

- Nu este teribil, Geoffrey? zise ea.

- Este, te rog să primeşti condoleanţele mele. Imi va lipsi nu numai ca şef ci şi ca prieten.

- Da, mi-a spus că avea încredere deplină în tine.

Geoff roşi şi văzându-i chipul brăzdat de lacrimi simţi nevoia s-o prindă în braţe s-o consoleze. Desigur putea s-o facă pentru că nu-şi anunţase încă logodna cu Clermont. Dar la naiba cu acest Clermont şi toate tertipurile lui cu care sucise capul acestei tinere inocente. Geoff ajunsese s-o iubească pe Celia şi voia să i-o spună.

- Spune-mi cu ce te pot ajuta, Celia. Ştii ce simt pentru tine. De fapt, sunt îndrăgostit de tine. Te-aş cere de soţie dacă n-aş şti că iubeşti pe altcineva. Uite, acum ai aflat adevărul despre mine. Te-am supărat cumva?

- Nu, nici vorbă, Geoff.

- Ştiu că nu-ţi pasă de mine, adăugă el, dar aş vrea să ştii că dacă ajungi vreodată într-o situaţie grea îţi voi fi alături.

Celia îl privi cu ochii ei mari. Se simţi nefiresc de atrasă de el. Ii arătase acum o faţă pe care n-o cunoştea; era sensibil, afectuos, apropiat. Cu toate că era teribil de îndrăgostită de Philippe era destul de înţeleaptă să aprecieze o declaraţie de dragoste.

- Dragul meu, Geoffrey, nu ştiu ce să spun...

- Am vrut doar să ştii ce simt pentru tine, cu toate că nu-ţi pasă de mine.

- Nu este adevărat, Geoff. Imi placi foarte mult şi te admir. La fel şi mătuşa Tiny. Despre tata ce să mai spun?

Era a doua oară că rostea acest cuvânt.

- Unchiul tău, vrei să spui.

- Nu Geoffrey, era tatăl meu. Toată lumea trebuie să afle şi uite că tu vei fi primul.

- Era tatăl tău?

Ea începu să-i explice pe scurt despre dorinţa lui Nat de a ţine adevărul departe de ochii lumii.

- Se temea că toţi mă vor cere de nevastă pentru bani, încheie ea cu tristeţe.

- Clermont ştie?

- Nu.

Fără să vrea, Geoff începu să se întrebe dacă nu cumva francezul aflase, fiind de mult timp angajatul lui Nat despre această fiică a lui. îl cunoştea prea bine pe francez pentru a-şi închipui că poate fi îndrăgostit de această fată simplă nesofisticată care nu era genul de femeie care să-l atragă. Era un afemeiat notoriu, dar prefera genul de femei senzuale, tipul Nadinei de Sachelles. De ce oare se hotărâse francezul asupra ei dacă nu pentru bani?

- Oricum, îmi pare bine că ţi-am spus ce simt pentru tine înainte de a afla că eşti moştenitoarea lui Nat.

Mătuşa Tiny nu se înşelase în privinţa lui Geoff, se gândi Celia. întinse o mână spre el.

- îţi mulţumesc, Geoff, zise ea privindu-l cu frumoşii ei ochi. Mulţumesc pentru vorbele tale. Oricum nu mi-aş fi închipuit vreodată că ai putea cere o femeie de soţie pentru banii ei.

în clipa aceea, Clermont năvăli în încăpere. Geoffrey păli şi ieşi.

Capitolul *1*

Trecuse deja o lună de când Nathaniel Frayne fusese înmormântat în cimitirul englez din Monte Carlo. în acest timp , Celia intră forţat în viaţă, lăsând în urmă exuberanţa, voioşia, modul facil de abordare a vieţii. Totul se schimbase pentru ea. Renunţase la orice speranţă că viaţa ei acum când era moştenitoarea lui Nat va fi una uşoară. Nici măcar prezenţa mătuşii Tiny nu-i era de prea mult ajutor.

Acum toată lumea aflase despre adevărata ei identitate, iar ziarele locale contribuiseră din plin la răspândirea ştirii. Se trezise într-o dimineaţă cu vestea publicată în toată presa. Desigur, reporterii încercară să ia legătura cu ea. Presa engleză făcu acelaşi lucru. Bine cunoscutul miliardar Frayne îşi redescoperise fiica din prima casătorie şi murise imediat lăsându-i întreaga sa avere.

Celia deveni centrul atenţiei. începură să-i sosească scrisori de la prietenii lui Nat din toată lumea.

După o lună de la moartea tatălui, Celia anunţă logodna ei cu Philippe Clermont, lucru care se adăugă la interesul deja existent. Ziarele îi publicară fotografia la braţul lui Philippe.

„Fiica miliardarului Nat Frayne şi logodnicul ei, nepotul ultimului duce de Fragonard, unul din directorii concernului Frayne et Cie."

Urma desigur, un articol în care scriau că Philippe se îndrăgostise de Celia pe când nu ştia că este fiica lui Frayne. Publicitatea făcută în jurul ei o alarmă pe Celia, dar avându-l alături pe Philippe reuşi să treacă peste acest prag. Erau amândoi fericiţi cu toate că nu se putea spune acelaşi lucru şi despre Tiny.

Intuiţia ei continua s-o oprească să se bucure de fericirea nepoatei sale; orice ar fi făcut Philippe nu-i era pe plac. Nici măcar acel inel splendid cu smaralde, moştenire de familie pe care i-l dărui Celiei, n-o impresionă pe mătuşa Tiny.

Cu toate acestea Celia credea în dragostea lui Philippe.

- Dragul meu Philippe, nu poate fi unul din acei vânători de zestre de care se temea tata, mătuşă.

Tiny o asculta şi continua s-o atenţioneze că tatăl ei insistase să aibă o logodnă mai lungă.

Desigur, Philippe obiecta faţă de această condiţie.

- Este atât de îndrăgostit de mine, mătuşă, spunea Celia, că nu poate aştepta. Vrea să ne căsătorim imediat.

- Totul s-a petrecut atât de repede, draga mea; trebuie să respecţi voinţa tatălui tău, care este şi a mea desigur.

- Ne iubim atât de mult, mătuşă!

- Nu mi-au plăcut niciodată nunţile făcute în pripă, bodogănea Tiny.

Dar mai era cineva căreia ideea îi displăcea şi mai mult: contesa de Sachelles. Primise cel mai mare şoc la moartea lui Nat când aflase că nepoata lui era de fapt fiică, şi că se mărita cu Philippe.

Desigur, fu invitată la celebrarea logodnei dar nu veni; îşi pierduse iubitul cel chipeş în faţa unei fetiţe lipsite de personalitate, de rafinament. I se păru atunci că pierduse totul.

Nadine se dusese într-o seară la apartamentul lui Philippe, amenințându-l. Dar acesta era prea stăpân pe situaţie pentru a mai putea fi intimidat. Nu reacţionă nici când Nadine amenință să dea în vileag legătura lor.

Pe lângă faptul că se căsătorea cu o moştenitoare foarte bogată, Nat îi lăsase şi lui ceva bani ca şi acţiuni la concernul la care era director. O privi ironic pe Nadine.

- Cred că nu vrei să renunţi la mine acum pentru că ai aflat că am bani, pe lângă averea nevestei.

- Eşti un diavol lipsit de inimă! îi reproşase Nadine, cu ochii înlăcrimaţi.

- Ştii ce, draga mea? M-am săturat de toate moftur ile şi capriciile tale! Parcă tu erai cea care venea în acest apartament numai pentru a face dragoste, iar când îţi vorbeam de căsătorie refuzai sistematic. De ce nu te concentrezi asupra lui Geoff More? Desigur te poţi amuza cu el. Este îndrăgostit de Celia care nu-i acordă nici o atenţie şi curând nu va mai lucra la Frayne et Cie. Va cădea imediat în braţele tale deschise larg.

Nadine îl privi furioasă pe siguranţa cu care-i vorbea. Deodată se gândi să profite de faptul că se potriviseră foarte bine ca amanţi. Nu se căsătoriseră pentru că nici

unul nu-şi putea permite acest lucru, dar Philippe fusese cel mai grozav amant al ei.

- O să-i spun ţărăncuţei că eşti amantul meu! îl ameninţă ea.

- Ştie deja, dar n-o interesează, trecutul îmi aparţine. îţi sugerez să nu încerci să dezvălui aspectele sordide ale relaţiei noastre, vei sfârşi prin a te umili degeaba.

- Eşti un prost! Tu şi cu ea nu veţi avea niciodată o astfel de relaţie! Te vei plictisi de moarte înainte de luna de miere!

El ridică din umeri, privind-o amuzat.

- Poate mă voi plictisi de ea dar nu şi de felul în care semnează cecurile. De ce să nu ajungă banii la mine? De fapt, sunt rudă cu Nat prin căsătorie.

- Ai ştiut! şuieră Nadine, ai ştiut că este fiica lui!

- Dovedeşte dacă poţi!

- O voi face! Voi găsi o cale să-i arăt proastei c-o iei doar pentru bani!

Philippe o privi lung. Nadine era o femeie foarte frumoasă. O plăcea încă. Nu-i venea să creadă că ochii aceia mari, frumoşi, exprimau dragoste faţă de el că această femeie minunată era geloasă. îşi aminti de câte ori îl refuzase înainte şi pufni în râs. Era păcat să nu profite de starea de tulburare în care se afla contesa Nadine.

- Ai cei mai frumoşi ochi din lume, draga mea, îi spuse el apropiindu-se, apoi lăsându-i rochia încet de pe umărul pe care îl sărută.

Ea se topi imediat. în clipa următoare, se sărutau cu foc.

- Eşti o femeie extraordinară, Nadine, şi nu mă deranjează să recunosc că micuţa de la vila Psyche mă

cam plictiseşte. Dar te asigur că intenţionez să mă însor cu ea. Cu toate acestea, nu văd de ce noi doi n-am continua să ne întâlnim, cu condiţia să renunţi la gelozia asta stupidă şi la convingerea că am ştiut secretul lui Nat. Voi avea foarte mulţi bani de cheltuit în viitor, de ce să nu continuăm relaţia?

Nadine nu-i mai răspunse ci îl sărută cu pasiune. Prin aceste sărutări, era ca şi cum i-ar fi sfidat pe Celia şi Geoff. Philippe o mai dorea, de ce să nu profite de asta?

După vreo două ore Philippe o conducea pe Nadine spre maşina aflată în faţa casei lui.

Dar un bărbat care se afla în preajmă cu doi câini la plimbare recunoscu maşina contesei. Geoff îngrijise toată noaptea un câine care, din nefericire murise. Era foarte deprimat. îi lipsea Nat şi era îngrijorat de felul în care decurgeau lucrurile la vilă. Neputând să doarmă, scosese la plimbare doi dintre câinii săi. îi era tot mai greu să asiste zilnic la manifestările de dragoste dintre Celia şi Philippe. Casa lui nu era departe de cea a lui Philippe. Văzuse atunci Renault-ul contesei, iar după câteva minute silueta acesteia îmbrăcată într-o rochie albă fără mâneci, urmată de Philippe Clermont, care o sărută lung la despărţire.

Geoff simţi un dispreţ imens faţă de cei doi. Aşadar astfel stăteau lucrurile. Iar Clermont voia să urgenteze căsătoria cu Celia!

îşi aminti figura ei inocentă, farmecul ei natural şi se înfioră. Dumnezeule cum putea s-o ajute împotriva voinţei ei?

Dimineaţa când ajunse la vila Psyche, era într-o stare foarte proastă şi abia se putea concentra asupra muncii sale.

Miss Cotland îl găsi în birou. Venise să caute nişte hârtie de scris pentru Celia care începuse să răspundă tuturor celor care o felicitau după ce văzuseră anunţul logodnei ei în ziare.

Tiny îl privi curioasă pe Geoff; tânărul lăsa să se vadă că este foarte nefericit. Inima ei se strânse la vederea lui. Geoff avea multe pe cap, iar Clermont nu-l ajuta cu nimic pretextând că era ocupat să cumpere şi să vândă obiectele de artă ale lui Nat şi nu avea timp. Geoff avea şi două secretare ca şi avocaţii atât englezi cât şi francezi, care se ocupau de taxe şi impozite. Afacerile lui Nat se desfăşurau pe scară mare. Aparent Celia Frayne le conducea, dar în fapt nu ştia mai nimic din ceea ce se făcea.

- Nu arăţi prea bine astăzi, Geoff, remarcă Tiny care se împrietenise cu el.
- Mă simt cumplit, miss Cotland, mărturisi el.
- S-a întâmplat ceva?
- Da.
- Poţi să spui?

Geoff zâmbi amar.

- Nu, este o problemă personală pe care aş prefera s-o ţin pentru mine.
- îmi pare rău.

Geoff o privi cu regret pe această mătuşă care avea o nepoată atât de bună şi frumoasă. O aprecia pe miss Cotland, iar dacă n-ar fi fost ea la vilă şi-ar fi făcut şi mai multe probleme pentru Celia. După o clipă zise:

- Nu cred că voi mai lucra mult timp aici, miss Cotland.

- Ce se întâmplă, Geoff? De ce spui asta? îl întrebă Tiny îngrijorată.

înţelegea că se petrecuse ceva care-l afectase serios pe asistentul personal al lui Nat, dar nu se aşteptase ca acesta să părăsească vila Psyche. Era un om devotat de încredere de ale cărui servicii Celia va avea nevoie. Era conştientă desigur c-o iubea pe nepoata ei şi poate îi era greu să mai lucreze aici după căsătoria Celiei cu Philippe.

Miss Cotland oftă. Păcat că viaţa asta atât de frumoasă scotea în calea ei atâtea încurcături! Celia care cu câtva timp în urmă fusese o dactilografă fără un ban ajunsese într-o situaţie incredibilă. Cu toate acestea era ceva ce miss Cotland considera de rău augur; nu ştia prea bine ce era dar simţea răul plutind în aer. Şi Geoff simţea la fel.

Tiny fusese întotdeuna un om foarte hotărât care spunea lucrurilor pe nume, dar de data asta se temea să nu spună ce crede pentru a nu spune ceva greşit. Işi spunea uneori că era viaţa Celiei şi alegerea ei că nu trebuia să se amestece. Dar pe măsură ce-l cunoştea mai bine pe Geoff îşi dorea ca nepoata ei să se fi îndrăgostit de el.

Era o zi frumoasă. Deşi vara se sfârşise, soarele strălucea vesel pe cer. Tiny trecu în revistă colecţia de cărţi rare a lui Nat şi văzu tabloul lui aflat deasupra şemineului. Ce păcat că murise atât de tânăr că nu mai putea s-o ajute pe Celia! Erau prea mulţi bani în joc şi asta putea duce la multe necazuri. Deodată, îi spuse lui Geoff:

- Dorinţa lui Nat a fost să te ocupi ca şi până acum de afacerile Celiei, parcă....

- Testamentul a fost încheiat înainte să ştie că ea se va mărita cu Clermont. Când va deveni soţul ei el va dori să se ocupe de totul.

- Dar deocamdată nu sunt căsătoriţi, ripostă miss Cotland.

Observă că Geoff păli din nou şi se concentră asupra unor hârtii de pe birou pentru ca ea să nu vadă cât era de tulburat.

Pentru Tiny era surprinzător să observe cum se transformase Celia de când, cu câteva luni în urmă, ajunsese aici la Monte Carlo. Numai când îi văzuse pe cei doi faţă în faţă realizase Tiny cât de mult semănau. Celia avea voinţă, discernământ şi se maturiza cu fiecare zi care trecea- dovedea multă judecată în orice altceva în afară de Philippe.

Aborda noua ei situaţie cu bun-simţ şi nu renunţase la atribuţiile ei de tot. Se ocupa de vila Psyche invita lumea în continuare. Ştiind cât de mult îi displace Nadine, Tiny îşi închipui c-o va evita, dar nu se întâmplă aşa.

- Cred că aş fi meschină dacă m-aş folosi de noua mea poziţie pentru a o îndepărta pe Nadine de acest loc. Ea a avut de fapt un rol importat tranformându-mă în femeia atât de elegantă care sunt astăzi. Şi este o bună prietenă a lui Philippe.

Bună prietenă! exclamase miss Cotland care-l numea pe Philippe: Don Juan Clermont.

Gândindu-se la testamentul lui Nat, Tiny îşi aminti că acesta lăsase cincii mi de lire şi una din maşinile sale lui Geoff.

- Ce fac mici tăi pacienţi, Geoff? îl întrebă ea pentru a-l face să vorbească de ceva plăcut pentru el.

- Acum am un sigur câine bolnav, ceilalţi îşi aşteaptă stăpânii.

- Asta mă face să insist în numele Celiei să-i aduci acel câine numit Gigi.

Geoffrey îşi muşcă buzele.

- Cred că domnului Clermont nu-i va plăcea...

- Celia vrea câinele pentru ea nu pentru domnul Clermont.

Geofrey o privi lung.

- Când se căsătoresc, miss Cotland?

- Nu ştiu, Geoff. Ea spune că foarte curând, dar eu insist să respecte voinţa lui Nat, să se mai gândească.

- Mai are îndoieli?

- în privinţa sentimentelor ei, nu, dar nu poate nesocoti dorinţa lui Nat. Philippe o grăbeşte oricum.

Geoffrey revăzu cu ochii minţii scena în care Philippe o conducea pe Nadine la ora cinci dimineaţa.

- La naiba! exclamă el, la naiba!

în clipa aceea se deschise uşa şi-şi făcu apariţia Clermont.

Miss Cotland îl privi peste ramele ochelarilor. Era un bărbat frumos, fără îndoială, cu asta îi furase minţile Celiei. Era ca o statuie grecească, înalt, cu ten măsliniu, ochii migdalaţi, îmbrăcat foarte elegent cu pantaloni negri de mătase cămaşa albă tot de mătase şi eşarfă neagră

Philippe veni direct la ea şi-i sărută mâna cu prefăcută afecţiune.

- Bonjour, ma chere tante.

- Bună dimineaţa, Philippe, răspunse ea.

- Unde este încântătoarea dumitale nepoată?

- Scrie nişte scrisori, n-o întrerupe.

- Dragă mătuşă, o voi întrerupe pentru că este o zi prea frumoasă şi vreau să înotăm puţin; vino cu noi.

Privindu-l Tiny înţelese că era un bărbat căruia nu puteai să-i rezişti.

- Rezolvă alte probleme şi mai las-o o oră pe Celia să termine corespondenţa.

- Fac orice pentru a-ţi fi pe plac, mătuşă, zise el bine dispus.

în clipa aceea îl zări pe Geoff aflat în partea opusă a încăperii. Expresia feţei lui se schimbă. Deveni chiar urâtă, după cum văzu Tiny.

- Am ceva de rezolvat cu Geoff, îşi aminti el.

Miss Cotland îi lăsă singuri pe cei doi.

Până acum discuţiile purtate de cei doi se rezumaseră strict la afaceri. Geoff îşi închipui că va fi la fel şi acum. Dar constată că domnul Clermont deveni foarte puţin plăcut imediat ce Tiny închise uşa. Tonul lui se schimbă imediat. Se aşeză la biroul lui Nat şi-şi privi cu superioritate colegul.

- Ei bine, dragul meu Geoff, te-ai înconjurat de dosare în dimineaţa asta... zise el trecând în revistă tot ce se afla pe biroul lui Nat. Deşi nu ştiu dacă este cazul să treci prin toate astea...

- A fost chiar foarte necesar, sublinie Geoff.

- Te-ai autoinstaurat şef zilele astea, constată Phlippe.

Geoff roşi. Era mai mult ca oricând conştient de faptul că
Philippe nu-l înghiţea deloc.

- Cât a trăit Nat, i-am fost asistent personal. Ştiu toate afacerile lui şi m-a însărcinat să rezolv toate probleme astea după moartea lui. Cu multele lui afaceri asta nu se poate face într-o zi sau două.

- Dar ai alte două secretare.

- Au fost ocupate cu materialele de la evaluări şi cu cărţile şi cataloagle de artă pe care Nat le-a donat muzeelor şi universităţilor. Totul trebuie găsit, catalogat şi împachetat.

Copleşit momentan de mulţimea de informaţii oferite de Geoff, Philippe îşi muşcă buzele aşa cum făcea când era în încurcătură şi continuă să-l examineze pe Geoff. Nu-l plăcuse niciodată. Fusese gelos pe afecţiunea arătată de Nat acestui individ, ca să nu mai vorbim de dorinţa nedisimulată a Nadinei de a-l avea... Nu-l mai voia în această casă, mai ales în preajma Celiei. Nu că ar fi fost nesigur de sentimentele acesteia, dar îi displăcea că îi arăta multă prietenie şi avea o părere foarte bună despre el.

Philippe spuse:

- Ai fost confidentul lui Nat atâţia ani, mă întreb de ce nu ţi-a spus că viitoarea mea soţie este fiica lui?

- Nu mi-a făcut astfel de confidenţe. Dar ţie?

- Nu, nici mie răspunse Philippe foarte prompt. Dar Geoff îi surprinse privirea alunecând spre sertarul care conţinea scrisoarea pe care o citise referitor la Celia. Mă întreb ce s-a întâmplat cu cheia pe care Nat o purta întotdeauna cu el, cea de la biroul său privat.

- Era pe masă împreună cu ceasul şi portmoneul în care avea fotografia soţiei sale, răspunse Geoff. Le-am predat domnului Wentworth, avocatul englez. El mi le-a returnat mai apoi.

- Nu era cazul să i le dea Celiei?

- I le voi da, dar Wentworth mi-a spus să sortez documentele personale ale lui Nat şi apoi să i-o înmânez Celiei.

- Şi? Ai făcut-o?

- Nu. Nu am curiozităţi în ceea ce-l priveşte pe Nat, dacă asta insinuezi. Eu mă ocup acum de actele care necesită o rezolvare imediată.

- Admir perspicacitatea ta, dar cred că ţi-ai cam depăşit atribuţiile.

Geoffrey roşi de furie.

- Mi-ai putea explica afirmaţia ta?

O, cât şi-ar fi dorit Geoff ca Nat să nu fi murit! Era un lucru s-o iubească fără speranţă pe fiica lui, dar s-o lase să se mărite cu acest francez care nu era altceva decât un aventurier şi un vânător de zestre!

- Cred că vrei să faci exces de autoritate, Philippe; nu eşti şeful meu. Ştiu prea bine ce am de făcut şi voi îndeplini ordinele date de Nat înainte de a muri.

Philippe roşi şi el şi-i evită privirea.

- Cred că ar trebui să te gândeşti mai bine care sunt poziţiile noastre.

- Care este poziţia mea după părerea ta?

- Eşti un simplu angajat, iar Nat ar fi devenit socrul meu dacă n-ar fi murit. Oricum, eram rude prin fosta lui soţie. Iar faptul că voi fi curând soţul Celiei îmi dă mai multe prerogative de care mă voi folosi...

Geoffrey simţi o senzaţie ciudată, de silă, la vederea acestui individ dar realiză că trebuia să se controleze. Era un bărbat foarte paşnic, dar de data asta simţea ca niciodată dorinţa de a-l pocni pe acest individ. Şi l-ar fi învins dacă ar fi fost o luptă dreaptă. Philippe arăta grozav dar nu era un bărbat puternic. Geoff ducea o viaţă regulată

şi boxase mulţi ani în şcoală. I-ar fi stâlcit cu cea mai mare plăcere mutra acestui francez încrezut, dar preferă să n-o facă.

- Cel puţin acum este bine că ştim ce credem unul despre celălalt.

- Exact. Şi de aceea scrie-ţi demisia imediat. Lasă afacerile lui Nat pe mâna mea.

- Asta va decide doar Celia.

- N-o amesteca pe Celia în asta, zise francezul.

- Cu tot regretul, cred că va trebui să se implice. Până devine soţia ta, este şefa mea şi demisia mea va fi doar alegerea ei.

- Să nu crezi că n-am observat că eşti îndrăgostit de ea! strigă Philippe. Nu vei reuşi nimic, deşi îi dai târcoale ca buldogii tăi.

De data asta Geoffrey îşi pierdu controlul. Făcu un pas spre francez cu pumnul strâns dar văzu figura acestuia schimonosită de teamă şi auzi glasul lui piţigăiat:

- Pleacă de aici! Te reclam pentru lovire....

Philippe nu se aşteptase la violenţă din partea lui Geoff şi nu avea chef să se lupte cu el conştient că nu făcea faţă. în clipa aceea, auziră glasul Celiei:

- Ei, voi, cei doi oameni de afaceri, pot intra?

Capitolul 8

Celia intră cu zâmbetul pe buze în biroul tatălui ei; era îndrăgostită, afară era o zi splendidă şi urma să practice sportul ei preferat, înotul.

Scrisese mai multe scrisori unor oameni la care nu avusese timp să se gândească în ultimul timp. Fosta lor servitoare doamna Mumford, care se spetea pentru familia ei, şi colega ei, Joanna Page. Amândouă aveau nevoie de ajutor.

Celia mulţumi încă o dată pentru norocul de a fi fiica tatălui ei.

Îi adora pe Philippe. Degeaba o atenţiona mătuşa Tiny că dă dovadă de slăbiciune în faţa lui pentru că era şi ea conştientă de acest lucru. Câteodată îi era chiar teamă de această dragoste. Când era cu el nu mai era ea însăşi. Nu va avea o relaţie liniştită şi fericită cu Philippe care era foarte experimentat în privinţa femeilor. El o făcuse conştientă că sexul este un element important al vieţii lui. Mângâierile lui, sărutările lui experimentate o lăsau fără respiraţie, simţea că se îneacă alteori. Era ca şi cum ar fi înotat într-o apă foarte adâncă din care nu mai putea ieşi.

Obişnuia să se depărteze de el şi să-i spună:

- Te rog să nu mă mai săruţi!

El obişnuia s-o necăjească:

- Eşti ca o şcolăriţă! O şcolăriţa care nu ştie ce este viaţa!

Celia ştia că nu era chiar aşa. Nu mai era de mult şcolăriţă.
Era ca orice tânără de vârsta ei conştientă de senzualitatea relaţiei dintre ea şi Philippe, şi cu toate astea nu voia să-şi piardă capul. Voia să aştepte să devină soţia lui Philippe. Deşi el nu spusese nimic în acest sens, simţise că era o idee care-l cam plictisea. Nu avea cu cine să discute aceste probleme; cu mătuşa Tiny, confidenta ei, n-o putea face.

Cu o seară înainte el o dusese la cazinou să joace chemin de fer, care ei i se păru amuzat, dar nu peste măsură aşa cum îl considera Philippe. Ea încă nu se obişnuise cu ideea că este o femeie bogată aşa că nu suporta să-şi vadă logodnicul mizând pe sume foarte mari, pierzând totul şi împrumutând de la ea.

- Iţi voi înapoia totul mâine dimineaţă iubito spusese el, dar n-o făcuse. Probabil sperase că ea va auita. Celia considera asta o datorie de onoare pe care el trebuia să i-o înapoieze.

Dar când se întorseseră la vila Psyche puseseră muzică la gramofon şi dansaseră o oră întreagă, timp în care el o strânsese în braţe şoptindu-i numele.

Ea îşi încolăcise braţele de gâtul lui, iar Philippe îi mărturisise că-l face să-şi piardă minţile, că o doreşte foarte mult.

Celia îl mai domoli invitându-l să plece acasă pentru că era ora patru dimineaţa.

El se îmbufnase.

- Nu cred că mă iubeşti, Celia, zise el aprinzându-şi o ţigară.

Celia gândea că pasiunea este ceva teribil dar şi foarte frumos. Nu putea totuşi face ce voia el. Nu trebuia.

- Şi eu te iubesc cu pasiune, zise ea, îngenunchind să adune mărgelele de turcoaz care i se rupseseră de la gât. Avea lacrimi în ochi. Uneori se simţea cuprinsă de panică pentru că i se întâmplaseră prea multe într-un timp mult prea scurt. Işi găsise tatăl apoi îl pierduse. Devenise miliardară. Aflase dragostea şi-şi găsise soţul printre tinerii de pe Riviera. Dar nimic din astea nu putea schimba ce era ea în realitate, o fată obişnuită să ducă o viaţă simplă cu mătuşa ei Tiny în acel apartament din Battersea.

- Philippe, te iubesc mult, dar te rog, înţelege. Poate că sunt diferită de alte tinere poate îţi par o provincială. Te rog să mă ierţi, lucrurile vor sta altfel când vom fi căsătoriţi.

Philipe îngenunchease alături de ea, apoi îi luase mâna şi i-o sărutase:

- Eu sunt cel care trebuie să primească o mustrare pentru că-mi las inima s-o ia razna din cauza frumuseţii tale, iubito. Imi placi aşa cum eşti pentru că sunt sătul de femeile mult prea experimentate în ale dragostei, care mai şi ajung să caşte în timp ce fac dragoste... nu mă mai lăsa să te supăr vreodată, iubito, n-aş suporta să te pierd!

După ce el plecă, Celia simţi că-l iubea mai mult ca niciodată.

A doua zi primi un superb buchet de trandafiri albi, trimişi de la Bruxelles cu un bilet.

„Te iubesc. Te rog, iartă-mă pentru seara trecută şi promite-mi că te vei mărita cu mine în septembrie. Abia

aştept să te duc în luna de miere în jurul lumii, să fim doar noi doi."

Desigur ea adoră trandafirii şi mesajul, dar mătuşa Tiny continua să pledeze pentru sfârşitul anului.

- Ascultă-mă, draga mea, mai lasă să treacă puţin timp, până ce se termină toate problemele legale şi de afaceri pentru ca să poţi pleca liniştită.

Când îi repetă vorbele lui Tiny, Philippe izbucni din nou:

- Mătuşa ta nu vrea să ne vadă căsătoriţi mai repede! Este geloasă că ea a rămas nemăritată. Nu vrea să te piardă, ştie că după căsătorie se va întoarce în Anglia şi nu te va mai supraveghea.

Vorbele lui o alarmară.

- Este foarte urât ce spui, Philippe, şi nici pe jumătate adevărat. Nu este numai gândirea mătuşii; şi eu simt la fel. Trebuie să mă conving că sunt femeia ideală pentru tine dragul meu, n-aş vrea să ajungi să mă consideri plictisitoare, să-mi spui că n-ar fi trebuit să ne căsătorim...

Simţise nevoia să-i spună că nu-i plăcuse ce spusese la adresa mătuşii Tiny. Trebuia să fie foarte cinstită cu el, aşa era ea. Nu era genul de fată pe care nici măcar un bărbat ca Philippe s-o poată întoarce pe deget. Trebuia să-şi păstreze oarecare independenţă.

Philippe nu se aştepta la acest rezultat. O privi disperat.

- Cred că merit aceste vorbe. Cauza este că te iubesc prea mult şi sunt prea nerăbdător. Ai dreptate trebuie să ne cunoaştem mai bine, dar eu sunt un spirit latin şi nu mai pot aştepta atât de mult să ne căsătorim. Dar dacă nu mă vei mai iubi Celia, şi mă vei părăsi, nu voi supravieţui.

- Nu trebuie să spui asta, Philippe.

- Asta simt! înţeleg că nu-ţi place să fiu posesiv, poate că asta te şi face extrem de atrăgătoare. Toate femeile vor să fie posedate, dar tu îţi păstrezi integritatea. Este fascinant dar şi înfricoşător. Nu-ţi voi mai cere niciodată să grăbim nunta, îţi jur. Voi aştepta până va veni ziua, numai să continui să mă iubeşti!

Fusese o declaraţie exagerată mai mult decât emoţională dar apelă la vanitatea Celiei, care se convinse că Philippe o iubea. Il dorea şi ea la fel de mult. Diferenţa dintre ei era doar modul de abordare a problemei.

Era chiar pe punctul de a stabili data căsătoriei pe 1 decembrie ziua lui de naştere. Va fi o nuntă fastuoasă şi chiar voia să-i comunice mătuşii planul ei. Cu toate că-şi iubea atât de mult mătuşa Celia nu înţelegea de ce aceasta se opunea căsătoriei cu Philippe.

Dimineaţa când se trezi, Celia, care nu putea ţine prea mult supărare, se simţi foarte bine şi optimistă. De fapt, ce motive avea să fie deprimată? Totul era minunat, inclusiv Philippe!

Dar când intră în biroul tatălui ei, buna dispoziţie îi pieri numaidecât. Philippe nu arăta prea bine, iar Geoff era şi el furios. Acel vesel bună dimineaţa îi pieri pe buze Celiei.

- Ce s-a întâmplat aici? Nu-mi place cum arăţi!

Philippe îşi şterse fruntea cu dosul palmei, apoi încercă să zâmbească.

- Ai picat la timp, să opreşti o scenă urâtă, Celia.

Celia se uită de la unul la altul. Ea avea într-o poşetă de plajă, costumul de baie, ochelarii. Nu se machiase, îşi aplicase doar rujul de buze.

- Vreţi să-mi spuneţi ce se întâmplă aici? insistă ea.

- Geoff încerca să-mi demonstreze că nu este tânărul civilizat cu care ne-am obişnuit şi a vrut să mă lovească. A fost foarte violent dimineaţa asta.

Celia roşi.

- Ce tot spui, Philippe?

- Intreabă-l! zise Philippe şi părăsi încăperea.

Rămasă singură cu asistentul tatălui ei, Celia îl privi nedumerită:

- Ce sunt toate astea, Geoff? Chiar voiai să-l loveşti pe viitorul meu soţ?

- îmi pare rău, Celia, dar mă tem că aşa urma să se întâmple.

- Dumnezeule! exclamă ea. Din ce motive?

- Nu ţi le pot spune.

- Acum când lucrurile au cam scăpat de sub control cred că eşti conştient că trebuie să aflu.

- Am avut un schimb de cuvinte şi... mi-am pierdut cumpătul, asta este tot.

Celia îl privea nedumerită.

- Geoff tu nu eşti genul de om care să-şi piardă cumpătul! Cu ce te-a provocat?

- Nu-ţi pot explica! S-au petrecut mai multe lucruri care au dus la asta. Desigur ştiu că urmează să te măriţi cu el şi că el nu mă poate suferi. Cu cât părăsesc mai repede acest loc, cu atât mai bine. Inainte de a exploda, Philippe mi-a spus că nu mai sunt dorit aici, iar eu i-am răspuns că Nat mi-a cerut să rezolv nişte lucruri după moartea lui.

Odată rezolvate voi pleca desigur. Sau este mai bine să las totul baltă şi să plec.

- Geoffrey, de ce să pleci?

- Pentru că aşa mi-a cerut viitorul tău soţ!

Celia roşi, se aşeză pe marginea biroului şi începu să bată nervoasă cu degetele în tăblia acestuia.

- Geoffrey nu mi-am imaginat că tu şi Philippe nu vă înţelegeţi dar nici aşa... sunteţi genuri foarte opuse dar Philippe nu are nici un drept să-ţi ceară să pleci! Este ridicol! Ai fost asistentul personal al tatălui meu, iar acum eşti al meu. Philippe nu are nici o calitate să-ţi spună asta!

- Nu-ţi face probleme, Celia, pot să-mi port singur de grijă!

- Vrei să spui că vei pleca?

- Cred că este foarte neplăcut pentru toată lumea; cel mai bine este să plec.

- Nu poţi pleca, Geoff, acum când tata a murit pe neaşteptate şi a lăsat multe lucruri neclare. Chiar ieri mi-ai spus că n-ai trecut nici prin jumătate din actele lui!

- Da, mai sunt multe de făcut, dar...

- Atunci, cum te gândeşti să pleci?

Geoff o privi lung.

- Draga mea, acesta este un ordin de a rămâne?

Celia îl privea cu ochii ei cenuşii care acum semănau foarte bine cu ai lui Nat.

- Geoff, nu mai insista cu plecarea, nu te las să pleci şi-i voi spune asta lui Philippe, zise ea nervoasă îndreptându-se spre uşă.

Geoff, deşi măgulit de reacţia ei, se repezi după ea.

- Te rog, Celia...

- Nu voi lăsa lucrurile aşa... zise ea aruncând scântei din priviri. N-am de gând să te pierd dintr-o ceartă ridicolă cu Philippe. Philippe! strigă ea. Philippe!

Geoffrey nu se mai simţise niciodată atât de penibil. Ce frumoasă era Celia chiar şi aşa furioasă! Şi cum îi luase apărarea!

Poate că fusese mai bine că Philippe plecase lăsându-i un mesaj că va reveni după jumătate de oră. Celia reveni în birou, roşie la faţă.

- Cred că şi el s-a dus să se calmeze.

Geoff se gândea: numai dacă ar ştii fata asta frumoasă cum este francezul în realitate! O numai dacă aş putea face ceva ca să nu se mai mărite cu el, aş putea apoi să dispar dintr-o dată, să nu mai audă nimic despre mine!

- Geoff, voi discuta cu Philippe când o să apară, dar îţi spun de acum că aici eu iau decizii. El poate să facă ce vrea cu personalul din Cannes, dar de casa asta mă ocup eu şi ca atare refuz să-ţi accept demisia.

- Mă bucur că mă apreciezi, Celia; dar cred că nu ţi-am explicat încă de ce eram pe cale să-l lovesc pe Philippe.

- Ti-ai pierdut cumpătul. Şi mie mi se întâmplă.

- Eşti într-adevăr foarte bună cu mine, Celia.

- Şi eu sunt supărată, Geoff.

- Celia, dacă vrei să rămân, să mă ocup în continuare de afacerile tale, o voi face. Voi încerca să las deoparte ceea ce simt.

- Geoffrey, tu ştii că te preţuiesc.

- Bine, să nu vorbim acum despre asta, zise el grăbit să schimbe subiectul.

Celia îşi aminti că Geoff îi declarase dragostea lui.

- Dragul meu, aş vrea să lăsăm deoparte toate prostiile şi să-mi spui de ce te-ai înfuriat pe Philippe.

- Mai bine să nu mai discutăm asta, Celia. Este o problemă între mine şi Philippe.

Privind-o, Geoff realiză că femeia din faţa lui era adorabilă că nu fusese nicicând mai frumoasă. Părea atât de inocentă de nesofisticată, de naivă. Cu toate acestea de la moartea lui Nat dovedise că este o femeie stăpână pe sine că poate prelua treptat afacerile lui Nat. Nu înţelegea cum de reuşea acest
Philippe să-i controleze şi să-i influenţeze emoţiile încât nu vedea că este doar un profitor. Işi aminti deodată un punct al discuţiei lor, în care Philippe ceruse cheia de la biroul privat al lui Nat. Philippe voise să aibă el acces acum. De ce oare? Deodată el spuse:

- Draga mea uită incidentul. Cred că s-a datorat faptului că nu ne înghiţim unul pe altul. Dar după cum ai pus eu sunt angajatul tău. Cred că jumătate din necaz vine din faptul că i-am spus asta.

Celia se încruntă. Era acum convinsă că Philippe fusese fără tact şi se comportase prosteşte în timp ce Geoff fusese prea sensibil.

- Bine, să dăm uitării acest incident, Geoff, dar te rog, rămâi cu noi. Sincer, nu cred că m-aş descurca fără tine.

Geoff simţi nevoia s-o prindă în braţe, s-o sărute dar desigur asta rămase doar o dorinţă.

- Iţi mulţumesc mult pentru vorbele frumoase şi încrederea ta, Celia, sper să nu te dezamăgesc. După ce voi pune toate lucrurile în ordine, voi demisiona.

Această afirmaţie produse noi confuzii. Celia urma să se căsătorească, iar Philippe devenea şeful acestei case. Dar ea se obişnuise mult cu Geoff şi nu voia să-l piardă. Trebuia să-l facă pe Philippe să-l vadă cu alţi ochi.

Celia era sigură că între ei era doar o problemă de gelozie.

Deodată, Geoff scoase o grămadă de chei din buzunar, pe care i le întinse.

- Te rog să le iei, sunt de la acel birou în care nu umbla decât tatăl tău. Numai tu trebuie să ai acces de acum la el. Discuţia mea cu Philippe a pornit de la aceste chei. Voia să i le dau lui.

- Adevărat? Dar la ce i-ar trebui? Sunt lucrurile personale ale tatălui meu. Tu te-ai uitat pe aceste acte?

- Nu.

- Bine, zise ea, în acest caz, aş putea să mă uit chiar acum prin lucrurile din acest birou întrucât nu mă grăbesc.

La un moment dat, Celia dădu peste un plic pe care scria „Strict personal", dar care nu era sigilat.

Mai bine l-aş citi acum. A, este o copie a actului trimis de tatăl meu agenţiei de dectivi care m-a găsit.

- înţeleg, răspunse Geoff.

Mintea lui începu să lucreze foarte repede, trecând în revistă toate posibilităţile. Un plic desigilat în care se afla copia scrisorii care o informa pe Celia cine era el. Oare Philippe Clermont nu avusese vreo ocazie de a-l citi? O

privi lung pe Celia care mai găsi alte mesaje care-i aduseră lacrimi în ochi.

- Se pare că asta este ultima scrisoare scrisă de biata mea mamă. Probabil la vremea aceea tata mai avea unele sentimente pentru ea. Văd aici şi scrisori de la cea de a doua soţie. Mai este aici o copie a testamentului. Altceva nimic.

- Bine, zise Geoff cu gândul la acea scrisoare în care se spunea cine este Celia. începu să reflecteze cum şi când fusese citită de Philippe. Avusese acces la acest birou?

In clipa aceea, reveni Philippe. Trecuse peste momentul de supărare şi de furie. Era fermecător ca de obicei. Veni la ea îi sărută mâna şi-i spuse:

- îmi pare rău, iubito, dar acum mi-a trecut, să mergem să înotăm. Iar tu, Geoffrey, te rog să mă ierţi, am spus mai mult decât am gândit. Uită tot ce am spus, da?

Celia răsuflă uşurată.

- Nu ştiu despre ce a fost vorba, dar să dăm uitării acel incident. Geoff ne este de mare folos şi tu ştii asta prea bine Philippe.

- Da, zise el, sunt de acord. Dar acum să mergem, iubita mea, maşina este afară.

- O s-o iau şi pe mătuşa Tiny, indiferent dacă vrea sau nu. Mă duc s-o aduc.

Geoffrey nu spuse nimic. Nu se simţea în largul său.

Dacă nu l-ar fi rugat Celia, n-ar mai fi rămas nici o zi la vila Psyche. îl urmări pe Philippe şi observă că acesta aruncă o privire grăbită spre biroul lui Nat. Deodată, lui Geoff îi veni o idee. Sertarul respectiv era cu cheia în

broască. Se îndreptă spre uşă. In timpul acesta, Philippe îi strigă:

- Te rog, consideră că am fost furios, da? Sigur că trebuie să lucrezi aici în continuare!

- Mulţumesc, Philippe, voi rămâne până-mi termin treaba, apoi vom mai vedea.

După zece minute, Celia, Tiny şi Philippe plecaseră în Cadillac. Atmosfera de linişte şi pace revenise la vila Psyche.

Geoff deschise sertarul în care se aflase plicul pe care scria strict personal. Acesta dispăruse.

Geoffrey roşi de indignare. Deci asta era! Philippe văzuse acest plic şi-l sustrăsese acum cu intenţia de a-l distruge sperând că Celia nu va şti niciodată că fusese acolo.

Capitolul 9

Philippe Clermont, după ce realizase că acţionase pripit, sub imperiul nervilor cu Geoffrey, încercă să se controleze. Iar cea care-l uimise cel mai mult fusese Celia. Nu mai era acea păpuşă dulce care se lăsa manevrată de el. Ei îi plăcea acest individ brutal, Geoffrey More sau mătuşa ei Tiny. Oricum nu trebuia să-şi facă probleme în privinţa sentimentelor Celiei pentru că nu avea concurent. Iar Celia era realmente îndrăgostită de el. Iar acum pe lângă Celia trebuia să înveţe să-l manevreze şi pe acel Geoffrey, al cărui pumn fusese foarte aproape de a-l lovi. Şi ce pumn! Iar această Celia se dovedea greu de manevrat de unde la început.... i-ar fi fost mai uşor dacă ar fi reuşit s-o domine fizic ca pe Nadine.

Dar Celia semăna mult cu Nat, abia acum vedea asta. Trebuia să joace un rol mai complicat cu ea.

Cel mai bine era să dea uitării incidentul de dimineaţă. Pusese mâna pe acel plic, pentru cazul în care ea l-ar putea vedea şi şi-ar închipui că el îl văzuse înainte. îl va arde imediat.

Inotară lăsând-o pe mătuşa Tiny sub o umbrelă.

Celia era o bună înotătoare şi arăta foarte bine în costumul acela alb de baie care-i punea în evidenţă talia subţire, picioarele lungi. într-un fel, Philippe era îndrăgostit de logodnica lui, aşa cum îi era uşor să se îndrăgostească de orice tânără frumoasă. Dar era bucuros că nu rupsese

definitiv legătura cu Nadine. Erau momente în care simţea că ar putea deveni o ameninţare dar încă o plăcea.

- încă n-am înţeles cum şi de ce a început disputa cu Geoffrey, dar aş vrea să nu mai ajungeţi niciodată în situaţia asta. încearcă să fii drăguţ cu el, Philippe.

- Dacă nu sunt, este din cauza geloziei, draga mea, îi răspunse el.

- Nu te înţeleg, când doi oameni se iubesc aşa ca noi, trebuie să aibă încredere deplină unul în celălalt. De ce ai fi gelos pe Geoffrey sau pe alt bărbat?

- Ştiu că Geoff este îndrăgostit de tine, dar dacă insişti, voi încerca să aplanez lucrurile.

Celia izbucni în râs.

- Philippe, uneori nu te înţeleg deloc. Geoff nu mă iubeşte şi tu ştii asta prea bine. Oricum ar trebui să fii fericit că te-am preferat.

Philippe o trase spre el sărutând-o.

- Celia, logica ta mă înspăimântă! Cred că mă voi sinucide, mă duc să mă las în voia valurilor.

Celia se îndreptă cu el spre apă, plonjară, rămânând câteva secunde la fund, apoi reapărură la suprafaţă veseli ca doi copii. Philippe reuşise s-o readucă în starea de bună dispoziţie cu care se trezise dimineaţă.

Nu voia să-l lase să mai lucreze după-amiază. Simţea nevoia să prelungească această stare de bună dispoziţie şi fericire, să scape de vila Phyche şi problemele acesteia. îl va ruga s-o ducă undeva la munte, să stea la umbră, să

bea ceai. Era un loc pe care ea îl prefera. Vor sta liniştiţi de vorbă şi vor fixa data căsătoriei.

Philippe putea conduce Cadillacul, aşa că nu mai era nevoie de şofer.

El vru să se oprească la Cannes, să dea nişte instrucţiuni secretarei de la Frayne et Cie. Dar mai întâi trebuia să se ducă la apartamentul său, să-şi schimbe hainele cu care venise pentru plajă. Intre timp Celia se va întoarce la vilă cu mătuşa Tiny şi-l va aştepta acolo.

După aceste două ore de distracţie şi relaxare, Celia se simţea foarte bine. Abia aştepta să plece în continuare, poate organizau chiar şi un picnic. Când îl văzu pe Geoffrey care lucra la sortarea actelor lui Nat simţi o strângere de inimă. Era o vreme atât de frumoasă încât era păcat să ţi-o pierzi muncind în interior. Simţi nevoia să-i spună ceva care să-i facă o mică bucurie. Nu voia ca Geoff să fie îndrăgostit de ea, nu trebuia. Trebuia să-i găsească o fată drăguţă de care să se îndrăgostească. Intră în biroul lui şi-i spuse fericită:

- Geoff a fost grozav pe plajă astăzi! Te rog, opreşte-te puţin, nu este nevoie să te suprasoliciţi. Ia-ţi după-amiaza liberă, găseşte o fată drăguţă şi fă o plimbare plăcută.

El se ridică zâmbindu-i. O adora pe fiica lui Nat cu nasul ei plin de pistrui.

- Eşti foarte drăguţă, Celia, că ai astfel de gânduri pentru mine, dar am mult de lucru.

- Te rog, fă-mi o plăcere şi ia-ţi liber după-amiază.

- Asta înseamnă să muncesc mai mult în altă zi.

Celia îşi trecu degetele prin păr. Era atât de frumoasă, se gândi Geoff cu tenul bronzat şi pistruii care-i apăruseră de la soare!

- A fost o dimineaţă grozavă! oftă Celia şi nu suport ideea ca eu să mă bucur de ea iar altcineva să muncească.

- Eşti foarte bună cu mine, zise Geoff, dar se întrebă imediat: ce ar trebui să fac referitor la plicul acela? Ar fi bine s-o previn?

- Mă bucur că v-aţi calmat amândoi, continuă Celia, să încercăm să fim mai calmi şi relaxaţi să avem o relaţie frumoasă. Tatei nu i-ar fi plăcut să asiste la acel incident. Nici lui Philippe nu i-ar plăcea să te piardă.

- Dar poate eu vreau să plec oricum, insistă Geoff.

- Oricum, nu înainte de căsătoria mea.

Geoff închise ochii pentru ca ea să nu observe durerea care i se citea în priviri. Era dragoste, dar şi teama pentru ce se va întâmpla cu ea în viitor.

- Celia, aş vrea să mă duc acum acasă la masă.

- Apropo, zise ea ce se mai întâmplă cu Gigi? O aduci cu tine la întoarcere?

- Eşti sigură? o întrebă Geoff. Nu este un câine foarte arătos cu toate că este foarte apropiată, poate că Philippe...

- Este de-ajuns s-o vreau eu.

- Şi eu aş vrea s-o ai, murmură Geoff; ne vedem mai târziu, Celia.

Ea o strigă pe mătuşa Tiny şi se schimbă pentru picnic, ridicându-şi părul în mijlocul capului. Miss Cotland o urmărea. I se părea incredibilă schimbarea care se

petrecuse cu nepoata ei, veselia de acum, dispoziţia spre discuţie liberă spre confesiune; Celia nu mai era fata aceea timidă şi rezervată. Era ca un fluture superb transformat dintr-o crisalidă. Miss Cotland era fericită pentru ea, dar şi îngrijorată. Nu ştia cât va dura fericirea asta, mai ales după disputa dintre Geoff şi Philippe.

- Ar fi putut avea un sfârşit nefericit, zise Celia. Bietul Philippe s-ar fi ales cu o lovitură.

- Philippe nu avea dreptul să se poarte astfel, draga mea.

- Este foarte gelos, mătuşă.

- N-ar trebui să fie.

- Mie mi-e foarte drag Geoffrey, mătuşă, oftă Celia, dar nu-l iubesc, iar Philippe este viitorul meu soţ.

- Sper că ştii ce faci, Celia, oftă miss Cotland.

- Sigur că da! Uneori am impresia că nu-l înţeleg deloc pe Philippe, dar îl iubesc şi-mi place să fiu cu el. Abia aştept să plecăm din nou, mă distrez de minune cu el.

- Viaţa nu poate fi clădită pe distracţie, draga mea, spuse Tiny. Sunt alte aspecte mai serioase ale unei căsnicii.

Celia izbucni în râs.

- Eşti o scumpă, mătuşă!

- Şi tu, draga mea! Cu toate acestea, Tiny nu putea să nu se gândească la faptul că nepoata ei ar trebui să reflecteze mai serios la această căsătorie. Nu-l vedea pe Philippe Clermont decât ca pe un înger. Desigur, acesta voia să scape de Geoff, care era un prieten de nădejde.

Vrea să deţină controlul asupra ta şi a casei tale singur! Şi de mine s-ar descotorisi imediat!

Cu aceste gânduri negre, miss Cotland se duse la masă. Serviră masa pe terasă şi Celia îi împărtăşi planurile ei legate de 1 decembrie. Aflând că acesta era termenul limită, miss Cotland fu nevoită să-l accepte şi să pară şi fericită. Va rămâne cu Celia până la acea dată, apoi se va întoarce la Battersea.

- Nu vreau asta, mătuşă.

- Nici eu dar cred că domnului Clermont nu-i va plăcea să mă găsească aici când vă veţi întoarce din luna de miere.

Celia îşi muşcă buzele. Nu se gândea decât în roz la viitor dar îşi dorea ca Philippe să nu fie atât de dificil cu Tiny şi cu Geoff.

Dar se pare că atât ea cât şi Geoff urmau să dispară din viaţa ei.

Philippe între timp avu parte de momente mai puţin plăcute decât ea.

Nu putea uita scena cu Geoff, nici teama pe care o simţea faţă de acesta. Capitulase dar se simţise umilit că Celia îl încurajase pe Geoff. Simţea uneori pornirea de a-i rupe gâtul pentru că n-o putea domina aşa cum voia el. Dar după căsătorie lucrurile se vor schimba, îşi spuse el, mai ales după ce va deţine controlul complet la Frayne et Cie.

Starea de rău i se accentuă când o găsi pe Nadine aşteptându-l în salon.

Nu se văzuseră de câteva zile. Iar Philippe nu avea chef s-o vadă până nu i se făcea efectiv dor de ea şi nu avea dispoziţia necesară, pentru ceea ce-i putea oferi ea.

Ca de obicei, Nadine arăta perfect; era întruchiparea eleganţei, îmbrăcată într-un taior portocaliu, fără alte bijuterii decât trei sau patru brăţări.

- Eşti surprins? îl întrebă ea.

- Peste măsură.

- Oricum, încearcă să pari mai fericit!

- Sunt Nadine, dar pentru că mă cunoşti bine aş fi vrut să fiu anunţat de venirea ta. Philippe se gândi că va trebui să recupereze de la ea cheia apartamentului.

- Dacă nu vrei altceva mai interesant de la mine; să zicem c-am venit să-ţi fac o mică omletă pentru pauza în care te afli. Parcă-ţi plăceau omletele făcute de mine, fiind singurul fel de mâncare pe care ştiu să-l prepar...haide, Philippe nu te mai purta ca un puşti nesuferit, te cunosc prea bine, ceva nu merge cum ai dori...

Pe Philippe îl irită faptul că până şi această Nadine era dispusă să râdă de el. Şi Nadine îl cunoştea bine... oricum nu avea chef de ea acum. Dar dacă ar fi repezit-o, ar fi fost un pas greşit pentru că ar fi ambiţionat-o şi n-ar mai fi scăpat de ea. Era cel mai bine să facă dragoste cu ea, apoi să scape repede sub pretext că este ocupat. O trase pe sofa o sărută părând încântat:

- O, ce bine cunosc parfumul tău! Femme, nu? Eşti foarte atrăgătoare Nadine.

- Chiar şi aşa nu pot concura cu mica ta moştenitoare.

- Să nu începem aceleaşi discuţii, Nadine.

Nadine îl trase mai aproape. De când se logodise cu Celia Frayne, pasiunea pentru el sporise. Acum nu-i mai păsa de Geoffrey More, se calase pe Philippe, era genul ei. îl dorea cu atâta disperare încât începuse s-o urască pe Celia cu cât ştia mai mult că prin contribuţia ei fata aceea ajunsese să arate atât de bine. O înnebunea ideea că data căsătoriei lor se apropia, iar ea se va mulţumi cu aceste vizite furate când şi când.

Se lăsară amândoi sub imperiul pasiunii iar Philippe uită pe moment de Celia.

După ce făcură dragoste Philippe vru să facă duş şi acceptă oferta ei de a-i pregăti o omletă.

Când el ieşi din încăpere, Nadine observă o hârtie care-i căzuse din buzunare; părea o scrisoare. O ridică şi o privi într-o doară, apoi se schimbă la faţă. O citi o dată de două ori, apoi rămase cu scrisoarea în mână uluită, neştiind ce era mai bine să facă. Nu informaţiile din ea o interesau pentru că de acum le ştia. O intriga faptul că acest plic pe care scria „Originalul i-a fost trimis fiicei mele, Celia", se afla în posesia lui Philippe.

Aşadar, acesta ştiuse tot timpul că Celia era fiica şi moştenitoarea lui Nat. Ea îi pusese cândva o astfel de întrebare dar pe atunci Philippe negase. Dar avea aceasta dovadă în mână. îl auzi strigând-o şi puse scrisoarea în poşetă.

Philippe se pieptăna în faţa oglinzii. Era un bărbat foarte frumos, fără îndoială.

- Mon ange, zise el, mi-ai putea înapoia cheia de la intrare?

Nadine intră în alertă imediat.

- Ai pierdut-o pe a ta?

- Da, zise el.

Dar era prea târziu pentru că îi văzuse cheia pe inelul cu chei de pe dulap. îi zâmbi ciudat.

- Uite-o acolo, dragule; iar acum poate-mi spui adevăratul motiv pentru care vrei să-ţi înapoiez cheia.

El ridică din umeri. Nu avea chef de alte certuri şi începu să regrete că perpetuase atâta vreme relaţia cu contesa de Sachelles. La început fusese flatat de atenţia ei dar faptul că nu avea bani îl făcuse să nu pomenească de căsătorie. Dar acum Nadine devenea prea posesivă. Vizitele ei erau cam frecvente şi era riscant în conjunctura actuală.

- Mai trebuie să-ţi spun că nu mai sunt liber?

- A, eşti logodit cu individa aia, completă Nadine.

- Este un reproş, draga mea?

- Ştii că nu suport ideea.

- în ceea ce ne priveşte, ştii prea bine că n-aş fi avut banii necesari...

- Nat ţi-a lăsat ceva, iar cu salariul de director, nu se poate spune că eşti sărac, mon cher.

- Ascultă, Nadine, am discutat de prea multe ori problema asta. Am crezut că te-ai obişnuit cu ideea.

- Da, văd că trebuie să mă obişnuiesc, răspunse ea vădit iritată.

în clipa aceea, Philippe îşi aminti de scrisoarea pe care o pusese în buzunar înainte de a părăsi vila Psyche şi pe care nu avusese ocazia s-o distrugă.

- Să nu continuăm discuţia asta stupidă mai bine să ne bucurăm de ceea ce avem.

Nadine îl privi cu amărăciune.

- Ai reuşit deja să strici totul.

- Te rog să mă scuzi un moment, mi se pare c-am pierdut ceva...

Nadine îl urmări printre rotocoalele de fum cum scotoceşte buzunarele pantalonilor şi ale jachetei cu care fusese pe plajă, ştiind prea bine ce căuta. Philippe ieşi din încăpere. Nadine şi-l imagină căutând frenetic prin salon sub perne, sub sofa, chiar şi în baie. Când se întoarse era foarte îngrijorat.

- Ai văzut o scrisoare căzută pe undeva, Nadine?

- Scrisoare? repetă ea. Ce scrisoare?

- O scrisoare de afaceri, mi-a căzut pe undeva.

Nadine se ridică venind foarte aproape de el.

- Sper că nu vrei să-mi iei cheia, iubitule?

în clipa aceea Philippe făcu greşeala fatală, fără a şti că ea deţinea arma letală. îi dădu mâna la o parte iritat.

- Lasă-mă în pace, Nadine, vreau cheia înapoi. Relaţia noastră trebuie să se termine odată, deşi îmi pare foarte rău, Nadine.

Ea păli. Philippe o lovise în amorul propriu. Şi pasiunea muri pe loc. Rămase numai mândria rănită şi dorinţa de răzbunare. Voia să-l lovească nu numai pe el ci şi pe Celia Frayne. Ieşi din încăpere lăsându-l pe Philippe scotocind după scrisoare.

Capitolul 10

După trei săptămâni, Celia şi Tiny scriau invitaţiile pentru nuntă.

Vremea nu mai era deloc plăcută. Era ca şi cum culorile Mediteranei fuseseră spulberate şi toată bucuria şi veselia pieriseră. Vara se sfârşise. Mistralul suflase tare în ultimele douăzeci şi patru de ore şi temperatura scăzuse considerabil. Se aşteptau să plouă, toată lumea avea dureri de cap, doar Celia era la fel de veselă.

în ultimul timp lucrurile nu mai fuseseră atât de simple pentru moştenitoarea lui Nat Frayne. în casă se simţea o anumită tensiune. Tensiune exista între Celia şi viitorul ei soţ. Dar ea nu se plânsese de nimic şi continua să se ocupe de trusou şi de nunta care urma peste două luni, cu toate că mare parte din entuziasm îi pierise. Tiny observase că nepoata ei nu mai era atât de sigură de pasul pe care-l făcea.

Deodată, Celia lăsă jos stiloul şi se întoarse brusc spre mătuşa ei, moment în care aceasta observă că fata slăbise.

Nu-i stătea bine cu găurile acelea în obraji. Când îi spusese asta, Celia păruse bucuroasă, pentru că se îngrăşase peste măsură, zicea ea. Acum părea mult mai matură, iar mătuşii îi lipsea chipul ei de copil cu bucle şi părul lung.

- Mătuşă, zise Celia, ştii că niciodată n-am ascuns nimic de tine.

- Niciodată, draga mea.

Celia se ridică şi începu să străbată încăperea, apoi se opri în faţa unei vaze imense cu garoafe care erau schimbate zilnic.

- Mătuşă, zise ea, îţi mai aminteşti că acum câtva timp mi s-a părut că m-am îndrăgostit de un locotenent de marină?

- Desigur, draga mea.

- Mai ştii că n-am mâncat nimic vreo două zile pentru că nu mi-a telefonat?

- Da, draga mea, aveai optsprezece ani pe atunci şi te îndrăgosteai pentru prima dată.

- Dar de Jack Nu Ştiu Cum, cel cu care obişnuiam să înot îţi aminteşti? El m-a sărutat şi mi-am imaginat că va urma altceva dar nu s-a întâmplat asta. Apoi Peter Wallis, care nu-mi plăcea... toţi care au urmat n-au însemnat nimic...

- Probabil c-au simţit şi ei asta, zise miss Cotland. Tot ce se întâmplă are o semnificaţie în viaţă. Nimeni nu uită primul sărut. Chiar şi eu am avut un prieten...

- Şi de ce nu te-ai măritat cu el, mătuşă?

- Simplu, pentru că a preferat pe altcineva.

- O, draga mea cât de nedreaptă este viaţa!

- îmi amintesc că semăna mult cu Geoffrey More, zise miss Cotland cu amărăciune.

- Probabil că de asta eşti atât de apropiată de el! exclamă Celia.

- Posibil. Dar Geoff îmi place pentru felul lui de a fi, nu pentru că seamănă cu fostul meu prieten. Este un bărbat deosebit, cum nu găseşti la orice pas. Philippe nu s-a purtat frumos cu el, dar el a rămas în continuare din respect pentru tatăl tău şi pentru tine.

Celia începu din nou să străbată încăperea. Ziua aceasta rece cu vânt o făcuse să se simtă nervoasă şi deprimată.

- Da, mătuşă, Geoffrey a fost foarte bun cu mine. îl admir şi-mi place mult, dar...

- Dar Philippe este bărbatul vieţii tale, completă miss Cotland.

Celia, care umbla prin încăpere, se întoarse brusc spre ea privind-o cu ochii ei mari în timp ce răsucea pe deget inelul de logodnă.

- Mătuşă Tiny, ce mult aş vrea să ştiu şi să înţeleg unele lucruri...

- Ce nu ştii şi nu înţelegi, draga mea?

- Ce se petrece în inima şi-n sufletul lui Philippe? Ce este cu viaţa lui privată? Nu mai sunt atât de sigură de el cum eram înainte.

Tiny simţi o undă de bucurie care-i străbătu sufletul şi o umbră de speranţă.

- Spune-mi mai mult ca să pot înţelege.

- S-au petrecut tot felul de lucruri care m-au descumpănit. Când suntem împreună mă vrăjeşte şi nu mai pot gândi corect, de parcă pune stăpânire pe simţurile mele. Ştiu că sunt îndrăgostită de el. Este cel mai

fascinant bărbat din lume, dar nu ştiu ce voi găsi sub acest strat de poleială.

Miss Cotland trase din ţigară, privind-o lung.

- Cred că vrea să te amăgească iar ţie nu-ţi convine pentru că eşti genul de fată căreia îi plac lucrurile deschise, cu cărţile pe faţă.

- Şi nu numai atât; în unele împrejurări se comportă ciudat.

O, în sfârşit, se gândi Tiny, începe să vadă adevărul!

- Mai spune-mi, draga mea, insistă ea.

- îţi aminteşti ziua în care a fost cearta cu Geoff şi apoi ne-am dus la picnic? Am cinat într-un local numit Lou Mas, la Cannes, restaurantul acelui francez, monsieur Le Cesne, prietenul tatei.

Miss Cotland încuviinţă.

- Philippe s-a comportat foarte ciudat în ziua aceea. Avea un aer uşor disperat. M-a prins în braţe cam violent şi a insistat să ne căsătorim mai repede. Eu mi-am imaginat că pasiunea l-a împins la asta. Dar n-am cedat cu toate insistenţele lui, iar pe drumul de întoarcere, de supărare, el nici nu mi-a mai vorbit. De atunci nu l-am mai simţit atât de apropiat. Iar atitudinea lui faţă de Gigi m-a revoltat. Gigi, acel câine vagabond salvat de Geoff dormea într-un coş la picioarele Celiei. Desigur, Philippe se revoltase împotriva câinelui numai pentru că nu era de rasă.

Acum Celia ştia că dacă nu se conforma dorinţelor lui Philippe acesta se bosumfla imediat.

Mai erau multe alte ciudăţenii. Philippe îi spusese că după ce se vor căsători vor îmbina afacerile cu plăcerea şi

vor călătorii între diferitele capitale ale lumii pentru antichităţi şi lucruri foarte fine. Acest lucru n-o deranja prea tare pentru că şi ei îi plăcea să călătorească, dar Philippe mai avea o slăbiciune pe care Celia începu să i-o explice roşind.

- Philippe exagerează în privinţa sexului. Ştiu că francezii sunt altfel decât englezii, dar văd cum le priveşte pe tinerele cu care vine în contact. Odată am intrat pe neaşteptate în biroul lui de la Cannes şi l-am găsit cu ruj pe obraz. Desigur nu era rujul meu ci al secretarei.

Iar dacă un bărbat se comportă astfel înainte de căsătorie, la ce te poţi aştepta după?

- Sunt chiar îngrijorată, mărturisi Celia.

- Lui Philippe i-ai spus?

Celia strânse din buze.

- Da, iar el râde de mine şi mă necăjeşte; spune că mă comport ca o şcolăriţă de clasa a cincea. Ştiu că are mare influenţă asupra mea, mătuşă, ştiu că dacă ne-am despărţi aş suferi cumplit, dar... Celia ridică din umeri neajutorată.

- Mi se pare că te afli într-o capcană din care nu ştii cum să ieşi, iar eu nu ştiu cum să te ajut.... ar trebui să iei o decizie înainte să trimitem aceste invitaţii, zise mătuşa Tiny. Nu este târziu, ştiu că trebuie să ai mult curaj, dar nu este imposibil.

Celia îşi prinse capul în mâini şi miss Cotland văzu că plângea. îi mai făcu o confesiune; dimineaţă sunase contesa de Sachelles şi ceruse să aibă o discuţie cu ea între patru ochi.

- Despre Philippe, mătuşă, zise ea, simt că-mi va spune ceva ce n-o să-mi placă. Am suspectat întotdeauna că există ceva între ei, numai că, urăsc toate astea... Sunt atât de încurcată mătuşă! Nu mă pot decide să mă mărit cu Philipe dar nici n-aş putea să mă despart de el! Dar nu sunt fericită cu el.

Acum, Celia plângea, iar miss Cotland o prinse în braţe pentru a o linişti aşa cum făcuse cu ea încă de copil.

- Ştiu că ţie nu ţi-a plăcut Philippe niciodată, mătuşă, nici lui Geoff.

- Nu are importanţă ce simţim noi. Contează ce vrei tu, draga mea copilă.

- Câteodată îmi doresc să fiu din nou copil, suspină Celia. Să nu trebuiască să mă mărit, ci doar să mă duc acasă la doamna Pavette, să îngrijesc câinii. Viaţa este prea complicată pentru mine care sunt o femeie simplă, mătuşă.

Tiny Cotland simţi pentru a doua oară cum renaşte speranţa în inima ei. Oricum nu mai voia să stea deoparte să lase ca Philippe să-i întunece viaţa iubitei sale nepoate. Era bine că aceasta ajunsese singură să facă astfel de observaţii să tragă singură concluzii fără ajutorul ei.

Şi îi mai plăcea şi felul să-i zicem naiv în care nepoata ei făcuse referire la Geoffrey. Se gândise la el şi la casa în care locuia el ca la un refugiu.

- Nu vrei să discuţi tu Nadine, mătuşă, să vezi ce vrea?

- Celia ştii bine că aş face orice pentru tine, dar este mai bine s-o înfrunţi personal. Păstrează-ţi demnitatea indiferent ce ţi-ar spune. Ai câştigat multă încredere în tine

de când ai venit aici, n-o lăsa se se piardă. Ştiu că te temi de acest punct important din viaţa ta, dar trebuie să-i faci faţă, draga mea. Dacă vrei să-i înapoiezi inelul lui Philippe, foarte bine, eu nu am nimic impotrivă, dar trebuie să fie alegerea ta. Şi am sentimentul fără să ştiu de ce, că această discuţie cu Nadine te va împinge spre asta.

- Foarte bine, mă duc să discut cu ea, zise Celia.

îşi îndepărtă urmele lacrimilor de pe faţă apoi se duse s-o înfrunte pe franţuzoaică.

Capitolul 11

Geoffrey trecea peste actele aflate într-un dosar pe care sta scris Nathaniel Frayne. Distrugea scrisorile şi actele fără importanţă care nu aveau să-i mai folosească fiicei acestuia.

Mistralul sufla cu putere şi avea o durere de cap cumplită. Ura aceste zile cu vânt puternic pe Riviera din cauza sinuzitei de care suferea. Ştia că Nadine sunase să discute cu Celia şi că acum cele două se aflau în salon. Se întrebă trist ce mai voia Nadine. Femeia asta era capabilă de orice. Geoffrey observase că între ea şi Philippe nu mai era acea relaţie apropiată de dinainte, iar în ochii ei sesiza o lucire care nu-i plăcea deloc. De fapt el pentru Celia se temea; cei doi puteau să-i facă rău.

Nici Celia nu mai era ca acum câteva săptămâni, când exulta de bucurie. Nimeni de la vilă nu mai era mulţumit de viaţa pe care o ducea în afară de Philippe care aborda acelaşi aer de superioritate şi aroganţă pentru care Geoffrey îl detesta.

Nici nu voia să se gândească la ziua în care Celia se va căsători cu Philippe, dar fără să ştie de ce era tot mai sigur că aceasta nu va fi cea stabilită, adică 1 decembrie. Oricum nu va putea suporta să-i vadă căsătoriţi pe cei doi, va inventa ceva, o rudă bolnavă şi va pleca.

Cu câtva timp în urmă, el şi draga miss Cotland avuseseră o lungă discuţie pe diferite teme, în timpul

căreia, cu oarecare reticenţă, îi destăinuise acesteia ce simţea pentru Celia.

Miss Cotland intuise toate astea şi insistase ca el să nu demisioneze din cauza sentimentelor pe care le avea faţă de Celia.

Miss Cotland şi Geoffrey erau de acord că Celia făcea o greşeală pe care era bine s-o descopere la timp, altfel nici unul din ei nu va putea s-o ajute în continuare.

Geoffrey o iubea tot mai mult pe Celia cu fiecare zi care trecea şi iubirea asta neîmpărtăşită ajunsese să-l afecteze într-atât încât nu mai voia să se căsătorească niciodată. Nici o altă femeie nu-i mai cuceri inima vreodată.

Chiar dacă-l durea teribil de tare capul când intră miss Cotland şi-i spuse ce tocmai aflase de la Celia, inima lui începu să bată necontrolat, de bucurie, de satisfacţie şi speranţă. Ochii lui păreau şi mai albaştri acum. îşi aprinse o ţigară şi începu să străbată biroul cu paşi mari.

- Nu ştiu ce să spun, miss Ctoland.

- Este o problemă care şi pe mine m-a luat prin surprindere când am văzut că s-a oprit dintr-o dată din scrierea invitaţiilor. Mi se pare mie sau îndoielile ei au început chiar din ziua în care te-ai certat cu Philippe?

- Nu m-ar surprinde.

- Şi contesa, ce vrea de la ea?

- O, contesa este capabilă de orice, miss Cotland.

Cei doi nu mai avură timp să se întrebe ce se întâmpla cu Celia pentru că uşa biroului se deschise brusc şi aceasta

năvăli tremurând cu o scrisoare în mâini. Se uită întâi la mătuşa ei, apoi la Geoffrey.

- Mătuşă, am vrut să-l întreb ceva între patru ochi pe Geoffrey dar poţi auzi şi tu. Voiam să-ţi spun oricum.

- Ce s-a întâmplat? întrebă miss Cotland.

- Nadine m-a informat că are o legătură foarte veche, de fapt, trăieşte de mult cu Philippe, iar acum două săptămâni s-au certat din cauza mea.

La naiba cu acest Philippe şi această contesă care i-au creat atâtea probleme fetei pe care o iubesc, se gândi Geoffrey.

Sau poate asta este ceva care va duce la un rezultat bun?

Miss Cotland exclamă:

- O, draga mea, îmi pare rău pentru tine!

- Este normal ca Nadine să mă urască imediat ce m-am logodit cu Philippe, zise Celia, deşi nu pot spune c-o admir pentru această trădare de acum. Dar a obţinut ce a voit. Nu mai vreau să mă mărit cu el.

Nici Geoffrey, nici miss Cotland nu scoaseră o vorbă, dar privirile li se întâlniră. Răsuflară uşuraţi amândoi.

Apoi Celia le arătă scrisoarea pe care o ţinea în mână.

- Nadine mi-a mai spus ceva care... Geoffrey, cunoşti scrisoarea asta?

Geoff se întrebă cum ajunsese în mâinile franţuzoaicei.

- I-a căzut din buzunar lui Philippe în apartamentul său când Nadine se afla la el. în concluzie Philippe a ştiut de la

început că sunt fiica tatălui meu şi din această cauză mi-a făcut curte. Ştia că-l voi moşteni.

- Celia, o întrerupse Geoffrey, această scrisoare se mai afla în biroul tatălui tău în ziua în care m-am certat cu Philippe. Cearta noastră a început de la faptul că mi-a cerut să-i dau cheia. Probabil a sustras scrisoarea când am ieşit din birou. Voia s-o distrugă desigur pentru ca tu să nu afli niciodată de existenţa ei.

Miss Cotland îl asculta cu atenţie. Nu putea spune nimic pentru că nu fusese direct implicată dar sorbea vorbele lui Geoff. Biata Celia, ce şoc!

- Faptul că a făcut totul pentru a lua acea scrisoare îmi întăreşte convingerea c-a văzut-o, zise Celia. Iar Nadine mi-a mai spus şi altele care mi-au confirmat această suspiciune. Chiar m-a compătimit... Philippe i-a mărturisit că nu sunt genul lui şi că se căsătoreşte cu mine doar pentru bani, continuând desigur relaţia cu ea.

Miss Cotland scăpă o exclamaţie de dezgust.

- în acelaşi timp, continuă Geoffrey mi se pare c-a fost prea neglijent cu această scrisoare...

- Va trebui să-l chemi pe Philippe, să-i ceri socoteală, zise miss Cotland.

Dar Celia, care stătea la biroul tatălui ei cu capul în mâini ridică privirea şi zise:

- Nu vreau să-l mai văd niciodată.

Dar la insistenţele mătuşii şi ale lui Geoff, care-i spuseseră că ar fi un act de laşitate să refuze o explicaţie cu el, se decise să-i vorbească. în clipa în care acesta se

întoarse de la Paris şi intră în vila Psyche fu întâmpinat de figura acră a mătuşii Tiny, chiar de la intrare.

- Bună seara, zise ea. O găseşti pe Celia în birou.
- Ce face acolo? începu Philippe.

Dar Tiny nu-i mai răspunse.

Ridicând din umeri cu indiferenţă, Philippe intră în biroul lui Nat. Era destul de mulţumit pentru că achiziţionase un Degas la un preţ destul de bun; era tocmai ce lipsea lanţului de magazine de artă Frayne et Cie pentru a organiza o expoziţie a maeştrilor francezi în această iarnă.

Celia se afla în faţă rafturilor cu cărţi, răsfoind nişte albume de artă englezeşti şi deodată se întrebă ce căuta ea la Monte Carlo şi nu se întoarcea în Anglia ţara ei. Va cumpăra o casă într-o regiune frumoasă şi va locui acolo cu mătuşa Tiny, încercând să uite lunile petrecute în somptuoasa vilă a tatălui ei. Toată frumuseţea şi eleganţa acesteia fuseseră umbrite de logodna nereuşită. Se simţise realmente strivită de uneltirile Nadinei şi ale lui Philippe ca şi de făţărnicia acestuia.

îl înfruntă cu multă hotărâre pe Philippe. Acesta începu:

- Micuţa mea Celia...

Philippe i se adresă pe tonul cu care altă dată reuşea s-o facă să-i tremure picioarele. Dar acum i se păru teatral şi chiar absurd. Philippe arăta foarte bine ca de obicei, iar ochii îi erau la fel de strălucitori, însă acum nu se mai lăsă impresionată.

- Te rog să nu mă săruţi, zise ea.

Philippe lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului.

- Iubita mea!

- Te rog să te aşezi să discutăm, îl întrerupse ea. Celia îşi adunase toate forţele pentru a căpăta puterea necesară ca să-l domine.

- Stai jos, Philippe, repetă ea foarte autoritar.

El luă o mină ofensată. Celia se aşteptă chiar să înceapă să se scuze pe motiv c-o dorea prea mult încât avea o stare nervoasă de hiperexcitabilitate.

- Nu mă primeşti prea grozav, aş putea spune...

Celia scoase cu gesturi lente o cutie aflata pe birou şi i-o întinse.

- Ce naiba reprezintă asta, iubito?

- Este inelul de logodnă, zise ea clipind repede. Logodna noastră se încheie aici, Philippe.

- Ti-ai pierdut minţile, Celia? Ce s-a întâmplat în absenţa mea? Azi dimineaţă când am vorbit mi-ai spus că scrii invitaţiile de nuntă!

Ea roşi.

- Ştiu, şi probabil ar trebui să-mi cer scuze pentru că am lăsat lucrurile să ajungă prea departe. In ultimele săptămâni am fost foarte nesigură şi îngrijorată din cauza ta, dar am lungit lucrurile pentru că te-am iubit, Philippe. Te-am iubit şi am sperat că vom putea fi fericiţi împreună.

- Nu te înţeleg, Celia.

- Te rog să iei înapoi acest inel.

- Nu am nevoie de el, pe tine te vreau.

Pentru prima oară în viaţă, Celia îi spuse cu sarcasm:

- Eşti sigur? Nu cumva vrei tot ce ţi-aş fi putut aduce?

El trase aer în piept.

- Ce naiba vrei să spui?

Celia scoase scrisoarea pe care Nat i-o adresase.

- Ai pierdut-o Philippe, vrei s-o ai din nou?

Era ceva la care nu se aşteptase. Celia observă cum i se modificară trăsăturile şi devene livid privind bucata de hârtie.

- De unde o ai?

- De la amanta ta, contesa Sachelles.

Philipe nu mai putu să articuleze nici un cuvânt. El care avea întotdeauna explicaţii pentru orice şi-şi găsea cuvintele cu uşurinţă era acum într-o situaţie fără ieşire.

- Ti-ai pierdut minţile, Celia! Nadine nu este...

Dar ea îl întrerupse ridicând mâna semn că nu mai era cazul să continue.

- Te rog să nu-mi mai oferi alte scuze şi minciuni. Să fim cinstiţi unul cu celălalt. Mi-ai spus multe minciuni, Philippe, aş vrea acum adevărul.

- Este o poveste mai veche... înainte ca tu să fi intrat în viaţa mea...

- Văd că mă minţi în continuare, Philippe.

- Nadine te-a minţit, draga mea!

- Nu cred. Ştii doar că nu-mi este prea apropiată dar cred că te iubeşte şi mi-a spus adevărul pentru că ai dezamăgit-o şi este geloasă. Mai ştiu că a fost în apartamentul tău în dimineaţa în care ai pierdut scrisoarea şi a găsit-o.

- O s-o fac să regrete!

Deodată Celia nu-l mai văzu în culorile roz cu care obişnuia să-l vadă. Iar ce văzu acum nu-i mai plăcu defel. Ştiu că mătuşa Tiny avusese dreptate.

- Te rog să nu învinuieşti pe nimeni în afară de tine! Nu ştiu cum ai putut face astfel de lucruri...

- Ce-am făcut? strigă el revoltat, aruncând inelul pe birou. Era conştient acum că pierduse scrisoarea în apartamentul său şi aceasta fusese găsită de Nadine care se folosise de ea în mod josnic. N-ai nici o dovadă dar mă acuzi de orice nu ştiu cu ce scop! Ce te-a deranjat la această scrisoare?

- Faptul că ai furat-o din biroul tatălui meu.

- Minciună! Mi-a dat-o Geoffrey More.

- Nici vorbă! i-o reteză Celia.

- Aşadar şi-a atins scopul să te facă să te îndoieşti de mine pentru a te căsători cu el! Negi că este îndrăgostit de tine?

- Refuz să discut despre Geoff în acest moment.

-Acum o să-mi spui că vrei să te măriţi cu el! strigă Philippe
furios. Trebuia să insiste să se însoare cu fiica lui Nat, altfel era pierdut. Nu putea plăti totul din salariul de director de firmă.

- Cred că eşti cea mai josnică persoană pe care am cunoscut-o! îi reproşă Celia. Nici nu ştiu cum am putut să te iubesc! Mi-am pierdut minţile!

Philippe nu mai rezistă. O imploră în genunchi să-l ierte, să fie tolerantă şi înţelegătoare. Ii scăldă mâinile cu lacrimi

şi sărutări. O iubea. O adora. Nu suporta să trăiască fără ea.

Celia îl asculta liniştită considerând că era incalificabil ca un bărbat să se comporte astfel. In cele din urmă el se ridică şi o privi cu un chip chinuit.

- Pentru Dumnezeu, Celia, nu mă respinge! Te iubesc cu adevărat, indiferent ce-am făcut în trecut. Te rog, iartă-mă dacă te-am supărat.

- Foarte bine, te iert, pentru că nu mai contează. Dar nu mă voi căsători cu tine.

- Vorbeşti serios, Celia?

- Cat se poate de serios.

- Ai crezut toate enormităţile care ţi s-au spus despre mine?

- Da, Philippe, sunt convinsă că sunt adevărate.

Philippe îşi îngropă faţa în mâini.

- Aş vrea să mor în clipa asta, murmură el.

- îmi pare rău, Philippe. Oricum îţi mulţumesc pentru clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună şi să nu încercăm să le întinăm prin alte lucruri oribile.

- Sunt sigur că tatăl tău nu te-ar fi lăsat să mă respingi, ţinea la mine.

Celia începu să clipească des. Ar fi vrut să-i spună: pentru că nu te cunoştea bine... dar rezistă tentaţiei.

- Ar fi mai bine să nu ne mai vedem niciodată.

- Dar lanţul de magazine Frayne et Cie? Trebuie să împărţim acţiunile.

Era pregătită pentru acest moment. Discutase deja problema cu mătuşa Tiny.

- Vreau să plec în Anglia şi să vând vila Psyche. Am cunoscut bucuria dar şi durerea aici. Nu ne vom mai întâlni; avocaţii mei vor rezolva toate problemele.

Chiar şi acest moment în care ştia c-a pierdut-o, Philippe se gândi doar la datoriile sale.

- Nu este de mirare că nu mă mai vrei în firmă. Poate Frayne et Cie îmi va cumpăra partea.

Şi va cere un preţ foarte bun, se gândi el. O va face pe Celia să plătească destul pentru asta.

- Vei discuta asta cu avocaţii mei, repetă ea.

Acum când realiza că nu exista nici cea mai mică şansă de reconciliere, Philippe o înfruntă:

- Te întorci la Londra, aşadar, zise el cu un zâmbet sarcastic. Fără îndoială, cu Geoffrey More ca valoros asistent personal.

In timpul acesta Celia se gândea că ar fi putut să-l roage pe Geoff să meargă în Anglia cu ea şi Tiny; vor avea nevoie de el acolo.

Philippe vru să mai spună ceva, dar Celia trecu pe lângă el şi părăsi biroul.

El rămase încremenit câteva secunde, apoi începu să-şi închidă şi deschidă repede pumnii, tremurând de furie. Nu-i venea încă să creadă că iubita lui Celia îi înapoiase inelul, că nu mai deţine rolul pe care-l avusese până acum de director la Frayne et Cie, de viitor soţ al ei. Ce greşeală enormă făcuse!

Se gândi la Nadine de Sachelles. Se înfurie şi mai tare şi telefonă la apartamentul ei. Servitoarea care-i răspunse îl lămuri că doamna contesă părăsise Monte Carlo.

- Unde a plecat? întrebă el.

- Nu ştiu, domnule Clermont. N-a lăsat nici o adresă. Acest apartament este de închiriat, de aceea m-a lăsat aici.

Philippe se simţea cumplit pentru că nu mai avea ocazia s-o sfideze pe Nadine. încercă să-i facă promisiuni servitoarei să afle adresa ei, dar aceasta nu ştia decât că Nadine pleca pentru o perioadă destul de lungă undeva în America.

Cu o înjurătură la adresa ei, Philippe puse jos receptorul. Transpiraţia începu să-i curgă pe gât. Ii era foarte cald deşi era deja seară. Trebuia să-şi ia rămas-bun de la tot, chiar şi de la vila Psyche.

Acum, când o pierduse pe Celia, o dorea ca niciodată. Nu înţelegea cum o pierduse.

Privi un tablou a lui Nat aflat pe perete.

Graham Southerland îi surprinsese perfect surâsul enigmatic, cinic, uşor amuzat. Părea viu.

Nat murise crezând în el, îndrăgindu-l chiar. Vara lui, soţia lui Nat, Marie Therese, îl adora chiar. Prin intermediul ei ajunsese în firmă. Dar aceste două persoane erau moarte; cei ce rămăseseră în viaţă îl dispreţuiau.

Amintindu-şi figura inocentă a Celiei, trupul ei zvelt, gemu de durere şi de neputinţă. Ea îl iubise atât de mult! Ce mare gafă făcuse!

Işi şterse faţa şi gâtul, întinse mâna după ţigară şi părăsi vila Psyche pentru ultima oară.

Pentru Celia, seara fu una dintre cele mai nefericite din viaţa sa. Odată rămasă cu miss Cotland, ea izbucni:

- Am terminat cu Philippe, mătuşă!

Miss Cotland o prinse în braţe şi o ţinu aşa până ce suspinele ei încetară. Cu discreţia ei obişnuită, ea nu vorbi prea mult, dar o asigură că făcuse ce trebuia.

- Era un bărbat frumos dar ticălos, draga mea. Tatăl tău se pare că nu l-a cunoscut deloc. Bine că oricum te-ai oprit la timp!

Celia nu mai putea spune nimic. Se simţea foarte rău că renunţase la omul pe care-l iubise chiar când începuse să scrie invitaţiile de nuntă. După ce-şi şterse lacrimile spuse:

- îl voi ruga pe Geoff să scoată vila la vânzare. Voi renunţa la personal îi voi păstra doar pe Annette şi Jean şi vom pleca foarte repede spre Anglia, mătuşă.

- Draga mea, nu face nimic sub imperiul nervilor. Linişteşte-te, apoi vom vedea. Ai trecut printr-un şoc.

Celia privi în jur la toate lucrurile de valoare, tablourile, florile de preţ, la garderoba care pentru ea nu mai avea nici o valoare. Devenise o tânără şocantă pentru a-i face plăcere tatălui ei, apoi lui Philippe dar amândoi ieşiseră din viaţa ei. Nu nega că nu mai putea redeveni acea tânără inocentă şi neştiutoare care deschidea ochii asupra vieţii de cum venise la Monte Carlo. Intre timp învăţase destul, mai ales primise lecţii pe care nu le va uita niciodată. Simţea că trebuie să plece, să lase în urmă vila Psyche şi tot ce se întâmplase aici.

- Mătuşă, nu încerca să mă convingi, vreau să mergem acasă.

- Draga mea, nu vei mai putea locui în acel apartament...

- Nici nu vreau! Tata mi-a lăsat o avere imensă şi voi profita de ea, dar aşa cum vreau eu, nu cum voia Philippe.

- Cum vrei tu, fata mea, tu conduci lucrurile.

Celia izbucni din nou în plâns; nu mai voia să conducă nimic. Il iubise pe Philippe, dar viaţa ei fusese mai frumoasă înainte de el.

- Vei putea trăi din nou aşa cum vrei, draga mea, o linişti Tiny. Nu te mai consuma degeaba.

Apoi miss Cotland pomeni numele lui Geoffrey, spunându-i că putea lăsa totul liniştită pe mâna lui.

- Ai dreptate, mătuşă, îl voi lăsa pe Geoffrey să se ocupe de toate. După ce lichidează afacerile de aici şi transferă totul la filiala de la Londra îl voi invita să locuiască la noi.

- Nu este o ideea rea, dar repet că nu te văd locuind în apartamentul din Battersea.

- Nu sigur că nu. Voi cumpăra o casă mare şi te vei muta definitiv cu mine mătuşă.

Uşa se deschise şi Gigi pătrunse în încăpere, iar Celia o primi cu braţele deschise. Câinele îi făcu demonstraţii de afecţiune, după care sări în coşuleţul ei să se joace cu un os de plastic.

- Geoffrey unde este, mătuşă? întrebă Celia.

- L-am invitat să ia masa cu noi astăzi.

Celia simţi deodată nevoia să-l vadă pe Geoff, pe bunul ei Geoff, pe omul de încredere, pe care se sprijinise fără să-şi dea seama în tot acest timp.

- îl voi suna eu. Refuz să mai plâng. De ce naiba să mă comport ca o proastă păcălită, chiar dacă aşa stau lucrurile? Mâine voi informa pe toată lumea c-am rupt logodna.

- Nu numai atât, vom da anunţuri în toate ziarele englezeşti cât şi în cele franţuzeşti.

Madame Pavette răspunse la telefon, cu un glas uşor disperat. Când auzi cine-l caută pe monsieur More izbucni în plâns explicându-i Celiei într-o franceză amestecată cu engleza ce se întâmplase. în timp ce era plecată la cumpărături cineva se strecurase în adăpost şi otrăvise toţi câinii. Geoff luase repede legătura cu prietenul său veterinarul care diagnosticase otrava. Geoffrey era într-o stare foarte proastă, nu se dezlipea de ei, nu mânca, nu bea nici măcar ceai.

- Vin imediat acolo! îi spuse Celia şi schimbă imediat rochia elegantă cu care era îmbrăcată cu o pereche de blugi şi un tricou.

- Bietul Geoffrey este foarte afectat de cele întâmplate, îi explică ea lui Tiny şi trebuie să-i fiu de ajutor. El a fost omul meu de bază. Nu mă aştepta cu masa, fă-mi te rog rost de nişte prosoape mai vechi şi dezinfectant.

Mătuşa Tiny, fericită că nepoata ei nu se mai mărita cu Philippe, se grăbi să execute tot ce-i ceruse.

Capitolul 12

După aproape patru ore, Celia şi Geoff se aflau în salonul vilei Psyche bând cafea, mâncând sandvişurile aduse de mătuşa Tiny. Personalul vilei plecase deja. Apoi şi Tiny plecă la culcare lăsându-i singuri.

Celia părea epuizată, iar Geoffrey era încă îngrijorat în privinţa celor întâmplate. Pirduse un căţeluş care nu supravieţuise supradozei de medicamente administrate pentru a-l salva. Dar ceilalţi câini supravieţuiseră şi dormeau sub sedative.

Geoffrey îşi aprinse o pipă şi o privea cu recunoştinţă pe Celia peste ramele ochelarilor; îi fusese de mare folos.

- Cred că n-o să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns, Celia, zise el. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Mă bucur că te-am putut ajuta. Nu ştiu cum pot exista astfel de oameni fără suflet!

Geoffrey o privi cu admiraţie şi recunoştinţă. Se simţise în siguranţă văzând-o alături de el. La început o rugase să se ducă acasă să nu se implice în ceea ce făcea el pentru că era o sarcină neplăcută pentru o femeie.

- Ce fel de om crezi că sunt dacă nu reacţionez la suferinţa acestor animale?

In timp ce salvau bietele animale afectate de cruzimea oamenilor Celia îi povesti cum se terminase povestea ei de dragoste şi logodna cu Philippe. La un moment dat, pe obrajii ei începură să curgă lacrimi.

- Iartă-mă, Geoff, nu mă lua în seamă.

Pe omul care o iubea din toată inima îl durea sufletul s-o vadă atât de nefericită. Era firesc să fie afectată de despărţire doar, îl iubise pe francez.

- Cred c-a fost un şoc pentru tine, Celia. Dacă tatăl tău ar fi trăit nu şi-ar fi dorit asta pentru tine.

La aceste cuvinte, Celia nu mai ştiu cum ajunse în braţele lui. Nu era pasiune în îmbrăţişarea lui, era o îmbrăţişare frăţească. Celia era fericită să ştie că putea avea încredere absolută în el.

- Nu mai plânge, Celia, îi spuse Geoff, curând vei uita totul.

- Aşa este, dar a fost greu. Cred că a citit acea scrisoare şi aflând cine sunt a început să mă curteze pentru banii mei.

- Eu cred că nu numai pentru ei. Nu putea să nu se îndrăgostească de tine!

- Sunt convinsă că se îndrăgostise doar de banii mei! Dar oricum, îl voi uita cu timpul. Geoff, ce zici ,vei merge cu mine şi mătuşa în Anglia, după ce lichidezi afacerile de aici?

- Trebuie să mă gândesc puţin...

- Nu te mai gândi deloc, spune că accepţi. Eu şi mătuşa am ajuns la concluzia că nu ne putem descurca fără tine. Voi cumpăra o casă foarte mare şi voi construi mii de adăposturi pentru câini.

- Şi cu adăpostul de aici ce să fac?

- Oricum era o problemă. Madame Pavette spunea că lătratul lor deranjează vecinii aşa că voi cumpăra o bucată

de pământ în afara oraşului şi voi ridica acolo un adăpost care va purta numele tău.

- Eu voiam să propun să poarte numele tău...

- Numele contează mai puţin. Important este să accepţi să vii cu mine şi mătuşa în Anglia.

- Accept, Celia!

Din clipa aceea, Celia începu să-l dea uitării pe Philippe şi dragostea pentru el.

***

Cincisprezece luni mai târziu, în salonul unei case mari şi frumoase din Rye, două femei se ocupau cu împodobirea unui brad de Crăciun.

Afară începuse ninsoarea. Vântul bătea cu putere, dar în casă era foarte plăcut. încălzirea centrală funcţiona dar şi în şemineu ardeau cţiva buşteni. Casa cu livadă, grădină şi mult teren în preajmă, se afla pe un deal.

Celia şi mătuşa Tiny se pregăteau de Crăciun. Reuşiseră să împodobească pomul cel mare iar servitoarea pregătea 3 camere pentru oaspeţi. Una pentru Joanna Page, alta pentru tânărul cu care se logodise aceasta, iar cea de a treia şi cea mai frumoasă, Celia i-o dedicase lui Geoffrey More. Nu-l văzuse de trei luni.

Miss Cotland, cocoţată pe o scară, îndrepta portretul lui Nat Frayne privind-o pe fiica acestuia, îmbrăcată în blugi negri şi un pulovăr alb tricotat. Părea mulţumită şi fericită.

Lunile care trecuseră de la plecarea din Monte Carlo fuseseră foarte fericite pentru miss Cotland.

La început Celia suferise pentru pierderea logodnicului ei, dar apoi se convinsese că făcuse o alegere bună.

Celia se uita la ceasul mare din salon.

- Geoff trebuie să fie aici dintr-o clipă în alta, zise ea.

- Abia îl aştept! exclamă mătuşa Tiny şi chiar aşa era. Geoff muncise mult în timpul acesta pentru a ţine întreg concernul pe umerii săi, urmărind toate afacerile. Iar acum, după ce rezolvase totul, concernul Frayne et Cie trecuse pe alte mâini.

Celia nu contenea să se mire cât de bogată devenise şi ce putea face cu atâţia bani. Nu cheltuia bani pentru sine, după cum observa mătuşa Tiny, ci pentru cei care aveau mare nevoie de ajutor. Începuse să se ocupe şi de adăposturile pentru câini despre care vorbise cu Geoff.

La început nu fusese prea fericită când se întorsese în apartamentul din Battersea cu mătuşa Tiny. Prea rupsese brucs legătura cu lumea aceea strălucitoare şi plină de opulenţă în care se obişnuise să trăiască, luxul vilei Psyche.

Dar Geoffrey fusese fantastic. După ce rezolvase cu adăpostul de la marginea oraşului venise la Londra ori de câte ori avusese Celia nevoie de el. Tot el găsise o casă adecvată noilor condiţii. Era una dintre cele mai frumoase case în stil Tudor de pe coasta Sussexului, exact opusă celei de pe coasta de Azur.

Celia se simţea foarte fericită aici, aşteptându-l pe Geoff. Nu era prima oară că venea în această casă; mai fusese de câteva ori cu afaceri sau în week-end. Prietenia lor devenise foarte solidă, iar Celia începuse să-l vadă într-

o nouă lumină. Nu numai ca pe asistentul tatălui ei ci şi ca pe un prieten drag.
îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală când sosise la vila Psyche, cedând farmecelor lui Philippe, ignorându-l pe Geoff, un bărbat minunat.

Celia ştia că Geoff o iubeşte, dar despre ea nu mai ştia ce să spună. Nu ştia decât că atunci când îl invitase să petreacă împreună Crăciunul Geoff îi spusese că nu este foarte sigur că poate veni, lucru care o mâhnise peste măsură. Aranjase o petrecere foarte frumoasă cu vecini din apropiere printre care şi doi tineri care o vizitau destul de des.

Dar când primise semi-refuzul lui Geoffrey se simţise foarte afectată pentru că voia să-l vadă, simţea nevoia să-l vadă.

îi trimise o telegramă spunându-i că dacă îndrăznea să nu vină nu va mai vorbi cu el niciodată.

„ N-aş suporta să nu-mi mai vorbeşti. Fac tot posibilul să vin.
Geoffrey"

Telegrama sosise odată cu un buchet enorm de garoafe, florile ei preferate,pe care le luase cu ea în dormitorul ei.

Auzi lătratul lui Gigi, apoi lătratul mai gros al celor doi alsacieni care păzeau acum casa.

Deodată, uşa masivă de stejar de la intrare se deschise şi simţi că nu putea fi nimeni altul decât Geoffrey. Şi aşa

era; cu capul descoperit, barba plină de omăt, îngheţat. Dar ochii îi erau aşa cum îi ştia ea, albaştri ca marea, calzi.

- Celia! Bine te-am găsit!

- Bine ai venit, Geoff!

Celia arăta foarte bine, îşi spuse el privind-o cu dragoste. De fiecare dată când o vedea o găsea tot mai frumoasă. O iubea din toată inima dar Celia va rămâne pentru el fiica lui Nat, intangibilă. Intră în salon unde îl aştepta miss Cotland cu braţele deschise.

- Geoff, mă bucur să te văd! Cum este sudul Franţei?

- Nu mai sunt acolo de câteva săptămâni. Nu v-a spus Celia că am închis filiala de acolo? N-aş fi crezut c-o să reuşesc de asta am scris că nu sunt sigur că pot veni.

- Eu mă duc să aduc ceva cald de băut, zise miss Cotland.

- Sper că nu te vei plictisi cu noi, zise Celia, privindu-l printre gene. Am invitat-o şi pe prietena mea, Joanna Page, cu logodnicul ei, John Coke.

- Va fi foarte plăcut, zise Geoff, mai ales dacă vom şi dansa, după cum spui. Nu te-ai schimbat deloc, Celia. Ai transformat această casă într-un adevărat cămin, constat asta de fiecare dată când vin aici. Eşti fericită? îţi place viaţa pe care o duci?

- O ador!

- Şi planurile legate de ajutorarea animalelor fără adăpost?

- Sunt în plină desfăşurare.

- Abia aştept să aflu amănunte!

- Sigur le vei auzi, pentru că te vei ocupa de proceduri.

Geoff o privi lung, apoi zise:

- Nu sunt foarte sigur de asta.
- De ce nu?

El nu spuse nimic pe moment. Citise dezamăgirea din glasul şi din privirea ei, aşa că nu mai avu curajul de a continua. Punea pe seama faptului că voia ca el să se ocupe în continuare de tot ce-i aparţinea. Iar el o iubea atât de mult încât abia suporta să fie în preajma ei. Dar nu voia s-o lase să înţeleagă în vreun fel c-o iubeşte, de teamă de a nu deveni un al doilea Philippe.

Celia roşi.

- Nu mai vrei să te ocupi de administrarea bunurilor mele, Geoff?

Dar trebui să se oprească, pentru că intrase mătuşa Tiny, aducându-le nişte cherry.

- Dar în privinţa câinilor de ce ţi-ai schimbat convingerile?
- Nu ştiu, zise Geoff, aş vrea să fac altceva.
- Nu te mai interesează câinii?
- Nu, nici vorbă nu-i voi abandona.
- Mi-ai promis că vom lucra împreună spre binele lor; altfel planul meu nu va avea succes.

Geoff refuză s-o privească, fiind conştient de parfumul ei atât de binecunoscut.

- S-a întâmplat ceva şi trebuie să-mi spui, insistă Celia.
- Desigur o să discutăm într-una din zile.

Dar ea nu cedă.

- Geoff, aş fi distrusă dacă ar trebui să renunţ la proiectul pentru animale.
- Oricine altcineva se poate ocupa de el, Celia.

Ea era teribil de dezamăgită dar în cele din urmă consideră că era bine să facă uz de armele feminine binecunoscute; deveni emoţională şi ilogică.

- Te-ai săturat să mai lucrezi pentru mine? Ai găsit ceva mai bun? Nu mă aşteptam!

Geoffrey vru să nege, dar privindu-i figura atât de dragă pe care se citea dezamăgirea renunţă. O iubea atât de mult, nu voise s-o supere.

- Celia, te rog, să oprim discuţia asta!

- S-a întâmplat ceva şi nu vrei să-mi spui ce te supără, Geoff. Am greşit cu ceva?

- Celia, te rog, încearcă să înţelegi....

- Nu vreau! Mi-ai promis colaborarea în proiectul legat de animale. Aş vrea să-mi explici de ce te-ai schimbat!

Pentru că voia să evite o discuţie, Geoff deveni brusc nervos.

- M-ai chemat până aici ca să discutăm în contradictoriu, Celia?

Ea se simţi brusc foarte afectată. Nu era obişnuită cu atitudini ostile din partea lui. Luă un aer foarte nefericit.

Geoff îşi adună toată puterea pentru a o prinde în braţe şi a o săruta cu pasiune:

- Eşti o prostuţă, Celia. Nu înţelegi că te iubesc ca un disperat şi nu mai pot continua aşa? Trebuie să stau departe de tine pentru a nu-mi pierde controlul!

Ea trase aer în piept. Se îmbujoră brusc iar ochii începură să-i strălucească. Săruturile lui fuseseră atât de minunate încât se întrebă cum putuse să creadă că fusese vreodată îndrăgostită de Philippe Clermont.

Rămaseră privindu-se apoi deodată Celia izbucni în râs. Râse, râse, până îi dădură lacrimile.

- Geoff, dragul meu, de ce nu mi-ai spus asta până acum?

- Pentru că nu aveam dreptul s-o fac după cum nu îl am nici acum. Am fost angajatul tatălui tău, iar acum sunt al tău. Cum naiba te pot cere de soţie?

- Ai fi făcut-o dacă nu eram Celia Frayne?

- Să fii sigură! Ştii prea bine că m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut acolo în aeroport.

Buzele Celiei ardeau de sărutările lui.

- în acest caz, va trebui să rezervi două bilete pentru avionul cu care pleci de aici pentru că te voi însoţi.

- Celia nu face ca situaţia mea să fie şi mai grea! Nu mă pot căsători cu o moştenitoare bogată.

- Bine, Geoff, în acest caz voi dona toţi banii pe care îi am pentru îngrijirea animalelor sau îi voi dona mătuşii Tiny. Dar nu-mi spune că nu mă pot mărita cu bărbatul iubit tocmai pentru că eu am bani şi el nu.

- Celia, chiar mă iubeşti?

Ea îl prinse cu braţele după gât.

- Da, prostuţule, te iubesc! Te iubesc chiar foarte mult! Te iubesc de mult timp; am avut destul timp să-mi revin după despărţirea de Philippe. Te cunosc prea bine, Geoff, şi sunt pe deplin conştientă că te doresc!

- O, Celia!

- Ei bine, ce vei face acum? Pleci la aeroport şi mă laşi singură de Crăciun sau stai aici cu mine să avem cel mai

frumos Crăciun? Promisiunea de a te însura cu mine, cu sau fără bani!

Geoff ştia doar că este cel mai fericit bărbat din lume. îi şopti:

- Cel puţin ştii că nu te voi dezamăgi niciodată, până la moarte, Celia, iubita mea!

Gigi se aşeză în faţa lor privindu-i pe cei doi stăpâni pe care-i adora. Şi-şi spuse că fiinţele omeneşti sunt foarte ciudate şi greu de înţeles! Nu ştia ce vor face în clipa următoare!

Sfâr[it